

Lãng Đãng Giang Hồ Chi Ma Giáo Giáo Chủ

Contents

Lãng Đãng Giang Hồ Chi Ma Giáo Giáo Chủ	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2-1	10
4. Chương 2-2	14
5. Chương 3-1	19
6. Chương 3-2	28
7. Chương 4-1	33
8. Chương 4-2	35
9. Chương 5-1	39
10. Chương 5-2	43
11. Chương 6-1	46
12. Chương 6-2	47
13. Chương 7-1	51
14. Chương 7-2	56
15. Chương 8-1	63
16. Chương 8-2	68
17. Chương 9	74
18. Chương 10	81

Lãng Đãng Giang Hồ Chi Ma Giáo Giáo Chủ

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, nhất công nhất thụ, cường công cường thụ. Editor: Mạc TuyếtBeta: M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-dang-giang-ho-chi-ma-giao-giao-chu>

1. Chương 1-1

Trời vừa sáng, Tiểu Xuân vác trên lưng một bao hành trang, bên hông mang theo Long Ngâm Phượng Lệ kiếm, đi thẳng tới tiền viện Yên Ba Lâu kêu tiểu nhị đem ra một bát mì Dương Xuân, tiếp đến là hai cân thịt bò, rồi cứ thế chúi mặt vào mà ngấu nga ngấu nghiến.

Dạo này cảm rã tại được phòng cũng chưa từng được ăn một bữa nào thật thỏa thích, giờ lại nghe tin ở phía Nam xuất hiện nạn đói do dịch bệnh hoành hành, mới tự nhủ trước khi đi cần phải ăn no nê một chút a~ ... Đến nơi cũng sẽ không lo đói bụng.

Ăn xong hai bát mì vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, hần giờ tay toan gọi tiểu nhị mang thêm một bát nữa lên, chợt một bạch y nhân không biết xuất hiện tự bao giờ, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh hần, cất giọng trầm thấp, thanh lãnh: “Một lồng bánh bao chay.”

“Khụ!” – Tiểu Xuân vừa thấy người kia tới liền giật thót, thân đổ cả về phía trước mà sặc, suýt chết nghẹn.

Vân Khuynh mang theo bao hành trang, đặt Ngân Sương kiếm lên trên bàn, thản nhiên giắt lấy chén trà Tiểu Xuân đang bưng trên tay, chậm rãi uống liền mấy hớp.

“Vân Khuynh... sao lại sớm như vậy?” – Tiểu Xuân nói, lộ rõ vẻ mặt tươi cười.

“Nếu không sớm, lại không tìm được người.” – Vân Khuynh hừ lạnh một tiếng.

Từ chén trà sứ tỏa ra một luồng nhiệt khí, thế nhưng hơi ấm từ nước trà cũng chẳng thể làm tan đi thứ ác khí âm hàn trong người, ngón tay của Vân Khuynh đông lại đến cứng đờ. Trong phòng tuy có hỏa bồn sưởi ấm, nhưng cả đêm lại không ngủ được, cũng nhờ vậy mà mọi động tĩnh của phòng bên cạnh y đều nghe được rõ ràng, lúc người nọ len lén đẩy cửa phòng, rón ra rón rén bước trên hành lang, y liền lập tức bám theo.

Đã hai ngày từ khi phục “Khu trùng dược”, thứ thuốc do Tiểu Xuân miệt mài chế ra, Vân Khuynh tuy rằng không còn nhớ rõ mọi chuyện trước kia, nhưng đã cảm thấy hành vi của người này đối với y dường như quen thuộc hơn vài phần. Thì ra chủ ý của Triệu Tiểu Xuân này vẫn không thay đổi, hai ngày án binh bất động cũng chỉ vì hần đã dự tính hôm nay sẽ lẳng lặng len rời khỏi Yên Ba Lâu.

Người này chắc chắn có ý đồ mờ ám, lại không ngờ rằng hần thà len lén trốn, cũng không muốn báo y một tiếng.

Hừ! May mà y sớm đã có chuẩn bị.

“Bánh bao đến đây!!!” – Tiểu nhị bưng lên một cái lồng đầy bánh bao trắng nghi ngút khói. Vân Khuynh cầm lấy một cái bánh bao, thuận tiện sưởi ấm luôn bàn tay lạnh như băng của mình, sau đó đưa lên miệng cắn vài miếng.

Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh khuôn mặt băng lãnh, lẳng lặng ăn bánh bao, tim cứ đập thình thịch không ngừng. Bản thân vốn đã định bắt cáo nhi biệt, thật khấn trương chạy đi tìm gã Ốc Linh Tiên kia. Thế nhưng chân còn chưa kịp ra khỏi đại sảnh Yên Ba Lâu nửa bước, đã bị Vân Khuynh tóm lại. Ai ~ Sớm biết thế này thì đừng có ham ăn ham uống làm chi... giá như biết đường chuồn khỏi thành lẹ một chút để hoàn thành đại sự thì giờ cũng không phải thê thảm như thế này rồi...

Tiểu Xuân vội vàng nói: “Ta chưa nói một tiếng với người đã rời đi là không đúng, thế nhưng cũng chỉ vì nghĩ tới tình trạng người hiện giờ. Việc này rất nguy hiểm, người lại không thể động võ, ta chỉ sợ mang người theo sẽ xảy ra việc bất trắc ngoài ý muốn. Tuyệt đối không phải có ý bỏ rơi người!” – Việc này Tiểu Xuân cũng đã nói đi nói lại, giải thích rất nhiều lần, thế nhưng Vân Khuynh một chữ cũng không nghe lọt, vẫn ngồi bất động.

Tiểu Xuân nói tiếp: “Thực sự ta chỉ ra ngoài vài ngày thôi, tìm được người rồi nhất định sẽ trở về, xong việc nhất định sẽ quay về, rất nhanh thôi mà... Vân Khuynh a~... người ở lại đây chờ ta đi!”

Vân Khuynh lẳng lặng uống một ngụm trà, nói: “Ta nếu lại tin người một chữ, liền mang họ Triệu với người.”

Tiểu Xuân thoáng một cái ghen hống, lời này trước kia hẳn thường hay nói với người ta, Vân Khuynh lúc này đây rõ ràng là đang châm chọc hẳn mà.

Ai~ quên đi quên đi. Bả vai Tiểu Xuân khẽ chùng xuống, vừa ăn vừa nói: “Người muốn cùng đi thì cùng đi, bất quá phải thật cẩn trọng. lát nữa ta sẽ đưa người chút được phòng thân. Người ngàn vạn lần đừng có tùy tiện sử dụng nội lực đó a~.”

Sắc mặt Vân Khuynh tươi tỉnh hơn một chút, khẽ gật đầu.

“Tiểu nhị! Một bình Trúc Diệp Thanh năm mươi năm!” Một bóng đen không biết từ đâu bỗng đứng ngồi phịch xuống ngay bên trái khiến Tiểu Xuân giật thót. Sợ đến mức cả người đều run rẩy, đưa cầm trong tay cũng rớt xuống.

Lan Khánh lấy một đôi đũa, tiện tay gấp luôn phần thịt bò mà Tiểu Xuân gọi ban nãy, đưa lên miệng chóp cha chóp chếp.

Tiểu Xuân cúi xuống toan nhặt chiếc đũa dính đầy bụi bẩn lên, liền bị Vân Khuynh cản lại. Y với lấy hộp đũa trên bàn, rút ra đôi mới, dùng một chiếc khăn trắng lau qua rồi đưa cho Tiểu Xuân.

“Cái đó bẩn rồi. Dùng cái này đi.” Vân Khuynh nói.

Lan Khánh nhìn Vân Khuynh không chớp mắt, tay đột nhiên run lẩy bẩy, đôi đũa đang cầm chặt kia cũng “không cẩn thận” mà rơi xuống đất. Đôi mắt hẳn chớp chớp, khoanh tay lên bàn đợi Vân Khuynh lấy một đôi đũa mới cho hẳn, nhưng Vân Khuynh một chút động tĩnh nhỏ cũng không có.

Lan Khánh bất mãn đập bàn đứng bật dậy, còn chưa kịp làm gì, Tiểu Xuân ngay lập tức đem chiếc đũa đã được Vân Khuynh cẩn thận lau sạch giao cho Lan Khánh. Thừa dịp Lan Khánh đang đưa tay cầm lấy đũa, Tiểu Xuân bất thành linh chớp lấy cổ tay hẳn xem mạch.

Ấn ... Thật may ... Thực sự là bị điên!

Mạch đập rất hỗn loạn, Tiểu Xuân xác nhận Lan Khánh lúc này vẫn còn bị tẩu hỏa nhập ma mới thở phào nhẹ nhõm, lôi kéo Lan Khánh cùng ngồi xuống.

“Người đừng có đập bàn nữa ... Người xem, cái bàn bị người đập đã nứt ra cả khối rồi kia.” Tiểu Xuân nói.

Lan Khánh chẳng thèm để tâm tới Tiểu Xuân. Có đũa trong tay rồi, hẳn tiếp tục cao hứng ngồi gấp thịt bò.

Lan Khánh lại rút ra một chén Trúc Diệp Thanh cho Tiểu Xuân. Tiểu Xuân cau mày nói không uống rượu, thế nhưng Lan Khánh nào có chịu buông tha, cái chén kia liền đưa ngay tới bên miệng Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân trốn, hẳn liền truy, hai người trông hệt như tiểu hài tử đang chơi trò cút bắt. Cuối cùng, Lan Khánh bắt được cầm của Tiểu Xuân, đem chén rượu đổ thẳng vào miệng, nhưng bởi hẳn sử dụng quá nhiều lực, rượu kia liền hướng lỗ mũi Tiểu Xuân mà chảy vào. Tiểu Xuân ho sặc sụa, chân tay khua khoắng, cả người nhảy dựng lên, né thật xa Lan Khánh, trên mặt nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Lan Khánh trong nháy mắt sa sầm mặt xuống: “Ai bảo người rượu mừng không uống, lại muốn uống rượu phạt.”

“Uống!” Lan đại giáo chủ sát khí bùng bùng. Tiểu Xuân chỉ nghe thấy người này nói: “Người đem tay ta chơi đùa, còn đem heo của ta cho Bạch Bạch(*) ăn, lại bắt ta chỉ có thể ở trong phòng mà không được ra ngoài, người làm ta thực sinh khí!”

(*) nick name Lan đại mỹ nhân đặt cho VK đó:))

Tiểu Xuân thực ra cũng không còn sợ người này, Lan Khánh một quyền đánh tới, Tiểu Xuân liền giải khai được, lập tức đánh lại một quyền, sau một hồi nhón nháo đến mệt mỏi, hai người mới chịu ngồi yên.

“Đợi lát nữa ta sẽ giúp người đổi được.” – Tiểu Xuân nói.

Kỳ thực với thương thế của Lan Khánh thì chỉ cần bồi loại cao dược có giá trị là có thể hồi phục. Bất quá, mỗi lần tháo băng đổi dược, người này đều mừng rỡ ra mặt. Ngẫm lại, làm hẳn vui vẻ lên một chút cũng tốt.

“Uống đi.” – Lan Khánh rót một chén rượu cho Tiểu Xuân.

Đúng lúc Tiểu Xuân đang khát khô, liền cầm chén dốc thẳng vào miệng. Rượu tràn vào trong cổ họng một hồi, hẳn mới giật mình nhớ ra rằng tử lượng của mình vốn không cao, không được uống rượu. Nhưng hẳn cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, mang được ra, giúp Lan Khánh đắp thuốc.

Vân Khuynh bị đẩy sang một bên chẳng có ai quan tâm, còn phải chứng kiến cảnh Lan Khánh và Tiểu Xuân sau một hồi đánh nhau chí chóc lại cùng nhau thân mật khăng khít, Vân Khuynh trong lòng cảm thấy không thoải mái, bàn tay dùng lực bóp thật mạnh, khiến cái bàn trước mặt đi luôn một góc.

Tiểu Xuân nghe tiếng gõ nát vụn kêu rảng rảng, cả kinh: “Ngươi làm sao vậy?!”

Vân Khuynh thản nhiên nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên máu nóng xộc lên não.”

“Ách!” Tiểu Xuân gãi đầu, người này mười phần là ăn phải dấm chua rồi. Liếc qua thấy gỗ vụn vương đầy trên sàn, hẳn la lên: “Ta không phải đã dặn ngươi đừng có bừa bãi động chân khí, nếu bản thân thụ thương thì ta biết phải làm sao?”

Vân Khuynh thấy Tiểu Xuân lo lắng cho mình trong khi đối với Lan Khánh thì lại có chút sợ hãi, bèn quẳng về phía tên kia một cái lườm khiêu khích, trong lòng tất nhiên là có chút đắc ý.

Lan Khánh nhú mày nhìn đối phương thách thức, đang định vùng lên đập cho cái gã hỗn trưởng kia một trận, chợt nghe thấy Tiểu Xuân hô lên, tay chỉ lên trời: “Á xem kìa! Heo bay! Heo bay kìa!”

Lan Khánh mắt sáng rực, theo hướng ngón tay nhìn nhìn một hồi, miệng la lớn: “Đâu? Ở đâu? Ở đâu chứ?”

Tiểu Xuân tự nhủ, không nhân cơ hội này mà chuồn lẹ thì còn đợi đến bao giờ, lập tức nắm lấy bao y phục phi thẳng ra cửa.

Hắn định là sẽ đi một mình, mau mau kiếm cái gã Ốc Linh Tiên kia về, ngờ đâu Vân Khuynh lại bất chấp bám đuôi, ngay cả Lan Khánh thấy vậy cũng lập tức xông đến góp vui. Thật không hiểu hai người kia như thế nào mà lại hiểu nhau, ăn ý đến vậy, khiến cho hắn cười không được mà khóc cũng chẳng xong.

Nhưng mà mới vừa chạy đến đại môn, chân còn chưa bước ra khỏi cửa, Vân Khuynh cau mày, xách luôn vào Trúc Diệp Thanh trên bàn ném về phía Tiểu Xuân.

Y tất nhiên không muốn Tiểu Xuân bị thương, nên giảm nhẹ lực đạo. Bầu rượu bay một phát, vừa vịn rơi úp chụp lên đầu Tiểu Xuân.

Rượu từ bên trong xối xả chảy xuống, rồi cũng dần dần chậm lại. Tiểu Xuân rút bầu rượu ra mãi không được, cả đầu bị nhốt cũng không tài nào hô hấp, đành phải ai oán gào thét, uống hết nửa bầu rượu.

Ý thức lúc này bỗng trở nên phẳng phất xa xôi.

Hắn không nhìn thấy phía trước, hai tay quơ loạn xạ trong khoảng không, cả người lảo đảo, cố gắng trụ vững một hồi rồi lại lảo đảo, cho đến lúc không gắng gượng nổi nữa, toàn thân té rầm vào sạp rau cải ở góc đường.

“Heo đâu? Heo đâu?” Lan Khánh vẫn dáo dác tìm khắp nơi, từ trong ra ngoài Yên Ba Lâu.

Vân Khuynh đi đến trước mặt Tiểu Xuân, vác hắn lên vai. Đưa tay gõ gõ vào bầu rượu, Tiểu Xuân toàn thân run rẩy, âm thanh bên trong bầu rượu cứ sang sảng mà dội vào tai, hết sức chói tai.

“Ồ trong này.” – Khóe miệng Vân Khuynh nở một nụ cười nhàn nhạt, nói “Triệu Tiểu Trư, ta xem ngươi còn có thể chạy đi đâu.”

Lan Khánh quay đầu lại, bắt gặp nụ cười tuyệt mỹ của Vân Khuynh, nhất thời ngơ ngẩn ngẩn.

Đám người buôn bán lao động đang bận bịu trên đường phố vào sáng sớm nhìn thấy cũng ngây người, từng người từng người một, từ kẻ quẩy đòn gánh cho đến gã kéo xe... Tất cả đều bị chôn chân tại chỗ nhìn Vân Khuynh cùng Lan Khánh.

Một bên là bạch y tiên tử thanh lệ thoát tục, một bên là hắc y yêu nữ tà mị lãnh diễm, lại còn có thêm một tên tiểu tử toàn thân dính đầy lá cải, trên đầu bị chụp nguyên cái bầu rượu. Chao ôi... Kinh thành buổi sáng, đúng thật là náo nhiệt quá đi.

...

Tiểu Xuân khi tỉnh lại, toàn thân vẫn còn cảm giác lơ đãng.

Hắn phát giác mình đang nằm trong một cỗ xe ngựa lắc la lắc lư, bên trái là Lan Khánh đang ngồi say sưa lắc cái trống bỏi, bên phải là Vân Khuynh đang nhắm mắt dưỡng thần. Vén rèm nhìn ra bên ngoài, con bà nó, phía trước có tới tám con hắc mã đang ra sức chạy, nhanh còn hơn tên bắn, gió thổi mạnh đập vào mặt làm ê ẩm hết cả lên.

“Tỉnh?” – Vân Khuynh mở mắt, cúi đầu hỏi khe khẽ. Tiểu Xuân gật đầu, rồi gào toáng lên: “Này ... Như thế này là sao a?”

Vân Khuynh nhìn liếc sang Lan Khánh, nói: “Ta tính mang người chạy thì hẳn chạy tới hỏi chúng ta định đi đâu, ta nói người muốn đi tìm gã Ốc Linh Tiên kia, hẳn liền đi theo đến đây.”

Tiểu Xuân nhất thời không dám tin rằng Lan Khánh và Vân Khuynh có thể yên ổn ở cùng nhau trong cái tắc vuông bé tí teo này, hẳn cảm thấy đầu có một chút choáng váng, dự cảm xấu trong lòng cứ thế mà ngùn ngụt chất lên.

Tiểu Xuân len lén liếc mắt nhìn Lan Khánh, mới phát giác Lan Khánh thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt say đắm trộm ngắm Vân Khuynh, mà Vân Khuynh đối với hành động đó của Lan Khánh hoàn toàn thờ ơ, không chút động tĩnh. Nếu là trước kia, y nhất định sẽ một kiếm chém thẳng xuống, nhưng tình hình này quả thực quý dị đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ Đổng Mệnh cổ đã hoàn toàn ảnh hưởng tới Vân Khuynh, làm cho y đối với Lan Khánh không còn chút phản cảm nào??? Tiểu Xuân hít sâu một cái, trong mắt lệ quang ánh lên. Con bà nó!!! Cái điều này Triệu gia ta thực sự không cần a

“Trời sắp tối rồi.” – Vân Khuynh nói.

Lan Khánh lúc này thò đầu ra ngoài cửa sổ, hô một tiếng rõ to. Mã phu phía trước nghe thấy lập tức giảm tốc độ, hướng tới một cái trấn nhỏ nằm gần đó.

Tiểu Xuân lại bị một trận đầu váng mắt hoa. Hai cái người này làm thế nào mà có thể ăn ý như vậy. Đàng này vừa kêu trời tối, đàng kia nghe thấy liền kêu xe dừng lại để kiếm chỗ nghỉ ngơi.

Tiểu Xuân chợt thấy sống mũi cay cay, Vân Khuynh và Lan Khánh đều bình an vô sự, đáng ra hẳn phải vui mừng mới đúng. Thế nhưng hễ nghĩ đến cảnh Vân Khuynh cùng Lan Khánh tâm đầu ý hợp, hẳn thực sự khó chịu... khó chịu vô cùng.

Xe ngựa tiến vào trấn, đường đi trải toàn là đá khiến bánh xe lắc lư kêu răng rắc, Tiểu Xuân bị rung, đầu óc choáng váng, xương cốt mỗi nhừ, hơn nữa lại không ngừng nghĩ tới hai người kia trong nháy mắt quan hệ đã dần dần tốt lên, mặt mày nhần nhần nhỏ nhỏ, giống như đang ngậm phải thứ ô mai chua loét.

Vân Khuynh nói: “Hắn nói hẳn biết Ốc Linh Tiên đang ở đâu. Ta cũng không thể bỏ mặc, nên mới mang hẳn đi cùng.”

Tiểu Xuân gật gật đầu: “Linh Tiên bị hạ Bách Lý Tầm Hương. Hẳn đi lâu như vậy, mùi hương bị nhạt dần, ngay cả cái mũi của ta cũng chẳng thể nào ngửi được. Về điểm này, nếu nhờ đại sư huynh tìm kiếm thì sẽ nhanh hơn nhiều.” Tiểu Xuân lại hỏi: “Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

Vân Khuynh ngừng lại một chút mới nói: “Cũng được vài ngày.”

Con đường vào trấn nhỏ rộn rã khác thường. Tiếng ồn ào xuyên qua bức rèm, thấu vào bên trong xe. Cảm thấy có chút kì quái, mơ hồ còn nghe thấy tiếng của rất nhiều người đang gào thét âm ỉ, Tiểu Xuân nhìn không được bèn trườn qua người Lan Khánh, vén tấm rèm lên, nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ, ánh tà dương cuối ngày rũ xuống nơi chân trời, thứ sắc hồng như ả như hiện phẳng phất phủ lên lầu cao

2. Chương 1-2

Xe ngựa càng đến gần, những thanh âm huyền ảo càng nghe rõ mồn một.

“Nguyên lai cả bát đại môn phái các người cũng chỉ đến thế này, làm ba cái chuyện kê minh cầu đạo (*) mà cũng đòi võ nghệ tự xưng chính nghĩa. Ta phi!!!” – Kẻ mặc hắc phục phía bên trái mở miệng.

(*) bắt chước tiếng gà gáy rồi giả làm chó vào ăn trộm, ý chỉ hành vi thấp hèn

“Ô Y Giáo giết hại võ lâm chính đạo, cường đoạt bí kíp võ công lẫn trấn môn chi bảo của các phái làm của riêng. Chúng ta làm thế này cũng chỉ vì muốn vật quy nguyên chủ mà thôi!” – Bên phải là một đám người ăn mặc sắc sỡ, không nhìn rõ ai với ai, loạn thất bát tao mà tranh luận.

“Đúng vậy, tất cả những bảo vật lẫn bí kíp này vốn là của chính phái bọn ta, bị lũ ma giáo vô sỉ các người cướp đi, lần này nhờ có Tư Đồ tiên bối ra tay cứu nguy, thuận tay thu hồi mới có thể yên ổn.”

“Nga? Vậy cái gã Tư Đồ tiên bối của các người đâu? Ta tại sao không thấy người, chỉ thấy mấy kẻ tiểu nhân bỉ ổi đuổi theo bí kíp không chịu tha?” – Tiếng cười từ bên trái truyền tới.

Đám người bên phải sắc mặt đang đỏ au dần chuyển sang xanh tái, liền theo đó là tiếng la hét không biết của ai: “Giết quách bọn dư nghiệt Ô Y Giáo này đi”. Phía bên trái lại có người hô vang: “Cứu lấy thiếu chủ!”. Ngay tức khắc đao kiếm đồng loạt rút ra, quang cảnh thập phần rối ren.

Xa phu đánh xe chạy băng qua đám hỗn loạn, như xông vào chốn không người, tiến thẳng tới một gian khách điểm đơn sơ trước mặt.

Lan Khánh bước xuống xe trước, nhìn đám người gần đó đánh đánh giết giết không ngừng, một chút hứng thú cũng chẳng có. Hắn đem Tầm Hương điểu đang bay ở phía trước bỏ vào ống trúc, sau đó đập cửa khách điểm, ung dung đi vào.

Vân Khuynh bước xuống xe, lờ đi sự tình trước mặt. Y liếc qua Tiểu Xuân, thấy hắn vẫn còn đang ngó ra cửa sổ hóng chuyện, liền cau mày, xông vào nắm lấy tay hắn, xềnh xệch lôi ra.

“Nhìn cái gì? Có gì hay ho chứ?” Vân Khuynh nói.

“Ô Y giáo cùng Bát đại môn phái quan hệ như nước với lửa, lần trước ta nghe nói Bát đại phái đang chuẩn bị bao vây tiêu trừ Ô Y giáo, thế nhưng hôm nay cũng không thể biết được là ai tiêu diệt ai”. Tiểu Xuân cảm thấy rất thú vị, mặc cho Vân Khuynh lôi cổ vào khách điểm, hắn vẫn cứ giương mắt lên, dán chặt vào cảnh hỗn loạn đang chém giết không ngừng ngoài kia.

“Có lẽ chỉ là hai phân nhánh nhỏ, bất luận thế nào người cũng hãy mặc kệ đi.” – Nhìn thấy Tiểu Xuân hai mắt sáng rực, Vân Khuynh dự cảm có điềm xấu. Việc y cần làm trước hết là phải lôi cổ tên nhóc này tránh xa cái đám ồn ào kia một chút, tránh nảy sinh thêm phiền phức.

“A! Người quen!” – Tiểu Xuân kêu lên một tiếng – “Ta biết ngay kiểu gì cũng có người quen mà. Cái gã đầu gỗ của Tiểu Hàn Hàn kia cứ nhiên cũng ở nơi này a~”

Tình thế khá nguy ngập, Tiểu Xuân ra sức vùng vẫy, thế nhưng Vân Khuynh kiểu gì cũng không buông, ngược lại còn nắm lấy cổ tay hắn, siết thật chặt. Tiểu Xuân thấy Mực Tương ôm trong tay một tiểu hài tử, lại bị mười tên hắc y nhân cùng lúc xông vào tấn công, trong lòng hoảng hốt, vận dụng Hồi Xuân Công trong người để xương cốt co rụt lại.

Vân Khuynh chợt thấy bàn tay Tiểu Xuân trong nháy mắt đã co lại bé tí giống như một hài nhi chừng ba tuổi, y không tài nào nắm được, rốt cuộc đành phải để mặc cho hắn chạy đi.

Vân Khuynh giật mình nhìn xuống lòng bàn tay trống rỗng của mình, trong lòng chợt thấy chua xót vô cùng. Đường như thứ đã rời xa kia không chỉ là bàn tay Tiểu Xuân, mà còn cả trái tim của y nữa...

Tiểu Xuân nhảy vào giữa đám người, rút ra thần binh lợi khí ở bên hông, ngay lập tức, âm thanh như rống hổ gầm lên, thấu tận trời xanh. Mấy kẻ công lực thấp ở gần đó miệng sùi bọt mép ngã chổng về phía sau, rồi lại lảo đảo đứng lên. Bên nào cũng có người trúng phải.

Mục Tương vốn dĩ đang bị bao vây, vô lực chống đỡ, nhìn thấy thế cả người ngậy ra. Tiểu Xuân xông lên trước mặt, nói: “Mục Tương, không ngờ lại gặp người ở chỗ này.”

Hắn lại liếc sang nhìn đứa nhỏ Mục Tương đang ôm trong lòng, đùa giỡn: “Ai da~ Mới ngần ấy thời gian không gặp, vậy mà người đã có hài tử rồi a.”

Mục Tương nhất thời không biết làm sao để đáp lại, không nghĩ tới có thể gặp Tiểu Xuân ở đây, đành cười khở: “Đứa nhỏ này không phải là của ta.”

“Buông thiếu chủ ra!” – Một thanh kiếm sắc bén lao tới.

Tiểu Xuân né người, kiếm phong chém thẳng vào ngực Mục Tương, bức y phải buông tay, sau đó thừa cơ cướp lấy hài tử trong lòng y.

Tiểu Xuân nhìn thấy đứa nhỏ bị lực đạo mạnh mẽ đẩy bật ra ngoài, cả người văng ra xa liền cả kinh, bèn nhắm một kẻ đang trước làm bàn đạp rồi lao thẳng lên.

Hài tử kia bất quá cũng chỉ tầm ba tuổi, xương cốt còn yếu ớt chắc chắn không thể chịu nổi bị đánh ngã. Tiểu Xuân quay đầu nhỏ nước bọt vào cái bọn lỗ mãng kia một cái, đứa nhỏ không có ai bắt đỡ nếu như rơi xuống, thì chỉ có nước quay về trong bụng mẹ mà sống lại thôi.

Tiểu Xuân đạp lên đầu một gã nào đó, nỗ lực xoay người giữa không trung, khinh công lao tới ôm lấy nó.

Trong lòng thật vất vả mới ổn định được một chút, bất chợt từ phía trước có một kẻ lao tới tung một chưởng đánh thẳng vào bả vai hắn, tiếp theo lại có ai đó túm lấy thắt lưng hắn kéo ngã.

Tiểu Xuân bị quăng trên mặt đất, bật ra tiếng kêu rên. Lúc này cả đồng người chẳng phân biệt được đầu trắng đầu đen, đồng loạt hướng thẳng về phía hắn mà đám đá tui bụi, ra sức giạt lấy hài tử hắn đang ôm trong lòng.

“Con bà nó! Bắt người thì bắt đi! Sao lại nhắm vào mông lão tử mà đạp tới tấp như thế chứ?” – Tiểu Xuân rống lên thảm thiết. Xuất ra cả mười phần công lực, hất bay cái lũ người đang chèn ép hắn.

Cả con phố rốt cuộc lại lâm vào cảnh loạn thất bát tao, kẻ thì chém giết người thì thụ thương. Dân tình chẳng biết đã trốn đi đâu sạch bách, chỉ còn lại lũ người hắc bạch lưỡng đạo, xiêu xiêu vẹo vẹo lẩn xả vào nhau mà đánh giết không ngừng.

Hài tử bị dọa cho sợ hãi, liền khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng trên mặt. Tiểu Xuân kéo kéo thắt lưng quần, chạm phải cái mông đang đau nhói, ai oán phỉ nhổ: “Ôi mẹ ơi, bất có một đứa nhỏ thôi mà cũng bị thương thê thảm như thế này... biết phải làm sao đây.”

Hắn nghĩ tới cái mông bầm dập, vừa sưng vừa đau lại có chút tê dại... Tốt nhất đừng để ông biết là ai làm, bằng không ông đây nhất định không cho người sống dễ chịu.

“Triệu huynh đệ, xin hãy trả lại hài tử cho ta.” – Mục Tương bước tới.

“Tiểu tặc! Giao thiếu chủ nhà ta ra đây!” – Một nữ tử Ô Y, diện mạo thanh tú quát lớn.

Đứa nhỏ trong lòng Tiểu Xuân nghe thấy tiếng nàng ta liền ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt, mở miệng gào lên: “Tỷ tỷ... Tỷ tỷ ôm ta...” Đôi tay nhỏ bé của hài tử hướng về phía nữ nhân kia vươn ra.

Tiểu Xuân chợt nhớ rằng mình đã từng gặp đứa nhỏ này lần nữ tử kia, nhưng hắn vẫn thu người lại, tránh xa hai kẻ đang đi tới. “Các người ẩu đả chán chê rồi mới chịu đến đón hài tử này sao? Thật tốt quá đó! Dao kiếm không có mắt, cứ để ta thay các người chăm lo cho nó đi.”

Hắn xoay người định bỏ trốn, thấy có người đuổi theo bèn trở tay, bột phấn theo gió bay tứ tán, những kẻ đuổi theo sau thoáng chốc cứng đờ người, thi nhau đổ rạp.

“Hừ! Tiểu gia ta không phải không muốn ra tay, chỉ là một khi đã ra tay thì các người chỉ có nước gục cả đám, chuyện này mà truyền ra ngoài thì chỉ tổ mất mặt các người thôi. Cũng chưa hỏi xem Triệu Tiểu Xuân ta là ai mà đã dám truy đuổi, không muốn sống nữa thì cứ tiếp tục, có giỏi thì đến đây a” – Thanh âm đặc ý của Tiểu Xuân vọng lại một hồi, những kẻ đang nằm sõng soài trên mặt đất kia toàn thân run rẩy, rồi chợt lão đảo đứng lên.

“Sớm biết Ma Giáo các người quỷ kế đa đoan, may mà trước đó đã ăn giải độc tán. Thứ độc xoàng của tên tiểu yêu nhà người đừng hòng tổn hại đến đệ tử Hoàng Sơn bọn ta!” – Một lão nhân giọng dậy, ánh mắt lộ rõ hung quang nhìn Tiểu Xuân, mặt nhiên cho rằng hắn là chung bè với Ô Y giáo.

Thứ mê được bình thường làm sao đáng sợ bằng độc được trong Ô Y giáo, mấy tên hắc y nhân cũng loạng choạng ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào hải tử trong tay Tiểu Xuân, từng bước từng bước tiến tới.

“Á! Thời thế gì đây? Ngay cả các người cũng không sợ mê được... Đời này có còn thiên lý không a???” Tiểu Xuân cả kinh, lập tức xoay người chạy biến. Những kẻ đằng sau cũng lập tức vùng dậy đuổi theo, hải tử đang ôm trong lòng càng lúc càng khóc rống lên, làm lỗ tai hắn sắp điếc đến nơi rồi.

Cứ thế chạy tới chạy lui mấy vòng quanh trấn, Tiểu Xuân phát giác mình chưa hề bắt gặp bất cứ một người dân nào. Tuy rằng giang hồ ân oán là việc xảy ra thường xuyên, lôi bè kéo lũ cừu sát nhau một trận lở đất long trời, khiến dân chúng hốt hoảng trốn biệt tăm cũng không có gì là lạ, thế nhưng cái trấn này lại yên ắng một cách lạ thường. Tiểu Xuân càng chạy, càng cảm thấy bầu không khí hết sức quỷ dị.

Hết đường lớn rồi lại chui vào ngõ, một mặt tránh bị truy đuổi, mặt khác tranh thủ điều tra sự việc, chợt phát hiện một cái nghĩa trang đầy những quan tài đã bị thiêu rụi thành tro, từ trong một ngôi nhà cũ nát cạnh đó phát ra tiếng khóc ti ti. Tiểu Xuân rùng mình, sống lưng ớn lạnh.

Hắn lòng vòng hai lượt, rồi quay trở về khách điểm hỏi nãy mọi người dừng chân, giương mắt lên liền thấy Vân Khuynh đang đứng trên nóc nhà chăm chú nhìn hắn. Y phục phiêu phát, tung bay theo từng đợt gió thoảng qua.

Hắn hướng về phía Vân Khuynh cười toe toét nhưng Vân Khuynh chỉ hừ lạnh một tiếng, hệt như mọi ngày. Tiểu Xuân chợt thấy trong lòng ảm áp. Thì ra ... thì ra Vân Khuynh vẫn rất quan tâm hắn mà... chỉ cần như thế thôi đã đủ rồi.

Chạy mãi cũng thấm mệt, Tiểu Xuân dừng lại thở hổn hển. Thoáng thấy một tên đệ tử Ô Y giáo gần đó tay cầm lang nha bổng (gậy bằng răng sói) đang nhắm thẳng vào một người nhỏ gầy mà đánh xuống. Tiểu Xuân liền xông tới, một cước đá văng cây bổng, dù sao hắn vẫn không muốn nhìn thấy kẻ khác phải chết trước mặt mình.

Vừa chạy được hai bước, lại thấy một tên hắc y nhân rút ra thanh kiếm sáng loáng định chém vào người đang nằm bệt trên mặt đất kia. Tiểu Xuân xông lên, dùng nhuyễn kiếm cuốn chặt thân kiếm của đối phương, thâm vận nội lực, lưỡi dao quần lại một phát, chuôi binh khí đồng thời cũng rời khỏi tay kẻ nọ.

“Bát gia!” – Tiểu Xuân chợt nghe đối phương nói.

Hắn quay đầu lại, liền thấy một kẻ phong thái nghiêm nghị, lông mày xé, mũi thẳng tắp, nhân thân lộ vẻ âm độc, gương mặt này thực sự rất quen. Còn nhớ năm đó Tiểu Xuân bị người này rượt chạy bảy tám vòng quanh thành, báo hại hắn thở không ra hơi, mệt muốn chết.

“Ra là Cận hộ pháp. Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ! Không ngờ lại gặp người ở chỗ này.” – Tiểu Xuân cười cười, lao ra chắn trước mặt người kia, ngăn không cho Cận Tân hạ sát.

“Bát gia, quyết không thể lưu lại tên này!” – Cận Tân sắc mặt tối sầm lại.

“Lưu được hay không là do ta định đoạt. Ta nói lưu là phải lưu!” – Tiểu Xuân hùng hồn.

“Muốn giết thì cứ giết đi! Triệu Tiểu Xuân người đừng có làm bộ làm tịch. Ta không cần cái ơn này của người đâu!” – Gã nam tử đang nằm vô lực trên mặt đất kia gằn giọng. Toàn thân hắn đầy những vết đao kiếm chém vào, khuôn mặt bầm tím vô cùng thê thảm.

Tiểu Xuân ngậy người ra một lúc, cúi đầu nhìn kĩ người nọ lần nữa, mặt chợt dần ra.

“Ta cứ nghĩ người đã chết rồi.” – Tiểu Xuân bản thân.

“Ta hết lần này đến lần khác sống sót, người hẳn là thất vọng lắm nhỉ.” – Tư Đồ Vô Nhai thần sắc trắng bệch, ném cho Tiểu Xuân một cái nhìn căm tức. Hắn chợt mãnh liệt ho khan, khước miệng ứa ra một vệt máu. Mặc dù mặt mũi đều sưng vù, quần áo tả tơi rách nát, thể thảm đến tột cùng, thế nhưng biểu cảm của hắn vẫn là bất ti bất kháng. Cái khí thế cao ngạo này có lẽ đã khiến hắn giữ vững được tư thái của một Võ Lâm minh chủ.

Nhân lúc Tiểu Xuân đang ngăn người, hài tử trong lòng hắn ra sức vùng vẫy, lao đến chỗ Tư Đồ Vô Nhai.

Tư Đồ lập tức dang tay đón lấy. Mà hài tử kia dường như trước đó đã dồn nén quá nhiều ủy khuất, cứ thế mà òa lên nức nở, tiếng khóc bật ra như xé lòng.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa...” – Tư Đồ khe khẽ vỗ lưng nó, sự kiên cường cao ngạo ban nãy trôi tuột đi đâu mất, giờ đây chỉ còn lại thanh âm dịu dàng ấm áp chứa những nhu tình.

“...” Tiểu Xuân nhìn về phía hai kẻ một lớn một nhỏ, vẻ mặt cổ quái nói: “Trước mắt tuy vẫn là còn sống, nhưng chỉ e sinh ly tử biệt chẳng còn xa.”

Cận Tân nghe thấy câu này của Tiểu Xuân, cứ tưởng là Tiểu Xuân đã cho phép hắn kết liễu tên này. Bèn rút kiếm hướng thẳng về phía Tư Đồ Vô Nhai mà chém xuống. Thế nhưng Tiểu Xuân một lần nữa lại xông ra chặn đứng chiêu thức của hắn, hạ thấp giọng nói với Tư Đồ:

“Ta có thể cứu bất kỳ ai, nhưng người thì không. Suy cho cùng bản thân người cũng chẳng thể nào biết được trắng đen. Người vì lợi ích của đồng đạo Võ Lâm, không những truy sát ân nhân cứu mạng, mà ngay đến muội muội của mình cũng không tiếc hi sinh.”

“...” Tiểu Xuân nhìn Tư Đồ. Tư Đồ cũng ngược lên nhìn thẳng vào hắn.

“Đúng vậy, người không có sai... sai là ở chỗ ta đã cứu người...”

Những lời Tiểu Xuân nói ra chỉ giống như đang thăm thì với chính mình. Tư Đồ không nghe, cũng không hiểu hắn có ý gì, chỉ gắt gao ôm chặt lấy hài nhi trong lòng. Hắn không dám dùng lực quá mạnh, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, dỗ dành, mong sao đứa nhỏ đừng nức nở thêm nữa.

“Giao hài tử cho ta đi” – Tiểu Xuân đưa tay ra.

Tư Đồ trợn trừng mắt, nói: “Hài tử này là của ta, người đừng hòng ta giao cho Lan ...”

Chưa nói xong câu, Tư Đồ lại ho khan một trận dữ dội, huyết bắn tung tóe, dây cả lên khuôn mặt non nớt của đứa nhỏ đang nằm trong lòng, khiến nó sợ tới mức không dám động đậy.

Tiểu Xuân nhíu mày như muốn nói gì đó, nhưng chợt phát hiện ra lũ người Ô Y giáo lẫn các nhân sĩ chính đạo không biết tự bao giờ đã vây chặt xung quanh bọn họ, lại còn đang đánh nhau kịch liệt khiến bọn họ bị nhốt trong vòng vây không thể thoát ra.

Tiếng ho khan bị lẫn vào những âm thanh cọ xát của binh khí. Tiểu Xuân đánh văng mấy kẻ đang lao đến, rồi phi tới chỗ Hoàng Sơn phái, quát lớn: “Đừng có đánh nữa! Các người đông như vậy mà chẳng hề phát hiện ra vấn đề gì hay sao?”

Đệ tử Hoàng Sơn đang hò hét không ngừng, nghe thấy tiếng Tiểu Xuân liền đồng loạt rít lên: “Kia chính là tên tặc tử Ô Y giáo thủ đoạn tiểu nhân hạ đước hại người!!!” – rồi cả thầy lập tức lao tới chỗ Tiểu Xuân.

“Con bà nó! Trước tiên hãy dừng lại nghe ta nói đã. Ta chưa từng chế ra thứ dược nào khiến người phải thổ huyết. Những người đang ho kia không phải do ta! Cái trần này có vấn đề, có thể chính là bệnh dịch a!”

Tiểu Xuân khẩn cấp đến độ giậm chân mà gào thét suốt nửa ngày, thế nhưng mọi lời nói đều bị những kẻ kia bỏ ngoài tai. Dao qua kiếm lại, chém giết không hề ngưng nghỉ.

Tiểu Xuân phát khùng, nhìn chung quanh một vòng rồi nhắm tính hướng gió, đoạn ra sức nhảy vọt lên một vị trí trên cao, tung ra một nắm bột phấn màu đỏ tươi, khiến cho bên dưới lâm vào gà bay chó sủa, thập phần hỗn loạn.

“Bột ớt! Là bột ớt!” – Chung quanh có người hô.

“Mọi người hãy cẩn thận! Mau bế khí!”

Có kẻ ý thức được tình hình nghiêm trọng nhưng lại không kịp nhịn thở. Hầu hết những người ném phải món “Lạt Tiêu Hoàn” (ột viên ah~) của Tiểu Xuân, trong nháy mắt đều lâm vào tình trạng nước mắt giàn giụa, hoàn toàn vô lực mà chống đỡ, môn hộ đại khai, mặc cho chém giết.

Tiểu Xuân cười thầm, lấy ra “Long cân hổ đả hoàn”, thứ thuốc trong nháy mắt có thể gia tăng công lực gấp mấy lần, không ngần ngại mà nuốt luôn ba viên. Nhuyễn kiếm trong tay vốn hữu khí vô lực, trong khoảnh khắc bất chợt vung lên, nhất trụ kinh thiên. (giơ thẳng lên trời)

Hắn lại dồn toàn bộ công lực truyền vào nó, ngay lập tức thân kiếm rung động, Long Ngâm Phượng Lệ chấn động xung ra. Đất đá bay mù trời, thiên địa biến sắc. Các môn phái vội vàng bế khí. Trúng phải một đòn Long Ngâm kiếm nội kính thâm hậu, toàn quân đồng loạt tan rã, phân nửa lực lượng ngã nhào xuống đất, không cách nào gượng dậy.

Ngừng Long Ngâm lại, Tiểu Xuân vừa thở hổn hển, vừa nói vọng xuống bên dưới. Bản thân hắn cũng có chút xây xẩm mặt mày.

Hắn nuốt nước miếng, rửa: “Con bà nó! Ta gọi thì các người cứ xáp vào nhau mà đánh. Bộ các người mê đánh đấm đến thế sao?”

Thuận chân đá một tên tuy đang quỳ rạp trên mặt đất nhưng vẫn cố ngồi dậy cầm kiếm giãy giụa, Tiểu Xuân nói tiếp: “Các người hẳn là đã đến trấn này một vài ngày? Theo ta tính, không phải một thì cứ cho là hai ngày đi. Các người suốt hai ngày chém giết mà không biết để ý rằng trong trấn không hề có cư dân hay sao? Ừ thì cứ cho là không có đi. Thế nhưng trong hai ngày đó các người có hay không cảm thấy đầu váng mắt hoa, tinh thần suy yếu, hoặc là phát sốt rồi ho khan không ngừng? Theo ta đoán, chắc chắn là có rồi!”

Đám người kia vốn đang cầm giạn bất bình xoa nước mắt nước mũi, nghe đến đây liền đem ánh mắt nghi hoặc nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân nói chậm chậm, gần từng câu từng chữ một: “Kinh thành phía nam, Minh thành phía bắc, Lan Châu chính là trung tâm của đại dịch. Ta tuy hồ đồ không biết được đây là nơi nào, thế nhưng chỉ cần nhận thấy trong thị trấn vô cùng tĩnh mịch, nghĩa trang ngoài kia đầy những quan tài bị thiêu rụi, nhìn tiền vô lâm minh chủ Tư Đồ Vô Nhai bệnh mạo ra sao cũng đủ để khẳng định nơi này dứt khoát đã bị bệnh dịch tàn phá.”

Tiểu Xuân đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, nhe răng cười tiếp: “Các người thật có phúc, mới đó đã đụng phải thứ dịch bệnh trăm năm hiếm gặp. Hiện tại không cần đánh nữa, cứ chờ xem, ba ngày sau chắc chắn không có nổi một kẻ sống sót. Người nào may mắn không chết, sau này hãy đến tìm Triệu Tiểu Xuân ta bái kết đi. Triệu gia ta vốn nổi danh bất tử, rất muốn thấy kẻ nào mệnh lớn sánh ngang bằng mình. Ngay cả Diêm Vương thân chinh tới bắt mà cũng phải chào thua a!”

Dứt lời, Tiểu Xuân nở một nụ cười sáng lạn.

Trên đường lúc này rõ ràng có gần trăm người của các môn phái, hoặc ngồi hoặc nằm rệu rã trên mặt đất, nhưng không gian hoàn toàn yên ắng, một chút thanh âm nhỏ thôi cũng không có. Tiếng giáo tiếng gươm mới nãy dường như chỉ là một cơn mộng tưởng, như huyền cảnh xa xôi. Sắc mặt của mọi người nhất loạt đều trở nên bi thương, sâu thẳm không thể kể xiết.

3. Chương 2-1

Tiểu Xuân trở về khách điếm, đem toàn bộ bọn nhân sĩ vẫn còn đang cứng đờ ngoài kia vớt ra sau đầu.

Hắn đi thẳng vào đại sảnh, vừa hay bắt gặp Vân khuyh đang chậm rãi từ trên gác bước xuống, trong lòng liền rộn rã hân hoan. Tiểu Xuân trộm liếc, mặc dù khuôn mặt Vân Khuyh vẫn lạnh tanh, đem tuyết tháng chấp ra so cũng phải thua kém, thế nhưng hắn luôn biết rằng người này không bao giờ rời mắt khỏi hắn,

lúc nào cũng theo sát hần chặt chẽ. Nếu như bản thân hần có xảy ra bất trắc ngoài ý muốn, Vân Khuynh tuyệt đối sẽ không thờ ơ đứng nhìn.

Nhưng chính suy nghĩ đó lại khiến Tiểu Xuân cằn cào.

Vân Khuynh hần là không muốn hần phải lo lắng, nên khi nãy chỉ đơn giản đứng trên nóc nhà, lặng lẽ xem chừng thế cuộc. Không ai hiểu rõ tính cách người này bằng Tiểu Xuân. Vừa rồi chắc chắn trong lòng Vân Khuynh như lửa đốt, nhưng lại miễn cưỡng kiềm chế không ra tay.

Sự việc lần này coi như tạm ổn, bằng chứng là hần đã giải quyết xong xuôi. Thế nhưng lần tới nếu như thực sự gặp phải tình huống mà bản thân không thể ứng phó, Vân Khuynh hần sẽ chẳng ngần ngại được mà lại động khí mất thôi, như vậy thì hỏng bét.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, Tiểu Xuân cảm thấy biện pháp ổn thỏa nhất có lẽ là âm thầm phong bế đi kinh mạch của Vân Khuynh

Hần liếc mắt về phía Lan Khanh đang mải mê đùa nghịch Tầm hương điều trên bàn, liền hạ quyết tâm. Trước kia khi đại sư huynh hần tẩu hỏa nhập ma, chạy khắp nơi phá nhà phá cửa, sau khi hạ “Hóa công tán” làm tiêu tan đi công lực của sư huynh, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (1), vũng vàng phong bế mới không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

(1) không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất (Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất): là 1 câu thành ngữ dân gian Trung Quốc, nó có nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ.

Tiểu hắc điều trên bàn kêu chiêm chiếp mấy tiếng rồi chọt bay đi. Lan Khánh bật dậy, hai chân liền nhún một cái rồi nhảy phốc lên, sau khi bắt được điều liền đập xuống bàn bát tiên (bàn vuông bằng gỗ). Thảm thay cho cái bàn gỗ lê hoa không chịu nổi một phát tấn công cuồng nhiệt của Lan đại giáo chủ. Chỉ nghe “bịch” một tiếng, tứ phía nổi lên một trận răng rắc, trong nháy mắt chỉ còn lại một đống gỗ vụn.

“...” Tiểu Xuân trầm ngâm một hồi, hạ quyết tâm phong bế nốt cả người này cho thêm phần an toàn.

...

Khách điểm bình dân nằm ở vùng thôn quê vốn đã chẳng sạch sẽ gì cho cam, lại còn trải qua một trận dịch bệnh lan tràn, khiến bên trong càng bẩn thỉu đến mức không thể chịu nổi.

Tiểu Xuân chọn đại một cái bàn mà an tọa, tay cầm khăn lau hết lượt bụi bặm trên mặt bàn. Sau đó ngồi phịch xuống cái băng ghế phủ đầy bụi như được trải một lớp vải bố.

Người mã phu thân mặc hắc y mang trà cùng lương khô lên rồi lại lui về đằng sau. Lan Khánh cũng ôm tiểu hắc điều tới ngồi cạnh Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh vẫn còn đứng đó, ngập ngừng như không muốn ngồi xuống, lập tức lấy móng chà qua chà lại lên băng ghế, chà cho đến khi mặt gỗ sáng lên không còn một hạt bụi, mới đứng dậy kéo Vân Khuynh ngồi xuống, còn bản thân thì lại nhích sang một bên ngồi cạnh y.

“Người mắc cỡ gì chứ? Ban nãy ta ở bên ngoài gặp lại người quen, dây dưa một hồi, người đợi lâu lắm đúng không?” – Tiểu Xuân hướng về phía Vân Khuynh cười toe toét.

Vân Khuynh chỉ hừ một tiếng lạnh nhạt “Người vẫn còn biết đường trở về?”

“Ai~” – Tiểu Xuân phì cười. Cái bộ dạng giận dữ của Vân Khuynh chẳng khác xưa là mấy. Biết rõ trong lòng trông mong hần là thế, nhưng lại chẳng bao giờ chịu nói ra.

Hần nói khẽ với Vân Khuynh: “Tình cảnh bây giờ hết sức nghiêm trọng. Dịch bệnh lan tràn quá nhanh. Nếu như bất chấp bỏ mặc, thì người trong trấn này sau ba ngày chết một nửa, sau sáu ngày chắc chắn sẽ chẳng còn một ai. Thực ra ta cũng không muốn quản đâu, bất quá ngoài kia có cả đệ tử Ô Y giáo lẫn người của bát đại môn phái. Kỳ thực nếu có chuyện gì xảy ra thì nửa cái giang sơn này sẽ trở nên loạn lạc vô cùng. Còn nhớ không, ta từng nói thân phận người chính là đương triều nhiếp chính Đoàn Vương. Giang sơn mà hỗn loạn, người sẽ phải giải quyết nhiều chuyện. Mà ta lại không nỡ nhìn người vất vả, thế nên quản việc này đương nhiên sẽ tốt hơn cho người.”

Tiểu Xuân thốt ra những lời này, thoát nghe cứ tưởng là đang thương Vân Khuynh sẽ phải chịu nhiều khổ cực, thế nhưng thành thật mà nói thì đây chẳng qua chỉ là cái cố để lấp liếm việc hấn suốt ngày chạy đi lo chuyện bao đồng.

Vân Khuynh lại hừ lạnh, nhưng cái lạnh lùng so với lúc trước cũng giảm đi rất nhiều. Y nói: “Ta tuy không nhớ ra điều gì, lại càng không cảm nhận được những kẻ đứng ngoài kia có quan hệ thế nào với ta. Chỉ biết người cứ chạy tới chạy lui như thế ... không nhìn thấy người, lòng cảm thấy không thoải mái chút nào.”

Vân Khuynh ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Về sau người đừng đi đâu nữa”. Ánh mắt tha thiết nhìn đắm đắm vào Tiểu Xuân, khiến cho hấn ngẩn ngẩn ngơ ngơ, như đang đắm chìm trong cõi mộng.

“Được!” – Tiểu Xuân cười đáp lại.

Vân Khuynh cầm lấy chén trà trên bàn lau chùi một hồi, rót vào đó một chút nước trong vắt, khẽ lắc lắc rồi đưa lên miệng chậm rãi uống.

Lan Khánh ngồi bẻ vụn mẩu lương khô còn lại cho cục cứng tiểu hắc điều của hấn ăn, nhìn con chim nhỏ xíu chỉ bằng ngón chân cái nhảy lách chích trên bàn, còn hấn đưa tay vuốt ve bộ lông đen mượt của nó.

Vân Khuynh liếc nhìn Lan Khánh một cái, khiến Tiểu Xuân chột dạ, quay sang dán mắt vào cửa sổ của y. Tiểu hắc điều xem ra đã ăn no, đang tính vỗ vỗ cánh chuẩn bị bay lên thì Lan Khánh bỗng đứng há mồm, tóm lấy nó bỏ vào miệng nuốt chửng.

Tiểu Xuân thấy thế run bắn người. Hấn biết Lan Khánh một khi đã tẩu hỏa nhập ma, con vật nào mà cứ động động đây đây khiến hấn thích thú một chút là kiếu gì cũng bị nhét luôn vào miệng. Thế nhưng cái thứ đang nằm trong miệng hấn bây giờ chính là Tầm hương điều a~. Vân Khuynh nói rằng Lan Khánh có cách tìm được Ốc Linh Tiên, chính là nhờ có Tầm hương điều nương theo Bách Lí Tầm Hương trên người kẻ kia mà bay tới. Nếu như hấn xơi tái con chim này, thì việc nội trong ba tháng phải chạy đi tìm Linh Tiên để giải độc cho Vân Khuynh sẽ lại càng vất vả.

Lan Khánh ngược lên, nhìn hai người kia vẻ mặt đang sững sờ.

“...” Vân Khuynh trừng mắt, giọng đanh lại: “Tiểu Hắc, nhỏ ra!”

Lan Khánh nhìn Vân Khuynh, nở một nụ cười yêu mị, một lát sau chậm rãi há miệng.

Tiểu Xuân thấy tiểu hắc điều đã co lại thành một khối cầu đen sì, đậu trên đầu lưỡi của Lan Khánh mà run lấy bầy.

Lan Khánh cười gian xảo, vẻ mặt càng lúc càng khoái trá: “Bị lừa rồi!”

Tiểu Xuân ngây ngốc. Khi này... có phải Vân Khuynh đã gọi sư huynh là Tiểu Hắc? Thân mật... thân mật đến thế sao??? Hơn nữa... lại còn ra lệnh cho Lan Khánh mở miệng nhả tiểu hắc điều ra. Hai người đó trước đây không đội trời chung, thề rằng ta sống người chết, người sống ta chết... Thế nhưng lúc này Lan Khánh lại vô cùng ngoan ngoãn nghe lời Vân Khuynh. Tiểu Xuân dãn mặt ra, không dám tin vào mắt mình.

Vân Khuynh vừa bực mình vừa bất đắc dĩ hướng Tiểu Xuân ai oán: “Hấn cứ điên điên khùng khùng, ngày nào cũng làm như vậy”.

Đoạn, y hít sâu một hơi, nén lại gân xanh đang sắp sửa bạo phát, nhìn Tiểu Xuân mà nói: “Người tốt nhất hãy đem tiểu hắc điều bỏ vào trong ống trúc kia. Nếu hấn thực sự nuốt nó, ta sẽ lấy kiếm rạch bụng hấn moi ra, người cứ việc ngồi mà khâu lại.”

Vân Khuynh vừa nói vừa nghĩ đến tình cảnh đó, lúc ngẩng đầu, vừa vặn thấy khuôn mặt của Lan Khánh đang cười tươi roi rói với mình, lập tức trào lên một cơn buồn nôn đến cực điểm, ọe một tiếng.

Tiểu Xuân lập tức lục lục trên người, lấy ra một quả mơ chua bỏ vào chén trà của Vân Khuynh, rồi đưa cho y uống. Hấn thì thào: “Hai người các người trở nên thân thiết với nhau từ khi nào vậy? Cùng chen chúc trong một cái xe chật chội lại không hề có ý chém giết. Thực sự khiến kẻ khác khó lòng mà tin được.”

Vân Khuynh lại liếc qua Tiểu Xuân: “Hấn không phiền đến ta, ta cũng sẽ chẳng để tâm tới hấn.”

Vân Khuynh nghe Tiểu Xuân hỏi, tuy giọng không có chút gì gọi là giận dữ, thế nhưng y vẫn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như thế.

Ngày đêm cùng Tiểu Hắc đối ngược, lại còn phải chịu Đổng Mệnh cổ liên tục dày vò, đương lúc muốn kiếm chế đi nỗi thống khổ thì lại cùng người kia bốn mắt tương giao, trong lòng điên tiết chết đi được mà vẫn phải miễn cưỡng nén lại, mới sinh ra cảm giác buồn nôn.

Y sống nhẫn nhịn khổ sở như bây giờ là vì ai chứ?

Tiểu Xuân nghe Vân Khuynh nói xong lại càng sững sờ. Quả thực y chỉ nghĩ đơn giản như vậy là có thể bình yên mà sống với Lan Khánh sao?...

Mặt Vân Khuynh biến sắc. Y khổ tâm như thế rốt cuộc chẳng ai hiểu được, nộ khí bốc lên bùng bùng, không thèm nói chuyện nữa!

Ba người ngồi quanh một cái bàn. Vân Khuynh điên cuồng uống trà, Lan Khánh vô tư chơi đùa với hắc điếu, bất luận Tiểu Xuân đưa tay ra thế nào cũng nhất quyết không chịu đem cục cương giao nộp. Tiểu Xuân hết nhìn trái lại quay sang nhìn phải, nhưng dường như chẳng còn ai để ý tới hắn nữa.

Không khí trầm lắng, lộ rõ vẻ gượng gạo.

Tiểu Xuân liếc nhìn mẩu bánh mì khô cứng trên bàn mà thấy xót xa cho mình bề ngoài mạnh mẽ như hổ, độc địa như ưng mà vẫn vô dụng, về đến nhà nhất định sẽ có biện pháp trị hai người này!

“TIỂU NHỊ!” – Hắn chợt rống lên, phá tan không khí trầm mặc. “Mang ra đây một bát mì Dương Xuân và hai cân thịt bò! Cái thứ bánh mì này mà cũng dám đem cho người ăn a???”

Nhìn hắn quát tháo một thôi một hội mà vẫn chẳng thấy ai xuất hiện, Vân Khuynh nhàn nhạt nói: “Khách điểm này không có tiểu nhị. Vốn dĩ bỏ hoang, cửa bị niêm phong hết. Những người còn sống cũng đã đi cả rồi, trên lầu vẫn còn hai cái xác khô kia.”

Tiểu Xuân khước miệng giật giật “Vân Khuynh, người đang kể tiểu lâm đó hả? Nghe thật là buồn cười quá đi ...”

“Ta không đùa.” – Vân Khuynh nghiêm túc.

Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh đang nói chuyện câu được câu không, chợt có người bên ngoài khách điểm liên tục gõ vào cánh cửa vốn đã bị Lan Khánh phá hỏng, gọi vang: “Triệu huynh đệ.”

Tiểu Xuân nhìn thấy Mục Tương, mắt chớp chớp, thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì a?”

“Triệu huynh đệ đã biết rồi còn hỏi.” – Mục Tương cười khổ.

Tiểu Xuân đương nhiên biết Mục Tương đến đây vì cái gì, nhưng hắn vẫn làm ra vẻ ngu ngơ, ngồi xoay xoay cái chén, nói: “Bọn họ cử người đi, bất quá là vì biết người cùng ta có chút quen biết mà thôi. Người thật tình vì bọn họ mà tới đây làm thuyết khách sao? Mặc kệ mấy thằng cha đó, ngồi xuống làm một chén trà đi. Từ từ rồi ta sẽ bắt mạch kê đơn cho người, còn kẻ khác ta không cần biết.”

“Triệu huynh đệ xưa kia không phải là người như thế này.” – Mục Tương cười nói: “Diệu thủ hồi xuân Diêm Vương địch, danh tiếng người này bao năm vang khắp đại giang nam bắc, không phải chỉ vì y thuật cao minh, mà còn bởi Triệu huynh đệ người nhân từ nhân ái, tế nhược phù khuynh (*), hễ gặp người bệnh nặng, lập tức chẩn khám mà chẳng màng lợi lộc, chỉ cần giữ được cái mạng là tốt rồi.”

(*) ý nói bênh vực người yếu, cứu giúp người gặp khó khăn

Tiểu Xuân cười cười: “Không dám, không dám”. Hắn vốn nổi danh y thuật cao siêu, mạng người nằm trong tay lão Diêm Vương còn có thể đoạt lại. Trên giang hồ khó có việc gì có thể khiến hắn phải đau đầu.

“Các vị đồng đạo ngoài kia khi nãy cũng chỉ vì gặp phải Ô Y giáo, khiến hai bên giao tranh đến mức mất hết cả lí trí. Vừa rồi nhận ra là đã hiểu lầm Triệu huynh đệ, nên bọn họ mới nhờ ta vào đây xin lỗi người. Cầu xin Triệu huynh đệ đại nhân độ lượng từ bi, ra tay hành y cứu người.” – Mục Tương khẩn cầu.

“Tại sao ta phải cứu bọn họ?” – Tiểu Xuân hừ một tiếng – “Cứu xong rồi bọn họ lại tiếp tục đánh tới chém tới, không phải cũng sẽ chết hay sao? Khiến ta hao tâm tổn trí uổng công vô ích, lại còn lãng phí cả đồng

được liệu mất bao thời gian mới kiếm được. Ta vốn chỉ muốn cùng Vân Khuynh mỹ nhân ra bên ngoài du ngoạn, thế nhưng đến chỗ này lại thấy toàn mùi máu tanh. Ghê chết đi được!”

“Nga?” – Tiểu Xuân nhướn về phía Vân Khuynh, mi chớp chớp: “Mỹ nhân, ta nói có đúng không?”

“Người không cần gây sự.” – Vân Khuynh nhàn nhạt nói.

“Triệu huynh đệ,” – Mục Tương tiếp tục – “Người vào đây nửa ngày, bọn họ cũng ở bên ngoài đợi người cả nửa ngày, không dám rời nửa bước. Ban đêm phong hàn sương giá, chỉ sợ là lại có người đổ bệnh đến nơi.”

Nghe Mục Tương van vãn, Tiểu Xuân hừ một tiếng: “Bên ngoài yên ắng vậy, không có đánh nhau nữa hả?”

“Không đánh. Tất cả đều đang chờ người, không ai dám làm bừa.”

Nghe Mục Tương xuống nước một hồi, Tiểu Xuân làm ra vẻ miễn cưỡng, bắt đắc dĩ lắm. Mục Tương đành phải ca tụng, tán dương, nịnh nọt một tràng nữa hẳn mới chịu rời chiếc ghế ấm áp mà nhận lời.

Chỉ là những người ở ngoài kia đang cần hẳn, thế nhưng trong nhà này còn có hai người không thể bỏ mặc.

Tiểu Xuân bắt chợt đưa tay chế trụ cổ tay Lan Khánh, bên kia chăm chú nghe nhịp mạch Vân Khuynh. Lan Khánh thì không cần phải lo lắng, kinh mạch hỗn loạn kiểu này chắc sẽ còn điên lâu, nhưng của Vân Khuynh lại có chút bất ổn.

Tiểu Xuân nghĩ nghĩ một hồi, quay sang Vân Khuynh lo lắng nói: “Ta sẽ đưa cho người một bình dược. Bắt đầu từ giờ trở đi, mỗi ngày ăn nửa viên. Có phải nhân lúc ta ngủ say, người thường lén đi luyện võ?”

Vân Khuynh cứng người, nhìn sang Lan Khánh, trầm giọng nói: “Vì có người hết chạy đi bắt heo lại chạy đi bắt gấu... trước khi người tỉnh lại, ta chỉ thay người xem chừng hẳn...”

Tiểu Xuân yêu thương nhìn Vân Khuynh, đưa tay chạm vào gò má đã gầy đi thấy rõ: “Người a ...” Tiểu Xuân cũng không biết phải nói như thế nào: “Bởi vì tử cổ phát tác, gân mạch người đã suy yếu nhiều... Bây giờ ta sẽ đi tìm chút dược liệu nấu cho người bồi bổ chân khí, tiện thể giúp đỡ bọn người ngoài kia một chút. Nếu không bọn họ cứ mãi âm ỉ, người cũng không thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng được.”

Vân Khuynh chăm chú nhìn Tiểu Xuân, thấy lúm đồng tiền nho nhỏ trên má hẳn, ánh mắt chợt sáng lên, tâm dao động. Vân Khuynh áp lên bàn tay của Tiểu Xuân rồi khe khẽ siết lại, mặc dù lòng không hề muốn người này rời khỏi tầm mắt, nhưng cắn răng, có lẽ vẫn nên để cho hẳn tự do đi làm chuyện mình muốn thì hơn.

Vụ đuổi bắt vừa rồi tuy là có mạo hiểm, thế nhưng từ trước đến nay y chưa lần nào nhìn thấy Tiểu Xuân cười vui đến thế. Con người đó hề dang rộng đôi tay, liền hóa thành một cơn gió thoảng... Như gió tiêu diêu, tự tại khắp nơi nơi, mới có thể tươi cười, rạng rỡ...

Càng ngăn cản, hẳn sẽ càng bắt chấp dấn thân vào hiểm nguy. Nếu đúng là vậy, thì tốt nhất mình cứ lặng lẽ ở bên mà đợi chờ, vì hẳn trừ bỏ hết thấy những cớ gai chướng ngại, làm hẳn có thể tự do bay cao xa hơn, hẳn sẽ càng hạnh phúc hơn.

Vân Khuynh nắm chặt tay, cuộc chiến nội tâm diễn ra một hồi, cuối cùng gạt đầu khe khẽ.

4. Chương 2-2

Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh đồng ý, trong lòng có chút kinh ngạc, cứ tưởng bản thân còn phải thuyết phục nhiều nữa thì Vân Khuynh mới chịu đáp ứng. Hẳn mừng rỡ xoa xoa tay Vân Khuynh, vỗ nhẹ nhẹ lên gò má y mấy cái, rồi cùng Mục Tương bước ra cửa.

“Triệu huynh đệ cùng Vân huynh đệ tình cảm thật tốt.” – trong lời nói Mục Tương chứa đầy tiểu ý.

Tiểu Xuân vênh mặt lên tự đắc: “Làm sao tốt bằng người cùng Tiểu Hàn. À mà phải rồi, Tiểu Hàn nhà người đâu? Sao không thấy hẳn?”

Bước ra gần cửa, Tiểu Xuân mới để ý thấy một hồng y nữ tử đang đứng ở hàng đầu tiên trong đám nhân sĩ, vẻ mặt lo lắng. Vừa thoáng trông thấy Mục Tương nàng ta đã gọi toáng lên: “Mục đại ca!”

Mục Tương quay sang nói với Tiểu Xuân: “Tiểu Hàn đang ở dưới chân núi Yến Đãng.” Rồi sau đó vẫy tay gọi nữ tử kia tới, giới thiệu với Tiểu Xuân: “Đây là Ôn Ngọc. Ôn Ngọc, lại đây tiếp kiến Triệu huynh đệ đi.”

Ôn Ngọc vận một bộ hồng y trang nhã, dung mạo xinh đẹp như hoa, từ đôi chân mày toát lên một thứ khí khái anh hùng, tay chân vững vẫy tự nhiên, không chút ngần ngại, thoạt nhìn biết ngay là nữ nhân giang hồ.

Tiểu Xuân nghe Ôn Ngọc nói: “Tại hạ Ôn Ngọc, là người của Tương Môn. Xin bái kiến Triệu thiếu hiệp. Đa tạ thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp.” Ánh mắt nàng ta dừng lại trên người hắn, nhìn chằm chằm không rời, sau đó liền sững sờ, hai má dần dần đỏ ửng.

“...” Tiểu Xuân trở mắt, cúi đầu nhìn lại chính mình một phen. Bản thân hắn có gì không đúng a? Cô nương kia làm gì cứ soi người ta mãi không buông vậy???

Mục Tương lúc này mới mở miệng nói: “Ngọc Nhi là thê tử tương lai của ta, nàng cũng hiểu được một chút y thuật đơn giản. Triệu huynh đệ nếu cần, có thể nhờ nàng giúp đỡ một tay.”

Tiểu Xuân ghen một cái, cũng chẳng suy nghĩ gì mà thốt lên hỏi luôn: “Thế còn Tiểu Hàn?”

“Tiểu Hàn làm sao?” – Mục Tương hiển nhiên nghe không hiểu.

“À thôi quên đi, không có gì.” – Tiểu Xuân lầm bầm. Dù hắn nói gì thì cái tên đầu gỗ kia cũng chả hiểu được. Mà có cần phải ngốc đến mức này không? Cả cái tên Hàn Hàn dần dần kia nữa. Đã ở bên coi sóc người ta lâu như vậy mà cũng không thể khiến gã phế sài (đồng gỗ vô dụng) này phát hiện tâm ý của mình hay sao???

Tiểu Xuân trầm ngâm mất một lúc. Cái ý niệm kia cứ lớn vồn trong đầu. Chuyện của Hàn Hàn có lẽ tốt nhất không nên nhúng tay vào, hắn bèn đá lảng sang chuyện khác: “Các người từ Yến Đãng sơn tới đây, nơi đó tình hình như thế nào?”

“Mấy vùng phụ cận huyện Đại Thành đều đã bị phong lại, nội bất xuất ngoại bất nhập. Nha môn đã đưa những người bị bệnh lên vùng núi. Quan phủ cũng đã phái đại phu chẩn bệnh để tránh tình hình bệnh dịch lan rộng sang phía Bắc. Nơi đây cách Minh thành phải đến hai dặm lộ trình, không ngờ cũng trở nên thế này.”

Tiểu Xuân cảm thấy tình cảnh có chút nguy ngập, liền thu lại vẻ mặt tươi cười, nói: “Mầm dịch bắt đầu khi đông chí, bùng phát lúc lập xuân, đến lập hạ sẽ kết thúc. Suốt hai, ba năm liền đều xoay vòng như thế, vòng đi vòng lại, giống như quy luật của đất trời. Nhưng người coi, giờ vừa mới vào đông, vậy mà dịch bệnh đã phát triển đến mức này. Bệnh không khó chữa, cái chính là nó lan quá nhanh, mới chỉ ba ngày người đã chết. Đông Phương Tiểu Tứ (Đông Phương Tề Vũ đấy) kia không biết đã làm gì, kêu quan phủ cứu tế, mang theo nhiều ngựa y xuống phía nam, nhưng lại không thể dứt được đại tai này. Nếu không biết cách an bài cho những người đã chết kia, thì bệnh dịch làm sao mà chấm dứt?”

Ôn Ngọc đột nhiên nói: “Triệu thiếu hiệp kiến thức thật sâu rộng.”

Tiểu Xuân ngẩn người một chút rồi bật cười: “Học cái này, nếu không biết nhiều thì sẽ chẳng làm được gì hết.”

Ánh đuốc sáng rực soi khắp con đường. Cả trăm người yên lặng chờ đợi bên phiến đá Tử Lộ, đứng có, ngồi có, vừa nhìn thấy Tiểu Xuân một cái, người nào người nấy ánh mắt sáng rực lên, lưu luyến nhìn hắn.

Tiểu Xuân ho một tiếng, đang định bắt đầu cái khẩu hiệu quen thuộc “Triệu đại phu nghĩa chẩn (chẩn bệnh vì nghĩa), khám bệnh miễn phí”, liền giật mình phát giác: Vân Khuynh không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh hắn, chân mày cau lại.

“Người sao lại đến đây? Ngoài này gió to lắm a.” – Tiểu Xuân vội vã mở miệng.

Vân Khuynh hết nhìn Mục Tương, lại quay sang nhìn những kẻ đang hướng về Tiểu Xuân với ánh mắt khẩn cầu da diết, lắc đầu không nói.

Kỳ thực vừa rồi khi nhìn Tiểu Xuân rời đi, y vô tình nghe được mẩu đối thoại thân mật giữa hắn cùng Mục Tương, trong lòng đã có chút buồn bực. Sau một hồi lại xuất hiện thêm một ả Ôn Ngọc nào đó, càng khiến y khó chịu vô cùng. Hướng hồ lúc y đồng ý cho Tiểu Xuân tới đây, đâu có nói là bản thân sẽ không theo đến. Sợ Tiểu Xuân xảy ra chuyện không hay, y đương nhiên phải ra mặt.

Tiểu Xuân kiên nhẫn đợi một lúc lâu, thấy Vân Khuynh không có ý muốn nói chuyện, đành phải mở lời: “Không thì người trước tiên cứ tạm ngồi đây vậy, nếu mệt thì quay về ngủ. Ta chỉ sợ hôm nay sẽ phải bận rộn đến sáng, không có thời gian ở cùng người.”

Vân Khuynh gật đầu.

Tiểu Xuân dứt lời, đi đến chỗ những kẻ trước mặt, cất giọng lạnh lạnh: “Mọi người nếu thấy trong người bệnh tình phát triển, ho khan xuất huyết, thì cũng cố mà kiềm nén lại, không được gấp gáp, không được chen lấn xô đẩy, từng người một tới đây!”

Dứt lời, Tiểu Xuân tới chỗ bộ bàn ghế vừa được mang ra, đưa tay mài mực, cầm bút viết viết.

Thủ hạ hai bên trừng mắt nhìn nhau, có phần nôn nóng. Tiểu Xuân một mặt nhờ Mục Tương bố trí phe chính đạo, mặt khác sai Cận Tân quản thúc đệ tử Ô Y giáo. Người của cả hai bên cứ lần lượt tiến lên để hắn xem mạch.

Tâm tư của hắn cả thấy hướng về bệnh nhân, những chuyện vặt vãnh khác chẳng thèm để ý tới. Hắn nhỏ vào cái gọi là hắc bạch lưỡng đạo, trong giang hồ cừu sát lẫn nhau. Hắn là đại phu! Từ trước đến nay đối với hắn chỉ có y bệnh mà thôi.

Thấy mấy bệnh nhân mắt cứ đăm đăm nhìn mình, biểu tình như muốn thúc giục mình mau chữa cho khỏi bệnh. Tiểu Xuân xoa xoa cằm, đặt bút trên mảnh giấy Tuyên Thành, lẩm bẩm: “Tà phong nhập phế, phế phong đàm khự (*), kinh mạch suy yếu, mặt xanh xao, sốt cao, khó nuốt.”

(*) Gió độc nhập vào phổi, phổi bị nhiễm gió sinh ra ho đờm.

Một giọt mực nhỏ xuống, Tiểu Xuân đưa bút thảo nét thật nhanh “Rễ bản lam, kim ngân hoa trị gió độc, dã ngư hoàng giải nhiệt, nhân sâm đương quy bổ khí huyết, cát cánh cùng hạnh nhân chữa ho, lục cúc diệp, phèn ... A~ còn có cả ngân kiều tán ...”

Hắn lẩm nhẩm một hồi, từng từ từng chữ hiện dần ra trên trang giấy Tuyên Thành đã ó vàng, phóng khoáng như rồng bay phượng múa. Vân Khuynh ngồi bên cạnh im lặng nhìn dáng điệu chăm chú chữa bệnh của Tiểu Xuân, chỉ thấy hắn một chốc lại gãi gãi đầu, một chốc lại nhìn xa xăm, biểu tình trên mặt đối tới đối lui, khi thì phấn khích, khi thì nhăn nhó, ngay cả má bị dính mực cũng không hề hay biết.

Vân Khuynh thấy hắn như vậy, tự dưng bật cười thành tiếng.

Tiểu Xuân nghe thấy tiếng cười của Vân Khuynh lập tức ngoảnh lại. Vừa trông thấy khuôn mặt tươi tắn của mỹ nhân, hắn liền ngẩn ngơ, dần mặt ngẩng nhìn rồi sau đó cũng nở nụ cười ngây ngốc.

Trời hửng sáng. Một vài sợi mây mỏng tang vắt ngang qua chân trời đằng đông. Sương mờ lãng đãng bao trùm khắp mọi ngõ đường, hư hư ảo ảo. Vân Khuynh thanh tao nhàn nhã thật giống như một đóa phù dung mới nở. Nụ cười yên nhiên lại tựa làn thu thủy dập dềnh, trên thân thể toả ra một thứ lãnh hương dụ hoặc, mi mục hàm tình, khiến lòng người phải si mê.

“Tiểu Xuân” – Vân Khuynh khẽ gọi.

“Ai~~” – Tiểu Xuân nhìn mỹ nhân cười.

“Nước miếng” – Vân Khuynh nói.

“Aii!” – Tiểu Xuân vội nuốt nước miếng, lau miệng, rồi nhanh chóng trở lại bộ dáng lăm liệt chính khí của đại phu. Hắn quay đầu lại, nhìn vào hai hàng người đang đứng nghiêm nghị, gọi: “Kê tiếp!”

Kê tiếp theo đi đến bàn chẩn bệnh, chính là Tư Đồ Vô Nhại.

Những vết bầm tím trên mặt Tư Đồ Vô Nhai vẫn chưa tiêu đi hết. Thế nhưng từ cái nét phóng khoáng trên khuôn mặt chữ điền cùng thân hình cao lớn vạm vỡ vừa mới ngồi xuống kia, Tiểu Xuân liền cảm thấy có một luồng sát khí vô hình bức thẳng vào hắn, trong phút chốc hô hấp trở nên khó khăn.

“Người tới đây làm gì? Ta có nói sẽ cứu người sao?” – Tiểu Xuân thản nhiên nói.

Hắc y hài tử trong lòng Tư Đồ vẫn đang ti ti khóc. Hắn vừa nghe lời nói của Tiểu Xuân, mặt nhất thời sa sầm lại: “Triệu Tiểu Xuân, sự việc năm đó sớm đã thành quá khứ rồi. Cho đến giờ chính tà vẫn bất lưỡng tập, thân phận người xưa kia là hộ pháp của Ma giáo giáo chủ, bản thân ta lại là minh chủ võ lâm, hành động như thế cũng là lẽ đương nhiên.”

Tiểu Xuân trừng mắt, giận dữ nhìn Tư Đồ: “Nhờ hồng phúc của người ban tặng, ta phải loanh quanh vài lượt khắp Quỷ môn quan rồi mới trở về. Triệu Tiểu Xuân ta vốn cũng chẳng phải từ bi độ lượng gì, cứu người nhưng không cứu được tâm. Ta thấy người này giờ nôn mửa sắp chết đến nơi rồi, thành thật khuyên người mau rút cho khuất mắt ta. Bằng không, một khi ta cảm thấy ngứa mắt mà động thủ, cũng mặc xác người trước đây là minh chủ hay là rác rưởi võ lâm, chẳng cần lưu lại cái mạng chó của người.”

“Tại sao người của hai phe người có thể cứu, còn ta thì ko?” – Tư Đồ Vô Nhai bình sinh chưa bao giờ tỏ thái độ cầu khẩn người khác, nên trước mặt Tiểu Xuân lúc này cư nhiên vẫn là cái dáng điệu bề nghệ thiên hạ. (*)

(*) Nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt

“Đó là bởi vì bọn họ không đem ta đẩy xuống vách núi, hại ta suýt chút nữa thì mất mạng.” – Tiểu Xuân gầm nhẹ

“Người ...” – Tư Đồ Vô Nhai sát khí bùng lên.

“Ta làm sao hả?” – Tiểu Xuân hướng về phía sau Tư Đồ, hô “Người kế tiếp!”

“Triệu Tiểu Xuân, người có thể không cứu ta, nhưng ít nhất cũng phải cứu con ta.” – Tư Đồ đưa tay bấu chặt lấy vạt áo của Tiểu Xuân, đem cả người kéo lại.

“Buông ra!”

“Không!” – Tư Đồ dùng lực lôi mạnh hơn.

Tiểu Xuân một tay chấp bút, tay kia xuất thủ về phía Tư Đồ. Tư Đồ một tay ôm hắc y hài tử, tay kia chặn lại đòn đánh của hắn.

Mỗi người một tay, cứ thế mà đánh qua đánh lại, khiến cho đứa nhỏ giật mình khóc toáng lên. Bàn tay bụ bẫm giờ ra trước hướng tấn công của cả hai người.

Tiểu Xuân đương lúc nắm tay tung quyền đánh thẳng vào Tư Đồ, Tư Đồ cũng xuất chưởng tương đối, chợt thấy đứa nhỏ rướn mình lên xen vào. Tiểu Xuân sợ tổn thương hài tử vô tội, vội kêu lên thất thanh: “Thu chưởng!”

Hắn thu hồi toàn bộ nội lực, nội phủ lập tức chấn thương. Tư Đồ thừa cơ xông tới bóp cổ họng hắn, hét lớn: “Người khám hay không khám?”

Tiểu Xuân bị khống chế đứng chỗ hiểm không thể phản kích, hừ lạnh một tiếng: “Cứu cái đầu người! con bà nó...”

“Triệu Tiểu Xuân ... người rượu mừng không muốn, lại thích uống rượu phạt?” – Tư Đồ mỉa mai.

“Rượu cái đầu người! con bà nó..” – Tiểu Xuân thản nhiên nói “Ta lặn lội ở đời bao lâu, nếu sợ bị người uy hiếp, sau này còn dám làm người?”

“TRIỆU.TIỂU.XUÂN!”

“XUÂN CÁI ĐẦU NGƯỜI! CON BÀ NÓ!”

Hai người cứ thế mà rống qua rống lại. Tiểu Xuân chợt thấy trước mặt ngân quang lóe sáng, Vân Khuynh ở đằng sau đã tiến ra. Ngân Sương kiếm ánh lên một đạo hàn quang bức thẳng lên mặt Tư Đồ Vô Nhai, khiến hắn lập tức buông tay khỏi Tiểu Xuân, vội vàng thoái lui.

Tiểu Xuân một phát túm chặt lấy hải tử trong lòng Tư Đồ mang đi. Hắn kinh hãi rút thiết kiếm bên hông ra, lần thứ hai phi thân lên phía trước đối đầu với Vân Khuynh, đoạt lại con mình.

Vân Khuynh không để cho Tư Đồ dễ dàng đến gần Tiểu Xuân. Y lấy thân che cho Tiểu Xuân, cùng Tư Đồ đánh nhau kịch liệt. Thanh Ngân Sương kiếm chém sát như chém bùn đựng phải thiết kiếm của Tư Đồ, khai triển toàn lực vung lên, thiết kiếm tựa hồ như đã bị chém gãy thành hai đoạn.

Tư Đồ Vô Nhai khẩn cấp né đòn của Vân Khuynh. Hắn sửng sốt nhìn thanh kiếm gãy đôi, nội công của Vân Khuynh sau ba năm rõ ràng đã tiến bộ vượt bậc, toàn thân hắn chấn động, thổ ra một ngụm máu tươi.

Thế nhưng hắn vẫn không chấp nhận lui bước. Trường kiếm biến thành đoản đao. Tư Đồ vòng quanh Vân Khuynh, một nhát chém xuống, nhắm vào chỗ hiểm trước ngực y.

Vân Khuynh toàn thân rung động, không thể ngờ rằng nhát kiếm kia của Tư Đồ chính là hư chiêu. Vân Khuynh né người, lại đúng lúc Tư Đồ từ bên cạnh nhanh chóng lao ra tung một chưởng hướng thẳng vào ngực.

Tư Đồ thâm nghĩ, nếu như dồn hết lực vào chiêu này có thể khiến Vân Khuynh trọng thương. Rồi đem y ra để uy hiếp Tiểu Xuân, dám chắc hắn sẽ không dám không nghe lời.

Thế nhưng chưởng này vừa mới gần kề đối phương, Tư Đồ cảm thấy luồng khí chí âm chí nhu dần dần thu vào, ngay lập tức, một luồng chân khí khác mãnh liệt bức ra, tâm mạch chấn động, khiến hắn cùng Vân Khuynh đồng thời bị bắn ra ngoài.

Tư Đồ ngã bịch xuống chôn đầu đường, nôn ra mấy ngụm máu, trọng thương mà bất tỉnh.

Vân Khuynh khuôn mặt mặc dù vẫn bình tĩnh như thường ngày, thế nhưng trong cơ thể y khí huyết trào lên cuộn cuộn. Y đứng yên không nhúc nhích, cố nén không thổ huyết, thế nhưng tình cảnh càng lúc càng khó khăn.

“Vân Khuynh!” – Tiểu Xuân hốt hoảng chạy đến, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh hãi: “Không phải ta đã bảo người đừng động chân khí. Người cùng cái gã Tư Đồ thối tha đó đánh nhau làm cái gì?! Hắn có đả thương người không?”

Vân Khuynh cảm thấy mạch đập thành thịch, trước mặt một mảng tối đen, hết sức khó chịu.

Y cau mày, dùng cái thứ ngôn ngữ buồn bực mà ngay bản thân y cũng không hiểu được, nói: “Ta cũng không rõ có chuyện gì xảy ra. Hồi nãy vừa mới thấy cái gã kia, trong lòng liền thẳng lên một cơn thịnh nộ. Vốn là đang nhẫn nhịn để xem xem, thế nhưng hắn lại ghìm cổ người. Ta sợ tính, liền ra tay.”

“Cẩn bản hắn không đáng để người động thủ. Thân thể người thiên kim ngàn vàng dứt khoát không kể nào được làm điều xằng bậy. Hắn chỉ là rác rưởi, đâu đáng để người chú ý chứ!” – Tiểu Xuân khẩn trương hỏi – “Hiện giờ ... hiện giờ sao rồi? Có thấy khó chịu không? Uống thuốc nhé ... để ta mang trà ra cho người uống thuốc nhé ...”

Vân Khuynh đang định mở miệng nói rằng chưa tới giờ uống thuốc, Tiểu Xuân người không cần phải vội vã như thế, thì bất chợt nhận thấy từ đầu ngón tay, lên đến vai, rồi tới tận cổ có một luồng khí xao động. Cảm giác tê liệt theo đầu ngón tay cứ thế mà truyền về.

Y gập ngón tay lại, quả nhiên ở nơi đầu ngón có một chút run rẩy. Liền sau đó, lồng ngực dậy lên một cảm giác khó chịu, cổ họng tanh tanh, đương lúc nghĩ phải nói cho Tiểu Xuân biết cảm giác khác thường này, thì đôi môi chợt mở, phun ra một ngụm máu tươi.

“Vân Khuynh!” – Thanh âm của Tiểu Xuân thập phần run rẩy, hắn kích động gào lên – “Vân Khuynh ... người đừng làm ta sợ...!!”

Khuôn mặt Vân Khuynh tái xanh, không trụ vững nổi cơ thể, y đưa tay khoát lên vai Tiểu Xuân. Tiểu Xuân lập tức điểm mấy huyết đạo trên người rồi gắt gao ôm lấy y. Vân Khuynh nằm trong lòng người này,

mới an tâm nhắm mắt lại, hoàn toàn mất đi tri giác rồi chìm sâu trong bóng tối vô biên.

“VÂN KHUYNH!” – Tiểu Xuân gào lên thảm thiết.

Hắn lập tức ném tiểu hài tử đang khóc nức nở cho đám người Ô Y giáo, bản thân đưa tay áp chặt vào ngực Vân Khuynh truyền khí. Hóa ra y kiệt sức là vì tự đả thông lục đạo chân khí trong cơ thể, khiến gân mạch hỗn loạn không thể kiểm soát.

Trải qua hai canh giờ, Vân Khuynh mới hô hấp vững vàng trở lại. Tiểu Xuân lúc này quay đầu lại, trừng mắt nhìn tên Tư Đồ vẫn đang hôn mê bất tỉnh dưới đất kia, nhờ một ngụm nước, trong phút chốc giống như hàn băng châm lạnh lẽo thấm vào cơ thể hắn.

Mặc dù biết đối phương chẳng thể nghe thấy gì, thế nhưng Tiểu Xuân vẫn chỉ thẳng vào mặt hắn quát: “Tư Đồ, cái thứ rác rưởi nhà ngươi hãy cẩn thận cho ta! Nếu Vân Khuynh gặp bất trắc gì, ta nhất định sẽ lôi cái mạng ngươi ra đòi nợ. À không! Không chỉ ngươi! Ta sẽ cắt bég cái cửa quý của con trai ngươi, tống nó vào hoàng cung làm thái giám, khiến ngươi tuyệt đường con cái, chết cũng không ai lo ma chay! Triệu Tiểu Xuân ta nói được sẽ làm được!!!”

5. Chương 3-1

Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh vì mình mà hôn mê, liền đưa vào đại sảnh trong khách điếm để chẩn bệnh.

Hắn biết Vân Khuynh sợ bẩn, nên kiếm một bộ chăn đệm thật sạch sẽ cho y nằm. Hễ cứ khám cho hai, ba người xong lại liếc nhìn một cái, xem y đã tỉnh chưa. Cứ vòng đi vòng lại như vậy suốt một ngày hai đêm, bệnh của đám người ở trên thậm chí cũng đã chữa xong hết cả rồi mà Vân Khuynh vẫn chưa tỉnh lại, khiến Tiểu Xuân thập phần lo lắng.

Đưa mắt nhìn Vân Khuynh bất động sau bức bình phong, Tiểu Xuân ôm tiểu hài tử vẫn còn khóc thút thít giao cho Mục Tương đang đứng ở cửa, thấp giọng nói: “Khi này ta đã cho tiểu ma tinh này uống một chút được, giờ cũng không sao rồi. Người thay ta coi sóc nó, đừng để bọn họ cướp đi lần nữa. Cứ dọa nó kinh hãi như vậy, không khéo lại chết yếu.”

Hài tử kia vùng vẫy vùng vẫy, nước mắt đầm đìa chảy xuống khoe môi trông rất tội, đưa tay về phía Ôn Ngọc đang đứng cạnh Mục Tương, sụt sịt nói: “Tỷ tỷ, ôm ...”

Tiểu Xuân cười: “Tiểu gia hỏa này không thích bị nam nhân ôm, chỉ thích nữ tử. Thật không hiểu sư huynh dạy dỗ nó thế nào.”

Ôn Ngọc có chút lúng túng đưa mắt nhìn Mục Tương một cái, y chỉ cười, giao tiểu hài tử cho nàng, rồi nói: “Chương môn phái Hoa Sơn vậy đánh Ô Y giáo, bị Lan Khánh hạ Phụ cốt chi độc. Lan Khánh nói giải được nằm trên người hài nhi của hắn. Chẳng hay Triệu huynh đệ khi này khám bệnh có phát hiện ra thứ đan dược nào không? Thuốc này không lấy ra, chỉ e kẻ khác vẫn không chịu buông tha đứa nhỏ.”

Tiểu Xuân xoa xoa cằm, cười nói: “Kẻ hạ độc không phải Lan Khánh, cho nên việc thuốc giải có trên người đứa nhỏ này cũng là giả.”

“Sao lại có thể..?”

Mặc dù Mục Tương là người có thể tin tưởng, nhưng Tiểu Xuân vẫn không mạo hiểm để y gặp Lan Khánh, định bụng chờ đến lúc mọi người quay về núi Yên Đăng hết không còn một ai mới đem chuyện kể cho y.

Tiểu Xuân chỉ nói: “Người hãy tìm cách để những kẻ kia đừng đả thương đứa nhỏ này. Giờ ta cũng rảnh, tiện đường qua xem chương môn Hoa Sơn bệnh tình ra sao, giải độc chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề là phải làm sao để bọn họ buông tha nó.”

Mục Tương gật đầu, hắc y hải tử trong lòng Ôn Ngọc dụi dụi vài cái, không khóc cũng không nháo, chỉ ngoan ngoãn ngủ yên. Quả nhiên vẫn chỉ có nữ nhân mới có thể trông chừng được nó!

Mục Tương lại hỏi cần phải chú ý những gì. Tiểu Xuân sợ đánh thức Vân Khuynh, thanh âm nói ra nhỏ đến mức gần như không nghe thấy được.

“Trước tiên phải đem những thi thể thối rữa tập trung lại một chỗ rồi hỏa thiêu. Sau đó đem hùng hoàng, ngải thảo, cỏ xương bồ trộn lại với nhau, bài trừ khí độc. Người hãy cho người mang đĩnh ra đây, đổ mấy thứ này vào trong đó. Một ngày đốt bốn lần, khói tỏa ra có thể tị uest. Bảo bọn họ hãy dùng dấm ngâm được thảo mà tắm rửa. Và quan trọng hơn, đơn thuốc ta đưa nhất định phải uống, cứ như thế, mất tầm vài ngày bệnh tình sẽ khỏi hẳn.”

“Y thuật của Triệu thiếu hiệp thật khiến người khác phải bội phục.” – Ôn Ngọc tán dương, khuôn mặt ửng lên: “Ta mới uống xong một thang thuốc, ngay lập tức không còn thấy mệt mỏi nữa.”

“Không dám” – Tiểu Xuân cười. Hắn đưa mắt lườm Mục Tương, thăm gào y hãy nên chú ý mà quản thúc vị thê tử chưa cưới kia, đừng để cho nàng ta hể nhìn hắn xong rồi mặt lại đỏ bừng như thế nữa a~.

“Tư Đồ trang chủ chỗ kia nên làm thế nào?” – Ôn Ngọc thành linh cất tiếng – “Sự tử của ta bảo cổ họng của trang chủ không thể nói được nữa. Triệu thiếu hiệp có thể hay không cho hắn một cơ hội. Dù sao Tư Đồ trang chủ cũng đã vì võ lâm chính đạo làm rất nhiều chuyện ...”

“Hắn làm cái gì cho Võ lâm chính đạo cũng chẳng liên quan dính dáng gì đến ta. Dù sao các người cũng thay ta coi sóc hắn, trong mười ngày mười đêm làm cho hắn ngoan ngoãn nghe lời đi. Vân Khuynh đến giờ còn chưa tỉnh. Đợi y tỉnh lại rồi, ta sẽ đích thân tìm hắn tính sổ!” – Tiểu Xuân hừ một tiếng.

Nói một thôi một hồi, Mục Tương không để ý Tiểu Xuân đang nháy nháy mắt với mình. Tiểu Xuân cuối cùng cũng chết lặng chào thua. Aiiii~ ... cái tên đầu gỗ kia mà dễ dàng thông suốt, thì Tiểu Hàn cũng không phải vất vả như thế này.

Sau khi tiễn hai người nọ, Tiểu Xuân quay trở về bên Vân Khuynh. Đưa tay kiểm tra xem nhiệt độ trên trán y mới thấy mồ hôi toát ra không ngừng, sắc mặt tái nhợt, không còn chút sinh khí. Hắn bắt mạch lại lần nữa, trong lòng căng thẳng, thăm rửa chính bản thân mình: “Bệnh nặng như vậy kinh mạch cũng suy yếu, mồ hôi lạnh toát không ngưng cộng thêm huyền mạch kháng thịnh, tà khí bùng lên, uống thuốc kia cũng không thể bình ổn được. Uống cho cái người tự xưng là thần y, đối với bệnh tình này không tìm ra giải pháp... Nếu cứ như thế này, tử cổ tiếp tục đi xuống, nguyên âm hao tổn quá độ, chẳng lẽ thực muốn khiến cho Vân Khuynh của ta khô kiệt mà chết đi?”

“Triệu Tiểu Xuân cái tên hỗn trướng nhà người! Biết rõ Vân Khuynh bất chấp tới đây, lại chỉ lo xem bệnh cho người khác, không để y trong lòng, để rồi ra nông nổi này đây ... Người hôn mê lâu như thế còn không chịu tỉnh, ta phải làm sao bây giờ???” Triệu Tiểu Xuân cái tên hỗn trướng nhà người càng lúc càng hỗn trướng!!! Vân Khuynh mà xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ bồi một nhát đao cho người đi theo y luôn!!!”

Tự mình ai oán một thôi một hồi, Tiểu Xuân thăm nhủ như vậy tuyệt đối không được! Liền lôi mấy cây kim châm trong bao hành trang ra, mặc kệ Vân Khuynh bất tỉnh, trước tiên châm vài phát, đem toàn bộ công lực của y phong lại rồi có gì thì tính sau.

Sau khi bị phong bế võ công, Vân Khuynh sẽ không thể động võ, mà Vân Khuynh không động võ thì tử cổ kia sẽ không có cơ hội mà tác oai tác quái, tử cổ không tác quái, gân mạch của Vân Khuynh sẽ không suy kiệt mà chết đi.

Đúng! Chính là như thế!!!

Tiểu Xuân bò lên giường, nằm úp sấp trên người Vân Khuynh, cởi tiết y ra, kim châm trong tay hướng về mấy huyệt vị trên người y mà khoa múa.

Thế nhưng quần áo vừa hé mở, phần da thịt trắng nõn như tuyết của Vân Khuynh lộ ra, khiến Tiểu Xuân hoàn toàn bị mê hoặc.

Băng cơ tái tuyết, noãn ngọc sinh hương ... nên dùng những cái đó để hình dung ra mỹ nhân a

~Tiểu Xuân nhìn khuôn ngực của Vân Khuynh bày ra trước mắt, da trắng như tuyết, lại mượt, lại trơn, lại mềm mại, còn có hai nụ hoa đào nhỏ màu hồng phấn, kiều diễm ướt át ... Ngay cả việc mình bò lên người Vân Khuynh làm gì hẳn cũng quên luôn, chỉ có thể chăm chăm nhìn y mà chảy nước miếng không ngừng.

Vân Khuynh đang nằm mê man, cảm giác trên người có chút nặng nề, liền chậm chậm mở mắt, chỉ thấy Tiểu Xuân đang cầm trên tay vật gì đó, mắt chăm chú nhìn vào ngực y, lộ rõ vẻ thèm khát.

“Người ... làm cái gì? “ – Vân Khuynh cổ họng khàn khàn, thanh âm khô khốc.

“Kim ... Kim châm phong huyết ... “ – Tiểu Xuân lau nước miếng, tiểu đào hoa a tiểu đào hoa~ ... thật muốn nhéo một cái.

“Kim châm phong huyết???” – Vân Khuynh hỏi, thanh âm cao lên.

Tiểu Xuân còn đang mê mẩn trong đào viên trong phút chốc liền bị tổng cổ ra, ngẩng đầu nhìn Vân Khuynh, có chút ngạc nhiên, lấp ba lấp bắp: “ Kim ... Kim châm phong huyết một ... một cái ... xem ... xem người có nhanh tỉnh lại hay không..”

Mẹ ơi~ Chắc chắn là do mình nằm úp trên người Vân khuynh lâu quá, mới khiến y tỉnh lại.

Tiểu Xuân vội vàng bò xuống, nói: “Bất quá người cũng đã tỉnh, kim châm này không cần dùng tới. Sẽ đau lắm ... ta không nỡ để người bị đau.. ”

Hắn lập tức thay đổi thái độ, nhìn kĩ mí mắt của đối phương, nghiêm mặt nói: “Cho ta xem lưỡi người.”

Tiểu Xuân lúc này lại bắt đầu nhập vai đại phu chẩn bệnh, so với cái chuyện vừa rồi thì thật khác xa một trời một vực.

Vân Khuynh nghe theo.

Cuối cùng Tiểu Xuân cũng thở phào nhẹ nhõm. “Tỉnh lại rồi thì sẽ không sao nữa. Người cứ nghỉ ngơi nghỉ ngơi đi a~ ta sẽ nấu nước lau người cho người.”

Trong phòng ngập tràn hương thảo dược. Một nồi dược chứa nước màu trà sùng sục sôi. Trên bàn lại có thêm mấy cái nồi đồng tỏa khói nghi ngút, một chút hương vị hỗn hợp, cái gì cũng có, cứ thế mà tản ra. Tuy bên trong cửa sổ mở toang, nhưng vẫn khiến người cảm thấy khó thở.

Không có ai phụ giúp, tất cả những người khỏe mạnh đều đã đi chiếu cố bệnh nhân. Dù sao Tiểu Xuân cũng đã quen với việc tự mình làm hết, liền đun một chậu nước nóng và khiêng bồn vào trong phòng.

Trong lúc đắm mình trong bồn, Vân Khuynh liếc nhìn một cái, ánh mắt giống như muốn hỏi tại sao Tiểu Xuân không cùng tắm chung. Hẳn một là sợ đụng chạm, hai là sợ bồn quá nhỏ nước sẽ tràn ra ngoài, liền điên cuồng lắc đầu cự tuyệt.

Sau khi Vân Khuynh đứng dậy, Tiểu Xuân mới nhảy vào tắm đi tắm lại thật kĩ càng.

Mùi dược trong nước hòa cùng thứ hương trên người tỏa ra nồng nàn, khiến hắn buồn ngủ díp mắt lại. Thân thể đã sạch sẽ, nhưng lại mệt mỏi, không có đủ khí lực để đứng lên.

Vân Khuynh nhìn sắc mặt tái nhợt của Tiểu Xuân, hỏi “Người đã bao lâu không ngủ?”

Tiểu Xuân gượng gạo nói: “Suốt hai ngày nay ta không chớp mắt nổi. Nào là cầm bút kê đơn, nào là chạy khắp các hiệu thuốc trong trấn tìm dược, chữa trị cho cái gã Tư Đồ minh chủ vô lương tâm kia, lại còn trông mong người tỉnh lại...”

“Rốt cuộc cái gã Tư Đồ đó là ai?” – Vân Khuynh nghi hoặc. Không nghĩ lại có thêm một người nữa giống như Lan Khánh, làm cho y vừa gặp đã mất hết lý trí, hận không thể một kiếm chém xuống – “Nhắc tới cái gã hỗn trưởng đó ta lại thấy bực mình”

Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh ở cùng một chỗ, mưa dầm thấm lâu, ngay cả thói quen dùng từ “hỗn trưởng” cũng đã lây nhiễm.

“Tư Đồ vốn là võ lâm minh chủ do một tay người dựng lên. Có lần ta cứu một đám đệ tử Ô Y giáo, hẳn bèn cho ta là hộ pháp của Ô Y. Kỳ thực ta có phải là hộ pháp gì đâu. Tất cả là do Đại sư huynh tự ý gọi ta như vậy. Hồi đó người trúng độc quá nặng, ngày nào cũng phải uống giải dược. Nhưng người lại quảng bình dược cho ta, bất luận thế nào cũng không chịu mang theo, rồi Tư Đồ đem ta nhốt lại, người không có giải dược bị độc phát tác suýt chút nữa mất mạng.

Ai~ nói tóm lại là chuyện dài dòng, một lời không thể kể hết được, cuối cùng, hẳn thậm chí còn đánh ta ngã xuống vách núi ... Ai~... mà cũng không phải. Thật ra là sau khi ta cùng hắn đại chiến suốt ba trăm hiệp, sức cùng lực kiệt, đúng lúc phía sau là một vách đá dựng đứng, ta lão đảo một hồi đến khi không thể trụ vững được nữa liền rơi xuống. Ta chết đi sống lại, hôn mê suốt hai năm rưỡi... nhưng vì bản thân là dược nhân, nên mới may mắn bảo toàn tánh mạng. Con bà nó!”

Tiểu Xuân cười, tự giễu chính mình. Sau khi phục hồi lại tinh thần chợt nhận ra Vân Khuynh không biết tự bao giờ lại chui vào bồn tắm, về mặt còn tràn đầy lo lắng nhìn hắn.

“Á! Người đừng sinh khí, ngàn vạn lần đừng nổi giận a~ thất tình thương thân, giận tặc khí thượng (*), sẽ làm gan bị tổn hại đó.”

(*) Thất tình: 7 trạng thái tình cảm: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ó, dục.

Thất tình thương thân = thất tình làm tổn hại sức khỏe.

Giận tặc khí thượng = nổi giận sẽ sinh khí.

Tiểu Xuân vội vàng nói: “Kỳ thực cái gã Tư Đồ thối tha hỗn trưởng kia về sau cũng mai danh ẩn tích vô lâm. Mục Tương nói với ta là hắn bị Lan Khánh bắt được trên Yến Đãng sơn, lấy người thử độc. Mấy năm nay sống cũng không bằng chết. Vừa rồi được bát đại môn phái cứu ra, hẳn mới có thể thấy lại ánh mặt trời. Bất quá ...”

Tiểu Xuân dừng một chút, lại hừ một tiếng: “Ta thực không biết hắn tốt đẹp cỡ nào mà có thể khiến cho biết bao người phải hy sinh tính mạng, liều chết xông vào tổng đà Ma giáo để giải cứu. Huống hồ cứu xong hẳn cũng có phải làm gì đâu, bất quá chỉ là tiền vô lâm minh chủ thôi, kiêu ngạo cái thá gì. Ta là thần y, một ngón tay cũng có thể búng chết hắn, chi bằng để ta khiến hắn thành phế nhân.”

“Người định xử trí thế nào?” – Vân Khuynh hỏi. Y vẫn cảm thấy Tiểu Xuân không phải là kẻ ngoan độc, đáng điệu khi này có hung dữ thế nào thì cũng chỉ là làm bộ làm tịch, đâu thể giết được người.

Tiểu Xuân chợt đảo mắt lia lịa, cười thâm: “Ta đã hạ Vô gian địa ngục trên người hắn”.

“Vô gian địa ngục?”

“Gian trong cương gian a!” Tiểu Xuân cười khoái trá, trút hết bực dọc xong thật là thoải mái. – “Vô gian địa ngục sẽ khiến hắn không thể chủ động được mà phải kêu lên một cách dâm dăng, hoặc là rên rỉ, lăn qua lăn lại, lăn tới lăn lui, tuy không tổn hại đến sức khỏe, nhưng lại ảnh hưởng đến yết hầu. Một khi phát tác, sẽ phải gào thét đến khi hóa cảm mới ngừng, hơn nữa cái này không có thuốc giải. Cái thứ trọng sĩ diện như Tư Đồ, đem trói lại rồi quăng ra đường, khiến hắn không ai động vào cũng rên rỉ, so với việc bị lột sạch quần áo lôi đi khắp phố thị chúng, còn đau khổ hơn gấp trăm lần!”

Cách thức này tuy không có nhân từ chút nào, thế nhưng gã này giết người vô số, lại còn hại Vân Khuynh mê man bất tỉnh. Hẳn mà không xài cái trò tàn độc này, thì sẽ chẳng cách nào trút bỏ được oán khí.

“Tên dược của người thật quái gỡ...” – Vân Khuynh không biết phải nói gì.

“Đâu có đâu có... chỉ là tương đối chuẩn xác mà thôi.” – Tiểu Xuân cười đến sáng lạn.

Kể xong chuyện Tư Đồ Vô Nhại, Tiểu Xuân ngâm nước lâu đến nỗi da dẻ nhăn nhúm lại. Hắn nhìn sang Vân Khuynh háy háy mắt, ra hiệu cho y tránh người để hắn bước ra. Dù sao thì việc chia thân thể trần trụi cho người khác nhìn cũng chẳng có gì hay ho cả.

Thế nhưng vô luận hắn tỏ vẻ như thế nào, Vân Khuynh cũng không có ý muốn tránh.

Biết không thể thuyết phục được, Tiểu Xuân đành phải vùng người đứng dậy. Vội vã đem cái khăn quần quanh người, che đi cái chỗ đang ngẩng lên, sau đó bê mông chạy về phía giường, vớ lấy bộ tiết khổ sạch sẽ mà mặc vào.

“Ta ngủ!” – Tiểu Xuân lăn vào bên trong giường. Sau mấy ngày tình cảnh cấp bách, mí mắt hần nặng trĩu, không tài nào mở ra được nữa. Hần kéo chăn bông đắp lên, không lâu sau ngáy khò khò.

Vân Khuynh sau khi tỉnh dậy, không còn cảm giác buồn ngủ. Y cảm thấy hiện giờ thần trí hoàn toàn tỉnh táo. Tiểu Xuân hẳn đã phải khổ sở lắm mới có thể khiến khí huyết của y lưu thông như cũ.

Vân Khuynh nghe thấy tiếng ngáy của Tiểu Xuân, lẳng lặng bước đến cạnh giường. Tiểu Xuân dính chặt trên giường, ngủ say như chết, thể nhưng sắc mặt có vẻ không được tốt, hốc mắt viền một đường màu xanh nhàn nhạt, chắc hẳn là đã mệt mỏi lắm rồi.

Bất luận thế nào Tiểu Xuân cũng không thể bỏ mặc những kẻ đang đứng ở ngoài kia, ngày nào cũng thế, chần bện, chần bện và chần bện.

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh không khỏi bực mình. Bực Tiểu Xuân sao lại vô duyên vô cớ đối tốt với những kẻ kia như thế, bực cái lũ người nọ ích kỉ, không nghĩ đến Tiểu Xuân thân thể không tốt, cần phải nghỉ ngơi.

Nhưng nói gì thì nói, đáng giận nhất vẫn là Tiểu Xuân. Nhìn người khác gặp chuyện, cũng chẳng buồn xem lại bản thân có bị nhiễm bệnh tật gì hay không, cứ như thế mà chạy đi, không chịu lo lắng cho chính mình. Làm việc nghĩa như vậy thì có khác nào một ngọn nến tự đem thân ra mà đốt cháy.

Cho dù bị cháy đến kiệt cùng sinh mệnh, vẫn vui vẻ chấp nhận.

Nhìn Tiểu Xuân mái tóc bạc trắng cùng khuôn mặt mệt mỏi. Ngày thường khi ngủ hần lăn qua lăn lại không ngừng, thể nhưng bây giờ lại chẳng có lấy một động tĩnh nhỏ. Bất chợt, một cảm giác hoảng hốt bao trùm lấy Vân Khuynh.

Có khi nào người này cứ thế mà ngủ mãi, ngủ mãi không bao giờ tỉnh dậy nữa, không thể cùng y nói chuyện, không thể cùng y tươi cười...?

Vân Khuynh đưa tay ra phía trước lay lay Tiểu Xuân mấy cái. Y không chấp nhận Tiểu Xuân cứ thế mà ngủ mãi, không chấp nhận Tiểu Xuân sẽ vĩnh viễn chẳng tỉnh lại.

Tiểu Xuân mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Vân Khuynh, uể oải mở miệng hỏi, thanh âm có một chút rã rời: “Làm sao a~..?”

Vân Khuynh sững sờ, lúc này mới phục hồi lại tinh thần. Cảm thấy hối hận vì đã đánh thức Tiểu Xuân dậy, liền nhíu mày, làm mặt lạnh: “Không có gì. Người ngủ đi.”

Tiểu Xuân càu nhàu vài tiếng, dụi dụi mắt, lại thấy biểu cảm của Vân Khuynh, không biết được y là đang lo lắng cái gì. Nhưng cũng nằm dịch vào, kéo Vân Khuynh ngồi xuống bên cạnh hần.

“Không ngủ được sao? “ – Tiểu Xuân hỏi.

“..... Ân”

“Người lại làm sao a~?”

“Cảm thấy quá yên tĩnh...không nghe thấy tiếng của người ...”

Vân Khuynh nói cụt lủn, không ra đầu cũng chẳng ra đuôi. Tiểu Xuân gãi gãi đầu, nhân tiện nói: “Vậy ta cùng người nói chuyện một chút vậy. Khi nào thấy mệt thì người cứ ngủ đi nha ” Chẳng đợi Vân Khuynh đồng ý, Tiểu Xuân một tay khoát lên đùi y, nặng nề ngã xuống giường: “Lúc người còn đang hôn mê, ta đã chữa bệnh cho những người ngoài đó. Có tất cả mười người dân trong trấn này lưu lại chờ chết. Bọn Mục Tương trước khi vào đây đã tiếp xúc qua bọn họ, thành ra mới nhiễm bệnh nặng.”

Tiểu Xuân mí mắt nặng trĩu, toan sụp xuống, câu chữ gián đoạn, nhưng vẫn cố gắng gượng nói tiếp: “Dịch bệnh lần này kỳ thực rất hung hiểm. Nhưng chỉ cần hạn chế không cho khí độc nhiễm vào cơ thể, cộng thêm dùng thuốc theo đơn đã kê, sẽ không có vấn đề gì cả. Cùng lắm chỉ sốt cao vài ngày, chờ đến khi nhiệt hạ xuống sẽ không còn ho khan nữa, bệnh nhân sẽ tốt lên...”

Vân Khuynh đưa tay khê vuốt má Tiểu Xuân. Tiểu Xuân trước cử chỉ âu yếm đó cảm thấy hết sức thoải mái, lằm bằm vài tiếng, thanh âm càng lúc càng trầm đi “...Chờ đến khi tỉnh dậy, chúng ta sẽ lập tức khởi hành... nghe nói chương môn Hoa Sơn phái trên Yên Đãng sơn đã bị Lan Khánh hạ độc, thế nhưng từ trước đến nay sư huynh đều ở cùng chỗ với chúng ta. Mà gã Ốc Linh Tiên kia lại tinh thông dịch dung thuật. Rõ ràng là hắn đã giả trò kim thiền thoát xác, thay mặt đổi đào thừa cơ chạy trốn.... tên đó rõ thật khôn ngoan, phao tin giải được ở trên người Ô Y giáo thiếu chủ...Thành ra, hài tử kia bị người người truy đuổi, thiếu chút nữa khí tuyệt ...”

Tiểu Xuân lại chớp chớp vài cái, miễn cưỡng mở to mắt ra, tiếp tục: “Mà kể cũng lạ. Thằng cha Tư Đồ Vô Sĩ kia cứ một mực nói hài tử là con của hắn, còn bên kia lại khẳng khái nó là thiếu chủ Ô Y. Sư huynh năm đó vào đêm tân hôn của Tư Đồ đoạt đi thê tử, mang về làm áp trại phu nhân, khiến cho mọi chuyện rùm beng hết cả lên. Kỳ quái, trước kia ta ngủ liền một mạch suốt nửa tháng trời, khi tỉnh dậy thì chuyện đã ra thế này ...”

“Tiểu Xuân...” – Vân Khuynh dừng lại một chút – “Kỳ thực lúc trước ngươi cũng có tỉnh lần lại, thế nhưng do ta không ngừng chuốc rượu ngươi, nên ngươi không nhớ được gì cũng đúng. Nhưng nếu không làm thế, một khi ngươi thanh tỉnh, phát hiện ra đã ly khai kinh thành, chắc chắn sẽ bỏ rơi ta mà trốn mất.”

“Ta thực sự không muốn ngươi rời đi...” – Vân Khuynh nói. Đối với việc này y không chút mảy may suy nghĩ. Cũng bởi ngoài cách đó ra, y không biết phải làm gì khác mới có thể giữ Tiểu Xuân lại bên mình. Tiểu Xuân lúc nào cũng ngang bướng, y bắt buộc dĩ lằm mới phải xuống tay mà trị hắn. Huống hồ y cũng đã tính toán phân lượng rượu rất kỹ, không sợ Tiểu Xuân xảy ra chuyện gì.

Tiểu Xuân sớm đoán ra được âm mưu của Vân Khuynh, cười gượng gạo: “Ta vô cùng cảm động a~, đáng lẽ phải ôm lấy ngươi mà hôn mấy cái, thế nhưng ta bây giờ chân tay mệt mỏi rồi, cả mắt cũng vậy... thực sự vô lực...”

“Vì sao?”

“Ngươi có bản lĩnh hơn ta.” – Tiểu Xuân thở dài

“Lúc bị trúng Đổng Mệnh cổ, ngươi vừa nhìn thấy Lan Khánh một cái, tâm trí đều như trên mây, ta cứ tưởng ngươi đã rung động mất rồi. Thế nhưng cổ này không ngờ lại hạ làm người. Ngươi thà chết chứ không chịu thay đổi nhận định, đến cái con xú trùng tử kia cũng không thể khiến ngươi yêu hắn. Ngươi vẫn còn có thể nghĩ đến ta ...nhớ đến ta... thử hỏi ta làm sao mà không cảm động được...”

Lòng người không thể dễ dàng bị một con cổ tùy tiện khống chế. Cái gã tạo ra nó liệu có nghĩ đến một ngày Đổng mệnh cổ của hắn lại bất lực, không thể thao túng người?

Vân Khuynh chẳng để ý tới những lời lẽ xúc động của Tiểu Xuân, cúi sát gần hắn mà hỏi tiếp: “Vì sao mỗi lần ngươi mở miệng gọi tên một kẻ khác, ta lại thấy trong lòng khó chịu?”

Vân Khuynh không hiểu được nỗi buồn bực này ở đâu mà ra. Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên. Trước kia thì là Lan Khánh, Ốc Linh Tiên, sau này là Mục Tương, Ôn Ngọc, thậm chí cả Tư Đồ Vô Nhai nữa... khi Tiểu Xuân lần lượt thốt ra từng cái tên một, y đều cảm thấy bực mình, trán nhú lại, phát cáu.

Tiểu Xuân thoáng ngần ngại, rồi sau đó từ đôi môi nhợt nhạt nở một nụ cười rạng rỡ: “Đương nhiên rồi, bởi vì nương tử ngươi chỉ thích một mình tướng công ta thôi a! Bất luận ta gọi tên ai, ngươi cũng đều ghen lồng ghen lộn. Ôi~ Hũ dấm chua (*) của ta~...”

(*) Nguyên gốc: Tiểu thố hang, ý chỉ ghen tuông =))

~~Những lời ân ái từ miệng Tiểu Xuân thốt ra như trêu chọc, khiến Vân Khuynh giận run.

Cứ cho rằng chân khí sẽ không hỗn loạn lần nữa, Vân Khuynh nắm chặt tay gờ lên, chợt cảm thấy toàn thân chấn động dữ dội. Một cảm giác tê dại truyền tới, giống như bị một chiếc lông vũ phệt qua, nhẹ nhàng mà cũng ngứa ngáy, khiến y cảm thấy mị mị, có chút hốt hoảng.

“Làm sao a?” – Tiểu Xuân lập tức tóm lấy tay Vân Khuynh, ba ngón ấn xuống cổ tay, thận trọng xem mạch.

“Không sao” – Vân Khuynh nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Xuân, trong lòng cảm thấy khác lạ. Mỗi câu nói của Tiểu Xuân đều khiến cho y cảm thấy hết đời ngọt ngào. Không thể hiểu được đây là thứ tư vị gì, chỉ biết nó luôn làm cho y vui vẻ.

Vân Khuynh bình tĩnh lại, hơi thở dần thông. Trải qua một cơn rung động bất ngờ, y chợt thấy ra một điều gì đó, thế nhưng tâm tưởng vẫn rất rối loạn, vô cùng phức tạp.

“Tiểu Xuân ...” – Vân Khuynh khẽ gọi tên người này.

“Ân.” – Tiểu Xuân thanh âm như phát ra từ khoang mũi, trầm trầm đáp lại. Toàn bộ tâm tư vẫn hướng về mạch tượng trên cổ tay Vân Khuynh.

Vân Khuynh cúi đầu hôn Tiểu Xuân một cái, khiến hấn giật thót mình.

Thế nhưng Vân Khuynh chỉ khẽ áp lên môi hấn, nhưng cũng đủ làm hấn ngậy ra như tượng. Nụ hôn đơn giản như thế thôi.

Tiểu Xuân mặt mũi đỏ bừng, ấp úng: “Được... được rồi ... nói như thế cũng đã nhiều lắm rồi, ta thực sự mệt lắm, người nếu không ngủ thì hãy đi dạo... hoặc giúp ta xem chừng sư huynh ... thế ... thế nha.”

Tiểu Xuân lăn qua lăn lại trên giường, đoạn, choàng chăn lên đắp ngủ.

Vân Khuynh đưa tay sờ lên đôi môi vừa được nếm qua hương vị của Tiểu Xuân, chờ dẫn một hồi, liền nắm lấy chăn bông của hấn giật tung ra.

Tiểu Xuân quay lại nhìn y ai oán. Vân Khuynh lặng đi một chút, không biết phải nói cái gì. Mãi sau mới thấp giọng: “Tóc người còn chưa khô ...”

“Kệ nó đi” – Tiểu Xuân nhắm mắt lại, hai má nóng bừng.

Vân Khuynh bất chấp, giật lấy cái khăn đang ở bên cạnh, khiến Tiểu Xuân suýt chút nữa bị lôi ra khỏi giường. Tiểu Xuân hầm hừ vài tiếng bất mãn, rất muốn nói chiếc khăn kia là do khi nãy hấn tắm xong đã lấy để che đi phía bên dưới, những nghĩ sao lại thôi.

Hành động vô ý của Vân Khuynh nhẹ nhàng ôn nhu, khiến cho tâm tư Tiểu Xuân không cảm lòng được mà dần dần nóng lên. Nhưng hấn vẫn miễn cưỡng nhắm chặt hai mắt, ngủ tiếp.

Vân Khuynh chăm chú nhìn Tiểu Xuân, chỉ thấy nửa người trên của hấn trống trơn không gì đắp. Có lẽ cảm thấy lạnh nên hấn liền rút tay chân lại, cuộn thành một khối, nằm xoay vào bên trong, hướng tấm lưng mịn màng trần trụi của mình về phía y.

Vân Khuynh thoáng nhìn điểm trũng xuống trên lưng hấn, rồi chậm chậm dời ánh mắt xuống hạ thân, tiến đến phần da thịt bị tiết khố che đậy, cho đến khi không thể nhìn ra bộ dáng phía dưới đó như thế nào nữa mới thôi.

Trong thoáng chốc, cảm giác nóng bỏng quen thuộc đột nhiên lan xuống hạ phúc, khiến mồ hôi toát ra đầm đìa.

Thực không rõ là vì gân mạch nội loạn hay do chính bản thân mình trong phút cao hứng mà nhất thời rung động. Vân Khuynh tay chân luống cuống, miệng thở dốc, không biết phải làm như thế nào.

Thứ cảm giác này vừa quen thuộc lại rất đời xa xôi, hết như lúc đầu mới gặp Tiểu Xuân, khi Tiểu Xuân kê đơn cho y, khiến cho y tứ chi rã rời mệt mỏi, trong lòng lại như có một chiếc lông vũ không ngừng cọ vào, hết sức ngứa ngáy, hết sức khó chịu.

Hấn nhìn thấy làn da trắng nõn của cái người đang say ngủ kia. Bàn tay khẽ khàng đặt lên nhưng lòng còn muốn đụng chạm thêm nữa, chạm vào phần da thịt đó, dọc theo lưng rồi chậm chậm một đường xuống thẳng phía dưới...

Tiểu Xuân cảm thấy có chút nhột nhạt, trong cơn mơ màng lại lẩm rầm vài tiếng, sau đó lại rút người chui tuốt vào trong chăn.

Vân Khuynh nghe thấy thanh âm mê hoặc của Tiểu Xuân, trong lòng lại thêm phần run rẩy.

Y càng lúc càng hoang mang, nhin không được lại lay lay Tiểu Xuân một lần nữa.

“Tiểu Xuân... có phải ngươi hạ được ta? Nếu không tại sao lại nóng thế này? Hệt như lúc đó... không có chút nào sai biệt?”

Tiểu Xuân lại bị y lay dậy, mặt nhăn nhó như vỏ quýt khô, càu nhàu: “Được cái gì?”

“Xuân được.” – Vân Khuynh nói.

“...” – Tiểu Xuân đưa ánh mắt khốn khổ vì mệt mỏi nhìn Vân Khuynh, sau đó nhìn về nơi mẫn cảm đang cương lên giữa hai chân y, ngăn người một hồi, rồi vỗ vỗ tay y, bất đắc dĩ thở dài: “Hài tử a, trời đất chứng giám, ta thực sự không có hạ được này lên ngươi. Ngươi còn trẻ, tâm hỏa tràn đầy vốn rất dễ bị kích động. Tam thiên lưỡng đầu, chính mình gắng lên cũng không phải chuyện gì khó hiểu a... Ngủ ngủ đi, sẽ ổn thôi. Không để ý đến, nó sẽ tự tiêu đi thôi.”

Nói xong thoảng rùng mình, phát hiện bản thân quên chưa mặc quần áo đã đi ngủ, Tiểu Xuân kéo chăn bông cuộn quanh người, trong nháy mắt thổi tắt ngọn nến trên bàn: “Ngủ đi.”

Không gian bao trùm một màn tĩnh mịch.

Vân Khuynh trong bóng tối ngẩn ngơ một hồi. Tiểu Xuân lơ y đi, y cũng chẳng biết phải làm gì nữa. Cuối cùng đành phải tin theo lời Tiểu Xuân, cởi áo ngoài đến nằm cạnh cái người đang nhắm mắt chìm sâu trong giấc ngủ kia.

Phần hạ thân khô nóng khiến Vân Khuynh không tài nào ngủ được. Y đã miễn cưỡng nhắm nhin nhưng kết quả vẫn thế, đành phải trừng mắt nhìn về phía đầu giường. Thật là tức quá đi!

Người nằm bên cạnh lại vô tư ngáy khò khò, rồi bỗng nhiên trở mình tiến đến gần, khiến y co rúm lại. Dục vọng của Vân Khuynh dâng lên mạnh mẽ. Cái tên Tiểu Xuân thật không biết thân biết phận, tư thế của hắn khiến cho y nhất thời như bị lửa thiêu đốt, không thể nhin được mà càng nôn nóng.

Đến lúc tỉnh táo lại, y đã cúi người, luồn tay qua ngực tên tiểu vô lại đang ngủ say như chết kia mà ghì chặt xuống, đoạn, cúi đầu hôn lên đối phương.

“Ấn.” – mí mắt Tiểu Xuân run rẩy, từ từ mở ra, giật mình phát giác có ai đó đang đè lên thân, chân lại bị tách rộng ra, phần hạ phúc còn bị cái gì gì đó đặt lên, cứng cứng...

Mà cái người kia lại còn nâng cằm hắn lên, hôn xuống.

“Sao... sao ngươi không ngủ?” – Tiểu Xuân thở gấp, hỏi.

“Rất khó chịu.” – Vân Khuynh oán giận nói – “Ngươi khiến ta cảm thấy rất khó chịu.”

Vân Khuynh đầu tiên là hôn lên đôi môi mềm mại còn đượm hương được của Tiểu Xuân, rồi sau đó chậm rãi trượt xuống, hôn qua cổ, lại há miệng cắn lên hõm vai Tiểu Xuân, y lưu luyến trên vết đao mờ mờ trên ngực hắn, đầu lưỡi cứ thế mà liếm lộng.

Tiểu Xuân mơ mơ màng màng, mặc cho Vân Khuynh thích làm gì thì làm, cảm giác có chút nhột nhạt, thân thể vận vẹo, cười khúc khích.

Cho đến lúc bị cả người Vân Khuynh ép xuống, cái cơ thể bùng bùng nhiệt độ kia khiến cho Tiểu Xuân giật mình choàng tỉnh. Hắn nhìn thấy từ ánh mắt u ám của Vân Khuynh lóe lên một tia sáng, còn có những dục vọng sâu thẳm ẩn giấu bên trong.

“Vân Khuynh... đã khuya ...” – Tiểu Xuân từ chối đẩy ra, Vân Khuynh lại càng ôm chặt.

Vân Khuynh hôn xuống phía dưới thân thể đang tỏa ra hương được ngan ngát của Tiểu Xuân. Đầu tiên chỉ là liếm nhẹ nhẹ, nhưng hương vị ngọt ngào đọng lại trên đầu lưỡi khiến y năm lần bảy lượt cứ mãi vẩn vương, cứ như thế mà mút, mà cắn, cứ như thế mà lưu luyến, không nỡ xa rời.

Tiểu Xuân cảm giác rõ dục vọng của Vân Khuynh càng lúc càng bùng lên mãnh liệt từ bên trong, cái chỗ nóng rực kia không ngừng trương lớn, dường như muốn lập tức tiến sâu vào trong cơ thể hắn. Nhưng Tiểu Xuân đã mệt lắm rồi, hưởng hồ lại định ngày mai sẽ rời khỏi nơi này. Vân Khuynh đã bao lâu rồi không có

làm chuyện đó, vả lại hẳn biết thừa thói quen của y, một khi đã tiến vào rồi thì chẳng biết được đến năm cùng tháng tận nào mới chịu đi ra, buông tha cho hẳn.

Hành động của Vân Khuynh khiến cho Tiểu Xuân trong lòng run rẩy, kêu gào không ngớt: “Vân Khuynh... Vân Khuynh... người từ từ đã...” – Đoạn, hẳn dồn lực, đem cái người đang ngự trên thân kia đẩy bật ra.

Hết lần này đến lần khác bị cự tuyệt, sắc mặt Vân Khuynh tối sầm lại, nghĩ không thấu tại sao Tiểu Xuân không chịu cho y tới gần. Ánh mắt y trầm xuống, càng siết chặt Tiểu Xuân hơn.

“Ta sẽ không buông người ra.” – Vân Khuynh giọng khàn khàn nói – “Ta cũng không hiểu vì sao lại làm như thế, nhưng ta muốn chạm vào người, muốn cắn người. Trên người thực nóng, không thoải mái chút nào. Nếu như buông người ra, ta sẽ rất khó chịu.”

Tiểu Xuân vặn vẹo, mỹ nhân nhà hẳn thực sự là hết cách rồi a, buộc lòng phải nói trấn an: “Chỉ vì người nhìn thấy ta không mặc quần áo nên mới động tình như thế... ngoài ra.... Không có gì khác.”

Vân Khuynh nghi hoặc hỏi: “Nhưng tại sao nhìn người không mặc quần áo ta lại động tình?”

Tiểu Xuân nhìn bộ dạng ngờ vực cùng với vẻ mặt đơn thuần của Vân Khuynh, không nhịn được cười: “Thôi thì nói lại một lần nữa vậy. Bởi vì người thích ta. Thích một người, thì sẽ vì hẳn mà động tình.”

Nhìn Tiểu Xuân đang cuộn tròn trong chăn mà cười cười, Vân Khuynh phát giác phần hạ thân bên dưới của y tựa hồ như trưởng lớn hơn nữa. “Thích một người, khi gặp liền muốn cắn hẳn, muốn hôn hẳn, có phải không?”

Tiểu Xuân bị hỏi vặn, hít sâu một hơi, cười khổ đáp: “Thực ra, nói nữa thì cũng chẳng có gì. Nam nhân tam thiên lưỡng đầu ai ai cũng đều như vậy. Chỉ cần nhìn nhận là sẽ qua. Trước tiên hãy buông ta ra, người còn ép nữa là ta sẽ giận đấy.”

Vân Khuynh nhìn thấy vẻ khó chịu của Tiểu Xuân, vốn là muốn thoái lui, thế nhưng lại cắn chặt răng, thấy rằng giữa cả hai dường như đang có một thứ gì ngăn cách, trong lòng phẳng phất một nỗi đau âm ỉ.

“Không! Ta tuyệt đối không buông!” – Vân Khuynh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào người bên dưới, khàn khàn giọng nói: “Triệu Tiểu Xuân. Ta không đề cập tới, không có nghĩa là ta không phát hiện. Rốt cuộc người vì cái gì mà cứ luôn né tránh ta?”

“Né tránh người?” – Tiểu Xuân ngẩn người.

“Từ lúc mất trí nhớ cho đến nay, người đầu tiên ta thấy mỗi khi tỉnh dậy bao giờ cũng là người. Người tuy luôn miệng nói thích ta, thế nhưng lòng người có nghĩ như thế không? Người luôn dùng ánh mắt đắm chiêu đó nhìn ta, hết lần này đến lần khác muốn bỏ đi, rời khỏi ta. Người căn bản là không định ở lại bên ta, có đúng không?” – Vân Khuynh thẳm gào lên, chuôi móng nhọn bấm thật sâu vào cổ tay Tiểu Xuân, lưu lại một vết ửng đỏ.

Tiểu Xuân nghe vậy, vẻ mặt thoáng trở nên chua xót. Không nghĩ rằng bản thân mình lại có những hành động như thế, khiến Vân Khuynh nhận ra.

“Nói đi! Tại sao người không nói gì??” – Vân Khuynh dùng sức chèn ép Tiểu Xuân: “Nói cho ta biết tất cả suy nghĩ của người về ta từ trước đến nay, không được giấu giếm!!!”

“Ai~” – Tiểu Xuân bị dục vọng mạnh mẽ của Vân Khuynh làm cho lúng túng, có phần bất đắc dĩ.

“Triệu Tiểu Xuân!!!” – Vân Khuynh gầm lên.

“Nguyên lai thích một người, là một điều vô cùng đáng sợ...”

Vì hẳn sinh, vì hẳn tử, vì hẳn còn cào ruột gan, da diết suốt một đời...”

Tiểu Xuân khe khẽ nói.

Vân Khuynh đột nhiên nghẹn lại.

“Đây là lời người từng nói với ta trước khi trúng cổ.” – Tiểu Xuân hít một hơi thật sâu.

Đã đến nước này rồi thì tốt nhất là làm tới cùng luôn, tốt nhất là đem tất cả mọi chuyện ra mà cùng nhau thăng thấn...

Tiểu Xuân chậm chậm nói: “Trời sinh tính ta thích gây tai họa, thích gặp rắc rối. Từ lúc người biết ta, liền chẳng có mấy ngày được sống yên ổn. Mấy lần người rơi vào hiểm cảnh, cơ hồ đến cả mạng sống cũng chẳng thể giữ, khó khăn lắm mới cứu được, thì lại đến lượt ta thất tung khiến người lo lắng đứng ngồi không yên.

Tâm khi đã thích một người, là một điều vô cùng đáng sợ.

Vì hấn sinh, vì hấn tử, vì hấn còn cào ruột gan, cứ mãi da diết không thể an tường.

Nếu cứ tiếp tục lún sâu thì cả đời sẽ mãi quanh quẩn như thế. Ta sao có thể ích kỉ, bất chấp tất cả mà trói buộc người bên mình...?”

Tiểu xuân chớp mắt một cái, ánh nến bập bùng chiếu lên làn mi đang rũ xuống, tạo nên một âm ảnh mịt mờ dưới viền mắt, thanh âm của hấn càng lúc càng xa xôi:

“Người trúng cổ sẽ mất đi trí nhớ, ta đã sớm hạ quyết tâm sẽ ở bên cạnh chăm sóc người, những việc khác đều không quan đến, dốc một lòng chữa bệnh cho người.

Chỉ là đôi khi lại suy nghĩ, nếu như... nếu như người không thể khôi phục trí nhớ, có khi nào lại là một điều tốt không? Người sẽ quên đi cái kẻ suốt ngày chỉ biết gây tai họa như ta, có thể một lần nữa làm lại từ đầu...

Sau khi tới đây, ta lại gặp vị cô nương ở bên cạnh Mục Tương, nghe đâu cuối năm sẽ cùng hấn báai đường thành thân. Ta lại nghĩ, nếu như người có thể cưới một cô nương thật tốt, để nàng ta chiếu cố người, sau đó sinh con đẻ cái, nhân tôn mãn đường, cứ thế mà bình an sống hết nửa đời còn lại, không cần ngày ngày phải lo lắng vì ta, chờ đợi vì ta... đối với người, như vậy là tốt nhất ...”

“Chính vì điều này mà người muốn rời bỏ ta?” – Đôi mắt Vân Khuynh dần dần đỏ lên, không cách nào kiềm chế.

Tiểu Xuân mím môi: “Ta không muốn rời bỏ người, nhưng ta cũng không thể ích kỉ mãi được.”

Vân Khuynh giận dữ nhìn Tiểu Xuân, không cho phép hấn cự tuyệt, nói: “Đừng nói đến chuyện rời xa ta, cũng đừng có nhắc tới sau này, ta một chút cũng không muốn nghe!”. – Y thấp giọng gào thét, lời nói thêm phần run rẩy: “Ta biết bản thân mình muốn cái gì. Người rời xa ta, đó mới là ích kỉ. Khi mở mắt, người đầu tiên ta nhìn thấy là người, khám bệnh chế được cho ta cũng chỉ có mình người, tất cả những kẻ khác đều là thừa thãi. Ta chỉ cần một mình người thôi!”

“Nếu như người đầu tiên người gặp không phải ta, mà là một người khác... nếu như người đầu tiên đối tốt với người không phải là ta ...”

“Nhưng ta chính là đã thấy người!!” – Vân Khuynh gào lên: “TRIỆU TIỂU XUÂN! KHÔNG PHẢI AI KHÁC MÀ CHÍNH LÀ NGƯỜI!!!”

“Chính là ta...” – Tiểu Xuân đã không còn có ý muốn giãy giụa.

6. Chương 3-2

Vân Khuynh tiếp tục nói: “Ta chỉ biết, gặp người rồi trong lòng liền khó chịu, nhưng hề không nhìn thấy người lại khó chịu hơn gấp trăm lần. Nếu như người thực sự bỏ đi, dù có phải đến tận chân trời góc bể ta cũng phải tìm được người trở về. Người chính là một miếng thịt trong lòng ta, không thể phân ra, cũng không thể chia cắt... Giết chết ta cũng không khó bằng việc nhất định phải thủ(*) nó đi...”

(*) Thủ trong thủ tiêu, ý là làm biến mất.

Vân Khuynh ngưng lại ở Tiểu Xuân, chăm chú nhìn vào nơi thắm sâu trong đôi mắt hắn, ánh mắt ấy chính là đang ngổn ngang và đau xót. Những lời chần chừ mà y nói, thứ thanh âm khản thiết đó ... tất cả cũng chỉ vì sợ người này sẽ không để ý đến tâm tư của y, tự mình quyết định đem y vứt bỏ.

Tiểu Xuân lặng yên không nói. Hắn nhắm mắt lại, đem tất cả những lời Vân Khuynh nói ra khắc ghi tận đáy lòng. Hắn có ngờ đâu... người kia dù trí nhớ đã mất đi, thế nhưng ái tình của y đối với hắn vẫn rất sâu đậm, chưa bao giờ lãng quên.

“Tiểu Xuân ... nhìn ta...ngươi đừng chạy đi nữa... có được không?” – Giọng nói của Vân Khuynh thoáng trở nên yếu ớt, mong manh, tựa hồ như bất an, lo lắng. Y sợ nếu nắm không được, cái người ở trước mắt kia sẽ lại rời bỏ y, xa mãi.

“Đừng đi nữa... có được không?...Ồ lại bên ta...”

Vân Khuynh từ trước đến nay cao ngạo là thế, lãnh tình là thế, chưa bao giờ tỏ ra thua kém bất cứ ai, thế nhưng lúc này đây, ngữ khí lại có phần tầm thường nhỏ bé, trước sự trầm mặc của Tiểu Xuân mà thẳng thốt vang lên. Chân tay luống cuống không biết phải làm sao.

Tiểu Xuân trong lòng chần động mạnh, như bị người ta cầm búa hung hăng bổ thẳng vào, đau đến mức viền mắt hoe đỏ. Hắn nhịn không được đưa tay vỗ nhẹ lên gò má Vân Khuynh, nói khẽ:

“Ta không chạy... không chạy... Nếu là của ta, thì chính là của ta, sao lại có thể tùy tiện giao cho kẻ khác chứ? Ai, Triệu Tiểu Xuân người thật đúng là cái đồ nghiệp chướng mà, lại làm cho mỹ nhân khóc rồi... Vân Khuynh ngoan, không khóc nữa... không khóc nữa... Để Tiểu Xuân ta ôm một cái nào.”

“Ta không khóc.” – Vân Khuynh vừa thốt lên thì chợt phát hiện trong đôi mắt đen láy của Tiểu Xuân đang ánh lên lệ quang ...

Viền mắt nóng đến độ chung quanh như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, Tiểu Xuân xấu hổ mở to mắt ra. Thế nhưng vừa mới khẽ động một cái, lệ đã tràn lên bờ mi, một giọt long lanh rơi xuống. Hắn sực sực mũi:

“Thực xin lỗi...”

Vân Khuynh cảm thấy khó chịu, trong lòng đau nhói. Tâm trạng y rối bời, không biết phải làm sao liền cúi đầu cắn vào thù du trước ngực Tiểu Xuân, khiến hắn rên lên một tiếng.

Rồi y ngừng lại hành động cuồng loạn của chính mình, lực đạo giảm xuống, tiến về phía đôi môi kia mà nhẹ nhàng ngậm mút, sau đó lấy răng chậm rãi miết lên, khiến cho Tiểu Xuân thoáng rùng mình, đầu gối không kiềm chế được mà co lên.

Không muốn Tiểu Xuân cảm thấy khó chịu, ngược lại còn muốn hắn thỏa mãn. Vân Khuynh liền duỗi tay nhập vào trong miệng Tiểu Xuân, không cho hắn mở miệng nói lời xin lỗi.

“Đừng khóc, Tiểu Xuân, ngươi đừng khóc. Ta biết ngươi rất tốt với ta. Là do ta u mê, không hiểu được hết thấy những thứ ngươi làm đều là vì ta... tất cả đều là vì ta...”

Nước mắt của Tiểu Xuân lại ứa ra giàn giụa.

Vân Khuynh cúi đầu hôn lên giọt lệ đang chảy dài trên má, ngón tay vuốt ve đầu lưỡi đỏ tươi. Mãi cho đến khi thóa dịch tràn đầy khoe miệng Tiểu Xuân, ngón trở của y mới nhẹ nhàng lau đi, sau đó đắm chìm trong một nụ hôn sâu mãnh liệt.

Hạ thân của Vân Khuynh khó nhịn mà ma sát lên cái “chỗ đó” của Tiểu Xuân, thế nhưng động tác tiếp theo cũng không biết phải làm thế nào.

Rõ ràng mỹ cảnh đang đẹp đẽ nhường ấy, bầu không khí cũng vừa chín muồi, vậy mà ...

Tiểu Xuân lại sực sực mũi, thanh âm vẫn còn hơi nức nở nói: “Vì đã mất đi ký ức, nên tiếp theo phải làm như thế nào cũng quên luôn?”

Vân Khuynh rời khỏi môi Tiểu Xuân, đưa ánh mắt sáng rực lên trong bóng tối nhìn hắn. Y “Ân” một tiếng khe khẽ, giọng nói trầm thấp nhu nhòa, chan chứa cả thấy những đắm say, những chân thành tha thiết.

Tiểu Xuân đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khan, nhiệt khí xộc thẳng xuống nơi hạ phúc. Ánh mắt trong veo mang đầy những đục vọng bùng cháy của Vân Khuynh khiến cho tâm hồn hắn xao động, cơ hồ không thể kiềm chế được.

Tiểu Xuân thì thào vài tiếng, gò má đỏ ửng lên. Vân Khuynh không nghe rõ ràng, lẳng tai nhớ lại quá khứ. Tiểu Xuân trở mình, xoay người một cái đem hắn áp dưới thân, thấp giọng nói câu: “Đừng nhúc nhích.”

Vân Khuynh sững sờ nhìn hắn.

Y cứ nhìn như vậy càng khiến hai gò má hắn đỏ hơn. Tiểu Xuân lập tức kéo tấm chăn bông choàng lên trên người mình và Vân Khuynh, sau đó ở dưới chăn chặm rãi mồ mẫm.

Vân Khuynh có chút kinh ngạc, y không rõ Tiểu Xuân muốn làm cái gì. Chỉ cảm thấy vạt áo bị giải khai, người kia đưa bàn tay nhỏ nhắn xâm nhập vào bên trong tiết khố như dò xét. Dục vọng của y bị chạm vào, phân thân lại càng căng lên đau nhức.

Sau đó cảm thấy có một đầu lưỡi trơn trượt cứ quẩn quít, triền quanh, rồi liếm mút phần trên đỉnh của bộ phận đang ngẩng cao đầu kia.

Vân Khuynh không thể ngờ rằng cái người dưới chăn lại có những động tác như vậy. Sự trùng kích quá mãnh liệt như bóp vụn, khiến cho toàn bộ thân thể y cứ thế mà cong lên, cổ họng không thể kiềm chế mà bật ra một tràng rên rỉ.

“Tiểu Xuân...”

Nghe Vân Khuynh khẽ gọi, người ở phía dưới nhất thời ngưng lại, nhưng rồi không lâu sau lại tiếp tục những hành động thậm chí còn nóng bỏng hơn, nhả ra, rồi lại nuốt vào, nuốt vào, rồi lại nhả ra...

Phân thân bị ngậm chặt trong khoang miệng ẩm ướt, Vân Khuynh thốt lên những tiếng kêu rên, mười đầu ngón tay gắt gao bầu chặt vào đệm, cúi đầu thổ hồn hển.

Cử chỉ của người ở dưới chăn chặm rãi mà sâu sắc, tựa như yêu thương, nhưng cũng chẳng khác nào giày vò hành hạ. Bàn tay đặt ở cặp nang căng cứng của Vân Khuynh, cứ thế mà ôn nhu, cứ thế mà đùa giỡn, khiến cho y được nếm trải một trận khoái cảm điên cuồng.

Vô số những hình ảnh quen thuộc chợt ủa về trong tâm tưởng, là dáng hình ấy... Chỉ cần nghĩ tới cái người có nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời mùa hạ kia lúc này đang nhả ra nuốt vào dục vọng của mình, Vân Khuynh khó lòng kiềm chế mà run rẩy.

“Tiểu Xuân...” – Vân Khuynh thì thào, trong lòng y đã khắc sâu cái tên này.

“Ân?” – Tiểu Xuân cúi đầu lên tiếng.

Thanh âm phát ra từ trong cổ họng phút chốc nghẹn lại. Ở nơi trung tâm mẫn cảm mà nóng rực của Vân Khuynh, Tiểu Xuân cảm thấy toàn thân y đang co giật, nhiệt dịch xuất ra, bắn vào trong miệng của hắn.

Một lát sau, Tiểu Xuân từ trong chăn chui ra, thoát khỏi không gian ngọt ngào, mặt cúi gằm xuống không nhìn vào Vân Khuynh, kéo chăn bông giả đồ ngủ.

Vân Khuynh xoay đầu Tiểu Xuân lại, nhẹ nhàng vuốt ve gò má, phát hiện ra khuôn mặt hắn nóng đến gay gắt.

“Ai~ đừng có nhìn” – Tiểu Xuân lúng túng, vội vàng đẩy tay Vân Khuynh ra.

Cái tư vị thư thái, ngọt ngào vẫn quẩn quện, khuấy động trong lòng Vân Khuynh. Y choàng tay qua Tiểu Xuân, muốn ôm hắn ngủ, muốn cảm nhận cái thân thể mềm mại đầy hương thơm kia. Nhưng không thể lường được mình lại đụng phải một thứ gì đó đang ngạnh lên, khiến cho Tiểu Xuân hít sâu một cái.

“Cái gì vậy?” – Vân Khuynh ngỡ ngàng hỏi, bàn tay sờ soạng xuống phía dưới chăn bông, rốt cuộc phát hiện ra cái kia đương nhiên là phân thân của Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân như quả địa cầu nổ đùng một tiếng, mặt đỏ bừng, áp a áp úng không thể thốt nên lời. Hắn nằm trong lòng Vân Khuynh, xoay qua xoay lại, Vân Khuynh hỏi cái gì hắn cũng không đáp.

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn người nọ đang có thái độ bất thường: “Vì sao nơi đó của người lại đột nhiên ngạnh thành như vậy?”

Như muốn xác định cái thứ đang nóng lên dưới chân bông kia thực sự đang tồn tại, Vân Khuynh đưa tay hết vận vê, lại néo néo. Tiểu Xuân lại hít sâu một hơi, run lên khe khẽ, bối rối đến tột cùng.

Vừa bị vừa mân mê, lại vừa bị bóp đến phát xuất, Tiểu Xuân đâm ra thẹn quá hóa giận, khẽ gầm lên: “Người ngạnh được, thì sao lại không cho người khác ngạnh được? Ta khi sờ soạng người thì đương nhiên cũng phải nghĩ đến mấy cái chuyện loạn thất bát tao đó chứ. Ta đâu có phải mấy lão già tám mươi tuổi chẳng còn đủ sức mà tư tưởng đến người... cái đó là tự nhiên thôi a.”

Con bà nó! Hắn chưa bao giờ thấy da mặt mình lại mỏng đến nhường này, tưởng chừng như sắp bùng lên cháy xém hết cả.

Vân Khuynh mở to hai mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Tiểu Xuân. Vừa nãy lặn lội một trận còn mơ mơ màng màng, cho đến khi thấy bộ dạng kéo chân đi ngủ không tự nhiên của Tiểu Xuân y mới sực tỉnh lại.

Vân Khuynh cảm thấy trên mặt mình có chút khác lạ, sờ một cái mới phát hiện khoe miệng mình đang nhếch lên. Đúng là được nói chuyện với Tiểu Xuân thì lòng liền không nhịn nổi vui sướng mà bất giác nở nụ cười.

Y mò mẫm khắp người Tiểu Xuân, khiến hắn lại rít lên: “Người làm gì? Làm cái gì???” Hắn căn bản vẫn không dám nhìn Vân Khuynh.

Mang theo nụ cười câu dẫn, Vân Khuynh ngay lập tức học theo động tác khi nãy của Tiểu Xuân, chậm rãi chui vào trong chăn, nâng cái phân thân đang ứa lệ của hắn lên, ngậm vào trong miệng.

Tiểu Xuân bỗng nhiên cảm thấy một tràng kinh hoàng chuyển dần từ tâm can tới cổ họng, giống như vừa mới ở nơi xung yếu đi ra. Hắn hít sâu một hơi, đầu óc hoàn toàn mù mẫm, trước mắt tràn đầy bạch quang, thiếu một chút nữa là hét toáng lên rồi.

Vân Khuynh đang hàm trụ hắn! Vân Khuynh sợ bản như thế nhưng vẫn một mực hàm trụ hắn! Lại còn liếm tới liếm lui ...

“A~” – Tiểu Xuân kiềm lại tiếng kêu rên – “Không được... Xuống dưới... Vân ... Vân Khuynh ... không được ...”

Khỏe mắt vì kích động cực độ mà ngân ngấn lệ quang, Tiểu Xuân thở hổn hển như muốn Vân Khuynh rời ra, tay đưa xuống dưới chân nhưng hành động lại đi ngược với ý chí, Vân Khuynh đã xâm nhập vào bên trong, khó có thể mà kiềm chế động tác của y.

Vân Khuynh đem phân thân của Tiểu Xuân cứ thế ngậm vào lại nhả ra, thấp giọng nói: “Như vậy có thoải mái không? Ta thích người làm cho ta như vậy ...còn người? Cũng thích chứ???”

Khí tức ở nơi mẫn cảm nọ cứ thế mà trào lên, Tiểu Xuân khổ sở đè nén tiếng rên rỉ, cuối cùng không chịu nổi mà xuất ra.

Dịch thể ẩm áp bắn tung tóe lên mặt Vân Khuynh, Tiểu Xuân buông lỏng tay, toàn thân vô lực ngồi phịch xuống giường, mí mắt sụp xuống, thở hổn hển.

Vân Khuynh tung chăn bông, khiến cho nhiệt khí bên trong tràn lan ra ngoài. Y ở trước mặt Tiểu Xuân, đưa lưỡi từng chút từng chút chậm rãi liếm đi dịch thể của hắn đã xuất ra khi nãy.

Tiểu Xuân không thể chịu nổi cảnh tượng dâm mỹ như vậy, khẽ rên lên. Phân thân vừa rũ xuống lần thứ hai lại bùng cháy.

Vân Khuynh cúi đầu, một hơi đem khối thịt kia ngậm vào miệng. Đầu gối Tiểu Xuân lại run rẩy, cổ họng phát ra những thanh âm đứt đoạn.

“Tiểu Xuân ... Ta thích làm như vậy... Ta thích người “

Cho dù có quên đi hết cũng không sao, chỉ cần chạm vào người này, hễ nhìn thấy, liền hiểu ra tất cả.

Tình yêu đối với người này dường như chưa bao giờ thay đổi. Chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười, hễ nhìn thấy liền hiểu được thứ thâm tình khắc sâu trong xương tủy, cho đến giờ vẫn chôn cất trong lòng, không kẻ nào có thể cướp đoạt đi.

Vân Khuynh cuồng nhiệt đem phân thân của Tiểu Xuân nuốt vào nhà ra, lại thấy dự vọng bên dưới càng lúc càng kịch liệt cuộn cuộn. Thực sự lòng y lưu luyến người này đã quá đậm sâu.

Ban đêm thật tĩnh mịch.

Cách nơi phát ra những âm thanh ân ân a a rên rỉ không xa là một gian buồng đơn sơ rách nát của cái khách điếm hoang tàn. Không gian ảm đạm, hư hư huyền huyền không có lấy một chút ánh sáng của trăng sao.

Một đạo ánh sáng bàng bạc lóe lên, từ trên nóc nhà, mái ngói rơi xuống vỡ vụn. Lan Khánh dừng lại nhìn hai cái cây khô dưới chân, tròn mắt đen xa xăm không gợn chút sợ hãi, yên tĩnh như một hồ nước lặng, không có lấy một sợi sáng vắt qua.

Đầu tiên là một người, tiếp đó là hai người, ở phía sau Lan Khánh quỳ một gối.

Hắn không mở miệng, những người đó cũng không mở miệng.

Lan Khánh đưa tay lên, lòng bàn tay hướng xuống, một chút hạt phấn màu lam nhạt chậm rãi rơi xuống trên thân hai cái cây khô trước mặt. Sau đó triển khai nội lực, bột phấn dấy lên một đám lửa nhỏ. Ánh lửa vừa chạm tới phần trang phục liền cháy lên bùng bùng.

Một màn sương màu lam tỏa ra từ hai thi thể đang bị thiêu rụi kia, khê dao động, khê phiêu phát. Lan Khánh thu tay về, chờ cho đến khi lửa tắt, chỉ còn lại một dải khói mỏng tang, hắn liền nở một nụ cười yêu mị, đem thu hết vào một cái bình sứ.

“Loại dịch bệnh này, không cầu lại ngẫu nhiên gặp được”

Rồi hắn xoay người, liếc nhìn mấy kẻ phía sau một lượt.

“Ô Y bát tiên, Trung Cầm Tiên – Triệu Ngưng Tiên chết đã nhiều năm mà không có ai lên thay thế. Ảnh Tiên – Mạc Ẩn Tiên phản lại giáo đã bị Triệu Tiểu Xuân loại trừ, Cổ Tiên – Ốc Linh Tiên ... kẻ mà ta cực kỳ tín nhiệm, lại bán đứng ta, ăn trộm Ô Mộc Lệnh, soán ngôi giáo chủ. Hắc Bạch Song Tiên tự tiện rời khỏi giáo không biết tung tích, Quỷ Tiên chịu phục mà chết, Tiểu Tiên vẫn cố thủ tại Yến Đãng sơn. Hiện giờ Bát đại tiên, Lương hộ pháp chỉ còn có ba người cùng với Triệu Tiểu Xuân...” – Lan Khánh nói

Những người phía sau đứng theo trình tự, đầu tiên là Hữu hộ pháp Cận Tân cùng hắc y nữ tử Liễu Di Tiên, tiếp theo chính là kẻ đã lưu lại phân đà Yên Ba Lâu – Cận Vô Tiên.

“Chức Ô Y giáo chủ mặc dù là từ Lan gia truyền lại cho các đời hậu thế, nhưng có một thông lệ, nhìn thấy Ô Y Mộc chính là nhìn thấy chủ nhân. Bởi vậy, ai cũng có khả năng làm giáo chủ.” – Lan Khánh nhàn nhạt cười.

“Bọn thuộc hạ thề sống chết đi theo giáo chủ, một lòng trung thành.” – Ba người đồng thanh nói.

“Cận Tân!” – Lan Khánh mở miệng kêu.

“Có thuộc hạ!” – Cận Tân bước lên phía trước.

“Ta không có thời gian.” – Lan Khánh nói – “Khối Ô Mộc lệnh thứ hai nằm ở trên người Tiểu Xuân, người nên biết phải làm như thế nào rồi chứ?”

“Dạ” – Cận Tân cung kính đáp.

7. Chương 4-1

Mưa lát phát rơi. Tiểu Xuân chạy từ trong ra ngoài khách điếm, tìm khắp một hồi nhưng vẫn không thấy Lan Khánh đâu.

Hai ngày nay hần quả thật hơi qua loa đại khái, chẳng quan tâm đến ai, chỉ biết cùng Vân Khuynh điên đảo đến mù mẫm cả đầu óc, quên luôn rằng đại ma đầu tuy rằng tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng vẫn có thể thanh tỉnh bất cứ lúc nào.

Bước ra khỏi khách điếm, trên đường có mấy tên đệ tử Hoàng Sơn phái đang thay phiên nhau thắp nhang, trông thấy hần, liền gật đầu cung kính: “Triệu đại phu.”

Hai ba tên Ô Y giáo đang ngồi lom khom rang thuốc ở bên kia đường, nhìn thấy hần, cũng lập tức đứng dậy thi lễ: “Tả hộ pháp.”

Tiểu Xuân nhú mày: “Không có đánh nhau. Tốt lắm.”

Hai phe nhìn hần cảm thấy có chút khúc mắc. Một bên thì nghe nói người họ Triệu tên Tiểu Xuân này chính là Ma giáo tả hộ pháp, bên kia lại không rõ Tả hộ pháp này không biết từ đâu chui ra, nội trong giáo cũng chưa từng gặp mặt, thành ra cả hai phe mới đầu đều có điều hoài nghi.

Nhưng sau cũng nhờ Mục Tương đảm bảo nhân phẩm người này đoan chính, lại có Cận Tân luôn kính cẩn gọi hần là Bát gia, đi theo bảo hộ, hần còn bỏ sức chữa bệnh cho cả đám người... nên xem ra cũng có cảm tình.

Vòng qua vòng lại khắp trấn tìm kiếm vẫn không thấy người, cái xe ngựa xa hoa tận tám con hắc mã kéo kia cũng mất tiêu chẳng còn bóng dáng. Tiểu Xuân đứng trước đồng nghĩa trang hoang tàn đổ nát, lại nhìn những cỗ quan tài đã bị thiêu cháy bên cạnh vài lần, vuốt cằm suy nghĩ, chỉ hi vọng hần đã đoán lầm.

Trở về khách điếm, vừa vặn lúc Vân Khuynh từ trên lầu đi xuống.

Nhìn thấy Vân Khuynh điệu bộ khác thường, đang đảo mắt nhìn xung quanh, Tiểu Xuân liền nhắm thẳng về phía trước, hô toáng: “Ta đây

”

Vân Khuynh ngoảnh lại thấy Tiểu Xuân, vẻ mặt băng lãnh thoáng tan đi: “Người vừa đi đâu?”

“Ta đi tìm Tiểu Hắc a~~ Bạch Bạch

” Tiểu Xuân háp háy mắt, nói.

Chân mày Vân Khuynh nhíu lại, cau có nặng nề: “Đừng có gọi ta là Bạch Bạch.”

Tiểu Xuân thấy Vân Khuynh lúc này thực dễ thương, liền bắt chước Lan Khánh gọi y là Bạch Bạch. Vân Khuynh chẳng nề hà tóm lấy hần, không vận khí, đơn giản chỉ là điểm ngón trở lên trán hần, thế nhưng kể kia cứ nhìn y mà cười một cách quỷ dị.

Sau khi bát nháo một hồi, Tiểu Xuân mới tùm tùm kéo tay Vân Khuynh lên lầu thu xếp hành lý. “Xe ngựa không còn, sư huynh cũng đã chạy, may mà nơi đây cách Yến Đãng sơn chỉ có mấy ngày đường. Nếu người mệt, chúng ta có thể đến một thành trấn nào đó mua ngựa rồi đi.”

Vân Khuynh căn bản không quan tâm đến Lan Khánh, trầm nghĩ từ giờ sẽ chẳng còn ai xen vào giữa y cùng Tiểu Xuân. Rất tốt!

Lúc xuống lầu, cái thang gỗ rung lên nhẹ nhàng, khi Tiểu Xuân hạ chân xuống bậc cuối cùng thì toàn bộ bất thành linh đổ sập xuống.

“Có sao không?” – Vân Khuynh hốt hoảng ôm chầm lấy Tiểu Xuân.

“Chân nhuyển a.” (nhuyển = yếu đuối, vô lực)

Chỉ vì hôm qua Vân Khuynh nhất quyết không chịu tách rời, toàn thân hần bị liếm đi liếm lại bao nhiêu lần cũng chẳng nhớ nổi, nhất là nơi đó ... Ai~ dồn dập đến mức bị vắt kiệt không còn một giọt a~ Cho nên

hôm nay bước xuống cầu thang chân mới mềm nhũn như vậy, đầu có như ai kia tươi roi rói, cứ thế mà chạy băng băng. Tiểu Xuân lằm bằm, đứng lên cũng không nổi.

“Để ta công người!” – Vân Khuynh xoay người, đưa cái lưng bạch sắc về phía Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân hai mắt sáng rực, hí hửng trèo lên lưng Vân Khuynh, hai tay choàng qua ôm chặt ngực y, cả khối đầu tựa lên trên người, nhắm vào chỗ gáy y mà cọ a~ cọ.

Vân Khuynh bước đi, trên lưng công theo một người mà nhịp chân vẫn vững vàng mạnh mẽ, không chút lúng túng dây dưa. Tiểu Xuân cười híp cả mắt lại, nhấm tình tràn đầy tiểu ý lẫn hân hoan.

“Triệu huynh đệ, Vân huynh đệ, hai người đi đâu sớm vậy?”

Tiểu Xuân nghe tiếng bèn ngẩng lên, phía đối diện kia chẳng phải là cái đôi “Uyên ương” Mục Tương cùng Ôn Ngọc hay sao...?

Hắn nhìn hai người, trong lòng cảm thấy có một vài điểm không thích hợp. Haizzz... nhưng vô luận ra sao thì cũng là chuyện nhà người ta, mình là người ngoài đâu thể nói gì.

Tiểu Xuân nói: “Nơi này không có việc gì nữa rồi, ta và Vân Khuynh cũng phải đi thôi.”

“Chào Triệu thiếu hiệp, Vân thiếu hiệp.” – Ôn Ngọc hướng về Tiểu Xuân cười duyên dáng.

Tiểu Xuân gật gật, ánh mắt dừng lại trên thước vải đỏ trên người nàng. Mà quả thật, nếu là nam nhân, chẳng có ai dấn đến mức lại không thích một nữ nhân như thế. Dáng người nàng linh lung hoạt bát, thướt tha yêu kiều, tính tình lại tự nhiên phóng khoáng, không như những nữ tử tầm thường khác, suốt ngày ngượng nghịu dặt dè.

“Triệu thiếu hiệp sao lại nhìn ta?” – Ôn Ngọc thấy Tiểu Xuân không rời mắt khỏi mình, gò má lại đỏ ửng.

Tiểu Xuân lướt qua một lượt trên người Ôn Ngọc, cảm thán nói: “Mông đẹp như thế này thì sẽ rất “mắn đẻ” đó nha. Tiểu Hàn nhà ta tuy bại nhưng cũng vinh quang a.”

Ôi cái tên tiểu hài tử Hàn Hàn hẳn là đã ỷ khuất lắm, hôm nào gặp có lẽ nên bớt chút thời gian mà hảo hảo an ủi hẳn vậy.

“Người nói gì?” – Ôn Ngọc đàn mặt ra.

Vân Khuynh mới đầu thấy Ôn Ngọc mi mục thanh tú cứ mãi dán mắt vào Tiểu Xuân, trán liền nổi gân xanh, mạch đập dữ dội, thực muốn ngay lập tức móc mắt nữ nhân nọ, để ả vô phương câu dẫn người của y.

Kế tiếp lại thấy Tiểu Xuân câu trước khen mông đẹp, câu sau “mắn đẻ” gì gì đó, liền tù tì mà ca ngợi ả ta... Vân Khuynh phứt chốc chỉ toàn nghe thấy một tràng chiêm chiếp, những lời tiếp theo đều không lọt vào tai.

Không nhịn được nữa, con giun xéo lắm cùng quần!!! Dây thần kinh đứt phứt, y đưa tay ra phía sau mông Tiểu Xuân, hung hăng néo một cái. Tiểu Xuân gào thảm thiết, đau đến mức nhảy dựng lên.

Nghe Tiểu Xuân thét thảm một tiếng vô cùng thê lương, Mục Tương cùng Ôn Ngọc bị dọa cho giật bắn mình. Hai người còn chưa kịp hỏi ra chuyện gì, liền thấy ánh mắt lạnh lùng của Vân Khuynh rọi thẳng về phía Ôn Ngọc. Con người băng lãnh tràn đầy sát khí, khiến Ôn Ngọc không khỏi run rẩy.

Hôm nay nàng mới được gặp Vân Khuynh. Trước kia chỉ nghe Mục Tương kể rằng Triệu Tiểu Xuân có một bằng hữu tương giao rất tốt, nào là tuyệt sắc dung mạo, nào là khuynh quốc khuynh thành.

Ôn Ngọc lúc mới nhìn thấy khuôn mặt y liền bản thân, tự hỏi tại sao trên đời lại có một nam tử đẹp đến vậy, lãnh huân thắm cốt, hoa nhan tuyệt đại. Thế nhưng lúc này đây khi bị đôi mắt sắc bén của người nọ chiếu vào, nàng chợt giật mình khiếp sợ, ngày thường y có mỹ miều đến đâu, thì bây giờ thật giống một chén rượu độc chết người. Người này võ công bí hiểm, sát ý ngập tràn, e rằng mình chỉ cần sơ sẩy là mất mạng ngay tại chỗ.

Thế nhưng ý định so sánh vẫn cứ trôi dạt. Ai da~ phong thần tuần lãng biết bao! Cơ mà ... Triệu Tiểu Xuân tuy ngang tàng bừa bãi, nhưng so với người kia còn tốt hơn nhiều.

Ôn Ngọc vô tình liếc Tiểu Xuân thêm một cái, khiến cho Vân Khuynh suýt chút phát hỏa.

Mục Tương bên cạnh cảm thấy không khí bất thường, lập tức kéo Ôn Ngọc lại phía sau.

Tiểu Xuân khịt khịt mũi, mở lời: “Đi thôi, hũ dấm chua của ta a~ người muốn nhìn đại cô nương nhà người ta đến bao giờ? Trông người kìa, làm cho người khác đỏ mặt hết rồi!”

Ôn Ngọc trong bụng thở phào: “Dọa ta sợ toát mồ hôi, thì ra chỉ là nhìn ngấm.”

Vân Khuynh hừ lạnh một tiếng. Y không thích cái ánh mắt của nữ nhân kia nhìn Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân dứt khoát từ lưng Vân Khuynh trèo xuống, dắt tay y đi liền ra khỏi trấn.

Vân Khuynh vẫn giương cặp mắt sắc như dao tròng Ôn Ngọc. Ánh mắt của ả đàn bà kia lấp la lấp láy, tình ý rõ ràng như thế, còn tưởng y không biết. Triệu Tiểu Xuân là của y, y nhất định không buông. Mấy kẻ tạp nham hãy biết đường mà tránh xa một chút, bằng không, dám đến gần người của y, một kẻ đến giết một, hai kẻ đến giết cả hai.

Rời khỏi trấn, Tiểu Xuân vốn là muốn cùng Vân Khuynh thưởng thức cảnh đẹp trên đường, thế nhưng lại chỉ thấy Vân Khuynh tiều tụy đi.

Phía nam đại hạn, nạn đói dồn dập, suốt hai ngày hấn gặp toàn những người dân đói khát tha hương lưu lạc khắp nơi. Hết như lời Mục Tương nói, huyện Đại Thành cửa phong kín lại, những người ra vào đều bị kiểm tra nghiêm ngặt để tránh mang theo mầm bệnh vào thành.

Một vài bệnh nhân không thể vào thành cầu đại phu chữa trị đã gục chết ở ven đường. Tiểu Xuân trông thấy, liền ngây ngốc. Cuối cùng Vân Khuynh phải kéo hấn đi, mới có thể tiếp tục bước về phía trước.

8. Chương 4-2

Tiến vào Minh thành, chỉ thấy bên trong là một màn tiêu điều, bách phế đãi hưng (*). Nơi đây tuy đã kiểm soát được dịch bệnh, thế nhưng cư dân vẫn mang cái dáng vẻ khốn khổ bi thương, mặt mày xanh xao, ủ dột.

(*)Trăm chuyện suy đồi đang chờ đợi sửa đổi

Tiểu Xuân nhịn không được bèn kéo một lão nhân gia đang qua đường lại hỏi mới biết, thì ra trước khi đến đây, khâm sai đại nhân lấy cớ ngăn chặn dịch bệnh lan rộng, đã di tản toàn bộ dân tình ở An Tể phường đến Yến Đãng sơn, cả quan doanh được cục cũng dời đi hết. Thế nhưng Yến Đãng sơn gần đây không được bình yên, mới đầu có một lũ người Ma giáo cư ngụ trên đỉnh núi, hiện giờ xuống phía dưới lại gặp một đám nhân sĩ giang hồ vây quanh, thanh thế lớn mạnh, ngày ngày chém chém giết giết, khiến dân chúng sợ đến mức không biết phải làm sao, vì lo lắng cho sự an nguy của thân nhân, nên người ở Minh thành ai nấy đều hoang mang, hoảng sợ.

“Dân thường bọn ta thăm nghĩ cứ yên ổn mà sống, thế nhưng cái lũ người tự xưng là trừ gian diệt bạo kia lại nói nhất định phải quét sạch Ma giáo, cũng không chờ cho dịch bệnh qua đi. Cháu trai ta cùng vợ nó đều bị bệnh, mà nhà đại phu lại ở trên sườn núi. Nếu những kẻ đó thực sự đánh đến, ai sẽ quan tâm tới sống chết của chúng nó đây...” – Lão nhân gia vừa nói, vừa lấy ống tay lau lau nước mắt.

Tiểu Xuân thấy lão nhân kia thực sự đáng thương, gầy đến nỗi hốc má cũng hóp lại. Trong thành loạn lạc như thế này, cuộc sống của người dân rõ ràng là đi xuống. Hấn lục trên người, lấy ra hai cái bánh mì đưa cho lão nhân. Thời thế này tiền bạc là vô dụng, chẳng thà đưa lương khô còn ý nghĩa hơn.

Lão nhân đi rồi, Tiểu Xuân mới day day thái dương, thăm nghĩ, thằng cha khâm sai đại thần này dứt khoát là cái tên Đông Phương Tiểu Tứ. Hiện giờ chính tà lưỡng đạo sắp khai chiến, chỉ có tên đó mới có thể vô lương tâm mà đem dân chúng vô tội lên trên núi, mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Huống hồ dân chúng lần này còn bệnh tật đầy mình, từng bước từng bước đều thấy rõ giao tranh quyết liệt. Khiến cho những người ở trên núi hỗn loạn, vô luận là bè lũ Ô Y giáo hay bát đại môn phái, thì đều có lợi cho cái tên Kính Vương kia.

Tiểu Xuân quay đầu nhìn Vân Khuynh, miệng há ra nhưng không biết phải nói gì.

“Có việc gì cứ nói.” – Vân Khuynh ôn tồn.

“Quên mất không bảo người dẫn binh đến.” – Tiểu Xuân nói. – “Bạch y thiết kỵ của người một khi xuất quân, tên Tiểu Tứ ấy nhất định sẽ vô lực chống đỡ. Đến lúc đó ta soán quyền, đem lương thực, thảo dược, ngự y cùng vàng bạc của hắn ra cứu tế cho mọi người, xem hắn có thể tác oai tác quái ra sao.”

Vân Khuynh nghe xong, lắc đầu: “Ta không hiểu người đang nói cái gì.”

Tiểu Xuân lôi y đi về phía trước, chep miệng cười: “Đương nhiên là không hiểu, người đang mất trí nhớ mà.”

Tiểu Xuân nghĩ ngợi một hồi, rồi ngẩng đầu lên: “Đông Phương Tiểu Tứ là tứ ca của người. Hắn cũng là một tên hỗn trưởng, nói không giữ lời. Xưa kia hắn được ta cứu một lần, nhưng lại lấy oán trả ơn, đem quân vây ta ở Kính vương phủ. May mà lúc đó người đã đuổi tới cứu kịp, không thì chắc cái mạng nhỏ này cũng chẳng còn. Bất quá, lão quản gia nhà hắn cũng là người tốt, thế nhưng nhân tình lại không được minh mẫn cho lắm. Ta đã xem qua vài lần...”

Trong đầu Vân Khuynh tựa hồ như có thứ gì đó hiện ra, khung cảnh trước mắt hóa thành một màn đen tối.

Y bóp chặt trán, ra sức bám trụ lấy tia sáng đang lóe lên rồi vụt tắt trong tâm tưởng. Chợt thảng thốt nhìn thấy khắp nơi trên nền đất đều nhuốm đầy máu tươi, liền theo đó giữa bạt ngàn đao quang kiếm ảnh, một kẻ y phục màu xám tro không ngừng nhảy nhót, miệng gào toáng lên: “Cứu ta! Cứu ta! Mau cứu ta!”

Là Triệu Tiểu Xuân!

Tiểu Xuân nhận ra vẻ khác thường của Vân Khuynh, lập tức trở tay xem mạch tượng. Thấy khí của y vẫn thuận, mới vỗ vỗ lên lưng y, ôn nhu nói: “Đừng nóng lòng, từ từ sẽ ổn thôi. Ta đã cho người dùng dược hóa giải cổ độc, người sẽ dần dần nhớ lại hết từ đầu đến cuối. Nếu miễn cưỡng mà ép mình thì sẽ bị phản tác dụng đó a~”

Vân Khuynh nhú mày nhìn Tiểu Xuân, giọng điệu có chút bất mãn: “Không phải hồi đó người liền một phát đã khôi phục trí nhớ, còn ta vì sao lại phải uống thuốc lâu như thế? Tiểu Xuân, hay là người không muốn cho ta nhớ lại?”

“Có trời chứng giám a~ Sao ta có thể làm như vậy?!” – Tiểu Xuân trừng mắt giơ hai tay lên, thề vô tội.

“Đổi cho ta dược kia. Ta muốn cái loại mà người đã ăn ngày đó!” – Vân Khuynh cương quyết.

“Không được!” – Thái độ Tiểu Xuân so với hắn còn kịch liệt cương quyết hơn.

“Tại sao không được?” – Vân Khuynh buồn bực.

Tiểu Xuân nghiêm mặt nói: “Lúc trước ta đã dùng phải loại dược quá mạnh, đầu tiên khiến người trở nên cuồng loạn, bát nguyệt thập ngũ hết nứt ra rồi lại lành, lành rồi lại nứt ra, thống khổ vô cùng. Sau đó là thốn ọc khùng khiếp, ăn cái gì liền nôn ra cái đấy, so với phụ nữ có thai còn thê thảm hơn... Ta không nỡ để cho người phải chịu hành hạ như vậy.”

Điều quan trọng nhất là, Tiểu Xuân không dám tưởng tượng bộ dạng lạp tiết(tiểu chảy 8-}) của mỹ nhân lúc đó. Vân Khuynh trong mắt hắn chính là cửu thiên tiên tử giáng tục hạ phàm, sao có thể giống như phạm nhân ôm riết cái bó mà đi ngoài được. Không được!!! Hắn không thể tưởng tượng!!! Tuyệt đối không cho phép!!!

Chỉ biết là Tiểu Xuân không nỡ, Vân Khuynh thấy phần chân hắn lên. Y liền chấp thuận mà không hề cưỡng cầu, ngược lại hỏi: “Bát nguyệt thập ngũ là gì?”

“Mông ah~” – Tiểu Xuân đáp. Hắn đưa tay ra đằng sau bưng mông lên, vẻ mặt đứng đắn đối với Vân Khuynh giải thích: “Như thế này này, vừa tròn lại vừa trắng, nếu như không nhìn tới cái “khe” hay cái “động” ở chính giữa kia, thì nó chả phải rất sinh động như trăng rằm tháng tám hay sao?!”

*Bát nguyệt thập ngũ: còn có nghĩa là trăng rằm tháng tám

Vân Khuynh không nhịn nổi mà phì cười, Tiểu Xuân thấy thế cũng cười ngây ngô. Mỹ nhân nhà hắn vốn đã đẹp lắm rồi, cười lên một cái lại thập phần mỹ lệ. Người như vậy sao có thể ôm lấy cái bô mà sống chết. Cho nên dùng được này tuy chậm khỏi một tí mà an toàn. Thời gian còn nhiều, từ từ rồi sẽ ổn thôi mà.

Tiểu Xuân cười toe toét kéo Vân Khuynh đi tiếp. Vân Khuynh vui, hắn cũng vui, những chuyện khác khỏi phải bận tâm.

Từ lúc vào thành, đám ruồi bọ cứ bay nhặng lên, bám theo hai người. Trong Minh thành chỉ còn duy nhất một khách điếm mở cửa làm ăn, tên là “Thiên Hương Lâu”. Tiểu Xuân nhìn biển hiệu thấy có cả bánh bao cùng một chút đồ ăn, thế nhưng giá cả vọt lên đến tận trời, cảm thấy hết sức sững sờ.

“Một chén hai lượng bạc, các ngươi đây là hắc điếm a~?” – Tiểu Xuân hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị cũng cười khổ: “Khách quan, đầu năm nay làm ăn khó khăn, bên ngoài lương thực thiếu thốn, đến mức vỏ cây cũng có thể làm rau. Một chén hai lượng bạc tính ra cũng không có đất a~”

Tiểu Xuân vừa yêu cầu phòng hảo hạng xong, miệng lầm bầm vài tiếng, lúc này tiểu nhị đã đem đồ ăn lên trước mặt.

Một gã thủ lĩnh bước vào đại sảnh Thiên Hương Lâu. Ở đây chẳng có mấy khách nhân bình thường, đa phần là những kẻ trong giang hồ vác đầy binh khí. Chưởng quỹ cùng tiểu nhị xem ra cũng không đơn giản. Chưởng quỹ ở trên quầy là một thư sinh trẻ tuổi đang mải mê tính toán, bàn tính phát ra âm thanh lạch cạch, tiểu nhị giao đồ ăn trong thính đường lại là một nam tử cao to lực lưỡng, cước bộ trầm ổn hữu lực.

Tiểu Xuân thoáng liếc qua những người này, nhưng khi thấy Vân Khuynh mặt mày cau có, kẹp chết một lúc mấy con ruồi, lập tức đem tầm mắt thu hồi.

“Ta đang coi khí sắc của bọn họ.” – Tiểu Xuân cười cười giải thích. – “Dịch bệnh dù có bị chặn từ ngoài thành, thế nhưng người ra người vào vẫn có thể mang mầm bệnh tới lần nữa. Nếu không trừ triệt để, tuyệt không thể yên tâm.”

“Ta không nghĩ vậy, nếu người cũng mắc bệnh thì phải làm sao?” – Vân Khuynh nghiêng chén uống hết trà. Thứ trà được pha qua loa mang hương vị đắng chát, nhạt nhẽo, khiến cho y mặt mày càng tối sầm lại. “Người chỉ cần đi tìm Ốc Linh Tiên, đừng để ý tới chuyện khác.”

“Ừ.” – Tiểu Xuân ngoan ngoãn đáp.

Mấy kẻ giang hồ ngồi gần đó vừa thoáng nghe thấy ba chữ Ốc Linh Tiên, lập tức vơ lấy đồng dao kiếm đang đặt trên bàn, đứng bật dậy.

“Hai người là người phương nào, vì sao lại tiến vào Minh thành? Lại biết Ốc Linh Tiên của Ô Y bát tiên? Rốt cuộc các ngươi có quan hệ thế nào với Ma Giáo? NÓI! Có phải hay không là gian tế của Ma Giáo phái tới?”

Nơi đây tuy là Minh thành, thế nhưng ra khỏi cửa chính là Yên Đãng sơn. Dưới chân núi long xà hỗn tạp, hiện giờ lại đúng lúc hai phương đang giao chiến. Bát đại phái chờ đến khi Ô Y giáo bị bao vây đến đạn tận lương tuyệt mới xông vào đánh phá. Thế nhưng người Ô Y giáo từ bốn phương tám hướng tới tiếp viện ngày một nhiều, khiến cho họ hết sức khổ cực. Cho nên vừa nghe thấy có người đề cập tới tính danh của Ma giáo yêu nghiệt, bọn họ lập tức như ăn phải thuốc nổ mà nhảy dựng cả lên.

Tiểu Xuân hừ một tiếng: “Ốc Linh Tiên là gia gia của người, là cháu trai của ta, người thử nói xem chúng ta là ai, có quan hệ gì với Ma giáo?”

“Tiểu tử! Người không biết bọn ta là ai hay sao mà dám làm càn? Quả thật không coi ai ra gì!” – Đối phương vung đại đao chém một nhát, khiến phần bàn bên trái nơi Vân Khuynh đang ngồi nứt rạn một

đường. – “Ta là đại đệ tử đứng đầu các phái Điểm Thương, Quát Thương, Hoàng Sơn. Còn không mau khoan tay chịu trời?!”

Vân Khuynh không nhúc nhích, vẫn là chậm rãi uống trà. Ai da~ Vị đại mỹ nhân thân vận bạch y kia, hoạt sắc sinh hương như vậy đúng là cả đời này chưa từng gặp qua. Mấy kẻ nọ nhất loạt chăm chăm nhìn vào, mắt ánh lên lục quang, nước miếng chảy ròng ròng, soàn soạt soàn soạt.

“Mỹ... mỹ nhân

” – Gã kia vừa trông thấy dung mạo của Vân Khuynh, liền thốt lên một tiếng đầy sắc dục huân tâm.

Vân Khuynh cau mày, trong lòng khó chịu, mỹ đồn (mông đẹp:)) xê dịch, quay lưng về phía đối phương.

Tiểu Xuân cười chế giễu: “Thật không hiểu đầu năm nay như thế nào, chẳng những dịch bệnh nhiều mà kẻ điên cũng lắm. Các người bị giam trong Minh thành lâu quá, buồn chán đến nỗi đầu óc cũng thối nát hết hay sao? Bất quá mới nhắc đến tên người thôi, chưa biết tốt xấu thế nào đã kêu đánh kêu giết. Cái gã Võ lâm minh chủ kia mặc kệ mọi chuyện sao? A~ mà đúng rồi, võ lâm minh chủ của các người thật là đẹp mặt, bị người ta hạ được, bây giờ bệnh tật nằm bẹp dí trên giường còn đâu. ”

“Xú tiểu tử! Dám bôi nhọ Triệu minh chủ, quả thật là muốn chết mà!” – Một phen đại đao hướng về Tiểu Xuân lập tức bổ xuống.

Thế nhưng khi đại đao kia còn cách đỉnh đầu tầm một tấc, tay Tiểu Xuân liền quẹt qua miệng chén trà một cái, lập tức phóng ra ba mũi hàn băng châm, bay thẳng vào huyệt vị của đối phương.

Cái gã vừa khai đao bị dính phải hàn băng châm, cả người liền văng ra xa, đập vào bàn gỗ... Đáng thương thay cho cái bàn bị tan nát.

Hai tên khác toan ra tay, liền một khắc cũng bị bay ra ngoài, một tên ngã văng ra ngoài đại môn Thiên Hương lâu, tên còn lại có vẻ thảm hơn, bay ra ngoài cửa sổ, rơi bịch xuống đất, đúng lúc có người cưỡi ngựa đi qua, tức thì bị đạp cho một cước, miệng sùi bọt mép.

“Như thế quái nào mà gã minh chủ kia cũng mang họ Triệu?! Con bà nó! Không phải là muốn họ Triệu ta đây chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn người khác đấy chứ?” Tiểu Xuân một cước đạp lên băng ghế, chân đá loạn xạ, khoát khoát tay áo, về mặt vô lại đến tột cùng.

Hắn nói tiếp: “Còn nữa a~ Mỹ nhân không đến lượt các người kêu! Vân Khuynh nhà ta đúng là xinh đẹp mỹ miều, nhan sắc trên trời dưới đất có một không hai. Thế nhưng có thể gọi y là mỹ nhân, có thể đùa giỡn với y thỏa thích thì trên đời này chỉ có một mình Triệu Tiểu Xuân ta thôi!”

Tiểu Xuân đưa ngón tay khê vuốt cằm Vân Khuynh, còn hầy cho y một cái nhìn mỉa mai: “Ta nói có đúng không?”

Vân Khuynh chỉ thấy cái bộ dạng ra vẻ háo sắc của Tiểu Xuân rất chi là tức cười, khóe miệng có hơi nhếch lên.

“Đi thôi, chúng ta về phòng. Nơi này toàn là ruồi bọ. Phiền muốn chết!” – Tiểu Xuân không muốn đứng ở đại sảnh quá lâu, liền kéo tay Vân Khuynh, kêu tiểu nhị dẫn đường.

“Nhưng người còn chưa ăn xong.” – Vân Khuynh cảm thấy Tiểu Xuân ăn quá ít, như thế này kiểu gì cũng sẽ đói bụng.

Tiểu Xuân rời bàn được một đoạn, nghe y nói vậy cũng không thèm quay lại, nhuyển đao bên hông chọt lóe hàn quang, cuốn lấy hai cái bánh bao nóng hằm hập về tay, cười hì hì, nói: “Chúng ta ăn bánh bao là được. Mỗi người một cái.”

Sau khi ba tên võ lâm chính phái bị té xỉu, lại có hai kẻ mặc áo xám hướng về phía bọn họ, chấp tay hành lễ: “Chủ nhân nhà ta biết Triệu đại phu đã vào Minh thành, muốn mời Triệu đại phu đến phủ làm khách, ôn lại chuyện cũ.”

Tiểu Xuân liếc mắt nhìn hai kẻ áo xám, đích thị là người của Kính vương gia, liền hừ một tiếng: “Chủ nhà cái thá gì, Tiểu Tứ đến nơi này được bao lâu chứ? Mời khách tấy trần (thiết đãi người từ xa) ấy à? Miễn

đi. Giờ ta đang rất vội, cứ nói lại vài ngày nữa rảnh rang ta sẽ tới tìm hần hảo hảo nói chuyện, kêu hần rửa cổ cho sạch trước, chờ ta.”

“Chủ nhân nói vô luận thế nào, cũng phải mời Triệu đại phu về bằng được.”

Thấy hai kẻ kia có ý muốn động thủ, Long Ngâm kiếm trong tay Tiểu Xuân kêu vang một tiếng, mũi kiếm chìa thẳng vào gã nam tử gần nhất đang nằm dưới đất, không ngừng run rẩy: “Đông Phương Tề Vũ tuy là đương triều Kính Vương, cũng không thể miễn cưỡng Triệu Tiểu Xuân ta làm chuyện mình không muốn. Hai người các ngươi nếu không muốn giống như bọn chúng, tốt nhất đừng vọng động.”

Dứt lời, ra vẻ vênh váo, ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, uốn a uốn éo đi lên trên lầu.

“Sao, tướng công của người có oai không?” Tiểu Xuân thấp giọng hỏi.

Vân Khuynh bật cười hai tiếng, coi như câu trả lời.

Đại đường Thiên Hương Lâu, chưởng quỹ vẫn là đang lách cách bên bàn tính, miệng lầm bầm nói: “Ô Y giáo tử hộ pháp Triệu Tiểu Xuân, Đoan vương Đông Phương Vân khuynh, Minh thành hiện giờ thật là náo nhiệt nha.”

Đợi cho tiểu nhị đi xuống, chưởng quỹ mới ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Trở về bẩm báo phó cung chủ: Triệu Tiểu Xuân đã đến đây.”

9. Chương 5-1

Tiểu Xuân dịch dịch chần, cẩn thận đắp cho Vân Khuynh. Nơi này tuy ở phía nam, nhưng dẫu sao cũng đã vào đông. Mùa đông trời giá rét, mà Vân Khuynh thì lại không thể vận công kháng hàn khí, hần chỉ sợ y sẽ bị lạnh.

Bỏ một chút “Ngoạn ý nhân” vào lư đồng rồi nhìn Vân Khuynh trầm trầm ngủ. Chưa thỏa, hần còn làm thêm trò tiểu nhân, đứng ngoài song cửa, vẩy một ít bột phấn vào trong, chắc ăn rằng Vân Khuynh hoàn toàn không hay biết gì hết.

Nhìn lại trang phục của chính mình, buổi chiều hôm ấy rõ ràng đã gây chú ý cho người ta rồi, bởi vậy nhất định không thể để cái bộ dạng người lớn này ra lần nữa. Mặc dù không ưa dùng “Hồi xuân công” để biến nhỏ, Tiểu Xuân vẫn cắn răng, nuốt một viên “Nhất điểm đồ bất thống” (Một chút cũng không đau), tự mình rút lại thành một hải đồng khoảng chừng tám, chín tuổi.

Sau đó, hần lại quay sang ngắm mỹ nhân đang say ngủ, nước miếng chảy một hồi lâu, cuối cùng, đem tay áo cùng ống quần rộng thùng thình cuốn gọn lại, từ cửa sổ nhảy tót ra ngoài khách điếm.

Tới ngoại thành, Tiểu Xuân ghé vào một thôn nhỏ nằm dưới chân Yến Đãng sơn. Vì dịch bệnh tàn phá tràn lan nên nơi đây sớm đã không còn nhân tích, Bát đại phái hiện đang lưu lại chỗ này.

Yến Đãng sơn cao chót vót, sừng sững một khoảng trời. Ngày thường mây khói lượn lờ, quện quanh đỉnh núi hư hư thực thực. Nếu có sương mù thì ngay cả một ngọn cỏ hay hòn đá nhỏ trên đường cũng chẳng thể nhìn thấy.

Núi này tứ phía đều là vách đá cheo leo, chỉ chim muông mới có thể bay qua được. Duy nhất một con đường dẫn từ trong thôn lên trên núi, mà lúc này đã bị bát đại môn phái canh giữ.

Tiểu Xuân lén lén lút lút, rón rén lẩn vào trong thôn. Nơi đây cao thủ tập hợp vô số, vì cuộc đại chiến trước mắt mà điều người liên tục tuần tra mọi ngõ, khiến cho hần cứ phải ngó đông ngó tây, sợ sẽ bị phát hiện.

Tiểu Xuân hết nhìn bên này lại liếc bên kia, rọi mắt khắp nơi tìm tung tích Thất sư huynh của hần. “Quái! Sư huynh rõ ràng nói muốn đến vây Yến Đãng sơn, vậy tại sao không thấy người?”

Tiểu Xuân nghĩ ngợi một lát, rồi thẳm rít lên: “Lẽ nào chạy mất rồi?” Tiếp đó lại lẩm bẩm: “Nhất định là tiểu tử kia nhìn cái gì cũng không nhận thức được, mệt quá nên tìm nơi nào đó lăn ra ngủ tít rồi.”

“Bát sư đệ, ngươi nói cái gì?” – Phía sau chợt vang lên một giọng nói quen thuộc.

Tiểu Xuân hít sâu một hơi, lập tức quay đầu lại, phô ra cái bộ dáng tươi cười nịnh nọt: “Bát sư đệ ta đang nhớ tới Thất sư huynh ngươi ah~. Ai mà biết Thất sư huynh cùng ta tâm hữu linh tê (*), lại chạy ra đón tiếp nhanh như vậy.”

(*) Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; sừng bên ngoài có vệt trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi. Ý của câu chỉ sự hợp nhau, tâm linh tương thông.

Dưới ánh trăng, Tiểu Thất miễn cưỡng kéo chỉnh lại bộ cẩm y màu xanh rộng thùng thình, mái tóc đen lía chia được cột lên tùy hứng bởi một sợi hồng tuyến, khuôn mặt vẫn còn đượm vẻ mệt mỏi.

Tiểu Thất ngáp một cái, rồi liếc nhìn Tiểu Xuân: “Cái mùi thuốc đáng ghét trên người ngươi, cách xa tám trăm dặm ta vẫn còn ngửi thấy...” – Đoạn, hấn đưa tay vẫy vẫy, Tiểu Xuân lập tức hớn hở chạy tới. Không có cách nào khác, hấn đành phải dắt tiểu tử này đi theo.

“Ta thì đang hận không thể mọc cánh bay thoát khỏi nơi này, vậy mà lại có kẻ cả gan xông thẳng vào tử địa.” – Tiểu Thất lẩm bẩm, lại ngáp thêm cái nữa. “Tên thất phu Triệu Đại Hùng trúng độc liền suy sụp, ngày nào cũng mê man trên giường, báo hại ta tam thiên lưỡng đầu hết chỉnh quân rồi còn phải báo cáo này nọ, cả ngày không có nổi một canh giờ để nghỉ ngơi.”

Trong thôn có một tòa trạch viện gia truyền, tương đối thanh u và tĩnh mịch. Cái người được tôn làm Phó minh chủ đang chuẩn bị dẫn dắt võ lâm quần hùng tiêu diệt ma giáo yêu nghiệt, hướng tới hoạn lộ thên thang kia – hiện đang tiến tới nơi này.

Tiểu Thất vừa bước vào trạch viện, mấy tên đệ tử phái Hoa Sơn lập tức nghênh về phía hấn chấp tay thỉnh an.

Tiểu Xuân nhìn mười thiếu niên mặc y phục phái Hoa Sơn, người nào người nấy thần hồng xỉ bạch (môi hồng răng trắng), từng đường nét tinh tế, thanh tú vô cùng, tuổi tác có khi còn nhỏ hơn cả hấn. Tiểu Xuân lập tức rùng mình, Hoa Sơn chuồng môn thu nạp đệ tử, nhân quang thực khác biệt. Những đứa trẻ tổ chất cao cường này, lại xinh đẹp như hoa như ngọc, e rằng phải lựa qua cả trăm ngàn lần mới có được.

Tới phòng của Triệu Đại Hùng. Tiểu Thất đẩy cửa, chỉ vào gã trung niên khuôn mặt xám ngoét đang thoi thóp trên giường: “Ngươi trước tiên giúp ta cứu tỉnh hấn, những cái khác tính sau.”

Tiểu Xuân gật gật đầu, bước đến xem mạch cho Triệu đại minh chủ, phân thần nói: “Thất sư huynh, ngày đó ngươi ở Hàn Sơn đánh bại các môn phái khác. Võ lâm minh chủ đáng ra phải là ngươi, như thế nào lại là người Hoa Sơn?”

Tiểu Thất khoanh tay mãi mê nhìn Tiểu Xuân chữa bệnh, không để ý tới giọng điệu nói ra: “Ngươi thực nghĩ cứ võ công cao là làm được minh chủ võ lâm? Lôi đài thi đấu chỉ là để che mắt thiên hạ, thực chất nội bộ đã sớm chọn được minh chủ, có đánh thắng thì cũng lắm chỉ được cái danh làm phó. Mấy lão già bậc trên đầu để gì đem quyền lực mà giao cho người trẻ tuổi ah~.”

Tiểu Xuân nhét hai viên vạn linh đan vào miệng Triệu Đại Hùng, sau đó hí hoáy với cả đồng chai lọ trên giường, cái này thêm một chút cái kia bớt một tí, vo vo lại thành một viên thuốc như bùn nhão, to cỡ quả trứng chim. Hấn bóp miệng Triệu Đại Hùng, nhét thuốc vào, sau đó ép thuốc đi xuống dọc theo cổ đối phương. Thế là ổn!

“Xong!” – Tiểu Xuân lại cất đồng chai lọ vào ngực, tiếng bình sứ va chạm vào nhau liên tiếp vang lên.

Tiểu Thất thấy hắc khí trên mặt Triệu Đại Hùng nhanh chóng bị đẩy lui, lòng không khỏi bội phục bát sư đệ: “Nói đi, ngươi đến Minh Thành làm gì? Tìm ta có việc gì?”

Tiểu Xuân lôi ra một cuộn giấy, nói với Tiểu Thất: “Đệ muốn xin huynh một tấm nhân bì diện cụ giống cái này, có được hay không?”

Bày ra trước mắt Tiểu Thất là một khuôn mặt có thác ấn (đóng dấu), mực là mực Tùng Yên hảo hạng, giấy là giấy Tuyên Thành trân quý, hình dạng này, là một tiểu oa nhi mặt có thác ấn, mắt mũi đường nét đều rõ ràng.

“Nghe nói trên giang hồ có một cao thủ dịch dung thuật xuất quỷ nhập thần không ai sánh kịp. Nhân bì diện cụ của hãn mông như cánh ve sâu, mang lên mặt chẳng khác nào lớp da thịt thứ hai. Chẳng những ngoại nhân không thể phát hiện, ngay cả người đeo cũng không mấy may chút cảm giác. Tiếc rằng cho tới giờ vẫn chưa ai biết người đó tên họ là gì, hình dáng thực sự ra sao. Chỉ biết nhân bì diện cụ hãn làm ra đáng giá cả ngàn vàng, là báu vật hiếm có.” – Tiểu Xuân cười một tiếng, xán lạn vạn phần.

Hãn nói tiếp: “Suốt mấy năm trời đệ mới may mắn tìm thấy bức tranh này, mà những diện cụ sau đó, hết lần này tới lần khác đều làm cầu thả, nhìn thế nào cũng không giống quá bầy phần. Nghĩ tới nghĩ lui, chợt nhớ sư huynh người kế tục dịch dung thuật của sư phụ, nên chỉ có người mới làm được cái này thôi ah~.” Ngày trước có hai cái diện cụ của Hàn Hàn cho, nhưng sau khi đến chỗ Linh Tiên lại bị hỏng mất.

Tiểu Thất đưa tay lên, dừng lại giữa đôi chân mày của Tiểu Xuân.

“Ấn?” – Tiểu Xuân ngạc nhiên hỏi.

Ngón trỏ của Tiểu Thất bất chợt phát kinh lực, hướng thẳng về phía trán sư đệ hung hăng gõ hai cái. Tiếng đập đập gõ gõ khe khẽ mà âm vang.

“Ai ui

~” – Tiểu Xuân ôm trán kêu lên. Thực ra đã xài “Nhất điểm đô bất thống” ... hãn chỉ giả vờ chút xíu thôi í mà.

“Đúng là Bát đại môn phái đã phải rất vất vả lên lên Miếu Nhật phong(*) mới có thể trộm được tâm can bảo bối của Đại sư huynh. Vốn muốn trao đổi để hãn giải độc, không ngờ người lại lượm được, còn tùy tiện đóng dấu vào. Người cẩn thận a, nếu để Đại sư huynh biết được người làm vậy với bảo bối của hãn, hãn không vận cổ người thì ta sẽ thuận theo liền.” – Tiểu Thất nâng khuôn mặt kia lên nhìn chăm chú.

(*) Miếu Nhật phong: đỉnh Miếu Nhật. Phong là đỉnh núi í.

“Thất sư huynh, nói thật đi, các người đem nhiều người đến vây Yên Đãng sơn như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Ta làm sao nghe nói trong lòng các cao thủ đều muốn gom góp mấy cuốn bí kíp lai lịch bất minh kia? Lén giúp người giải độc chỉ là thứ yếu, mục đích chính là vợ vét của quý nhà người ta a~!”

Tiểu Thất tà tà cười: “Những cái cần nói người đều nói cả rồi, còn hỏi ta làm gì? Đem đã khuya, sư huynh về ngủ đây, người muốn diện cụ thì để mai tính, tự tìm nơi nào đó mà ngủ đi, ta không đi cùng đâu.” – Dứt lời, Tiểu Thất vãn cái điệu bộ tiêu sái khoanh tay trước ngực, sải chân bước đi, nhanh chóng rời khỏi phòng Triệu Đại Hùng.

Tiểu Xuân vuốt cằm tắc lưỡi: “Hèn gì mà cố gắng đến thế vẫn không đạt được kết quả, cũng chỉ vì mấy kẻ kia. Ô Y giáo đại kiếp đại nạn a~. Chỉ còn tên giáo chủ mạo danh chống đỡ, nhưng hãn lúc này còn chưa bị lôi ra. Bất quá, đã đến thời điểm Đại sư huynh xuất hiện. Phải như này thì tâm huyết của hãn mới không bị người ta đem ra gỡ trò.”

Chưởng môn Hoa Sơn nằm trên giường hơi thở bỗng dồn dập, Tiểu Xuân đang lúc mãi suy tư về tương lai Ô Y giáo, bất chợt một bàn tay ướt đầm mồ hôi nóng hằm hập vươn ra, bắt lấy cánh tay trái của hãn.

“Tiểu đệ đệ ... Tiểu đệ đệ ...” – Đôi mắt ốm yếu của Triệu Đại Hùng đột nhiên sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào Tiểu Xuân khi này còn đang ở bộ dáng tằm, chín tuổi như muốn ăn tươi nuốt sống. – “Người là do Diêm Vương gia phái tới bắt ta xuống địa phủ phải không ... Như thế nào lại bị bầm trắng nõn, thông minh lanh lợi dường này ... chẳng lẽ khi còn sống ta đã làm quá nhiều điều tốt khiến Diêm Vương gia bằng lòng, nên đã phái người tới ...?”

Triệu Đại Hùng thở hắt hắt mấy hơi, rồi chu môi dán về phía Tiểu Xuân: “Câu Hôn sứ giả ... cho ta hôn một cái đi, hôn một cái là đủ rồi ... Ta thu nạp nhiều đệ tử như vậy mà vẫn chưa được hôn qua một lần... Lúc này mà phải chết... thật sự không thể nhắm mắt ah~...”

Tiểu Xuân cuống quýt rút khỏi bàn tay Triệu Đại Hùng, hung hăng vẩy liền một phát ba bao mê dược, khiến lão quỷ háo sắc ngất đi lần thứ hai. Hắn run rẩy co vai rụt cổ, xoa xoa lên cánh tay đang nổi đầy da gà, đoạn, bước nhanh ra ngoài.

“Con bà nó ~ cư nhiên lại đụng một lão già thích gà tơ ...”

Chiều tà, Tiểu Xuân đánh một giấc đã đời rồi mới lén lén đi ra ngoài vài vòng quan sát địa hình, mãi đến lúc mặt trời lặn xuống phía Tây cùng với những ráng mây hồng giăng đầy đỉnh núi, hắn mới chuồn vào sương phòng của Bách Lý Thất.

“Sư huynh, nhân bì diện cụ của ta đã được chưa?” Tiểu Xuân kêu lên, đóng cửa lại, sau đó nghênh ngang đi qua tiểu thính, nhìn thấy chòm tóc của cái người đang thấp thoáng ngồi trên giường lớn phía sau bức bình phong.

“Suyttttt~” Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên: “Công tử nhà ta mới vừa ngủ, tiểu công tử nghìn vạn lần đừng đánh thức hắn.”

Tiểu Xuân nghiêng người, lách qua tấm bình phong nhìn vào. Hắc ~ Không nhìn thì thôi, chứ đã nhìn rồi chỉ muốn bật ngựa!

Con bà tổ tiên nó a~!!!! Trên giường là bốn đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương, nhuyễn y la khí (đại loại là quần áo mỏng, hở hang, sọc xỳ) đang nằm khêu gợi, còn thất sư huynh nhà hắn cứ thế vô tư gối đầu lên bộ ngực trắng nõn như bánh màn thầu của một nàng mà ngủ say.

Giường chiếu ngổn ngang, mỹ nhân y bất tề thể (áo quần ko đủ che thân ~ aka thiếu vải...”), chỗ này lộ ra đôi tay thon dài như búp sen, chỗ kia lộ ra đôi chân trắng nõn như ngọc thạch, Tiểu Xuân nhìn thấy nhất thời huyết mạch sôi sục, thiếu chút nữa máu mũi phụt ra thành dòng mà ngất đi.

Mỹ nhân trên giường cười cười, một nàng trong đó khẽ khép lại tấm áo voan mỏng manh của mình, chậm rãi bước xuống giường, lấy một bó bao nhỏ đã được chỉnh sửa gọn gàng giao cho Tiểu Xuân: “Công tử sợ tiểu công tử cần dùng gấp nên đã thức suốt đêm giúp người làm cái này, nên giờ mới ngủ say như thế! Công tử còn rất lo lắng cho tiểu công tử, hy vọng tiểu công tử đi chuyến này, vạn sự yên ổn.”

Tiểu Xuân cảm tạ liên hồi.

Thất sư huynh của hắn thật sự có bản lĩnh nha, có thể lừa một lúc tận bốn đại mỹ nhân đi theo mình. Một chơi bốn a~, Tiểu Xuân tấm tắc vài tiếng, ôn nhu hưởng chính là mộ của anh hùng mà, người bình thường làm sao chịu nổi chứ. Sư huynh, bảo trọng thân thể a!

Tiểu Xuân thừa dịp đêm tối, nhanh chóng băng qua đám người đang phòng thủ Yến Đãng sơn. Yến Đãng sơn tam phong thập nhị lĩnh (*), nếu lúc trước không nhờ sư huynh đưa hắn đến đây tìm đường, chắc chắn bây giờ không thể leo lên Miếu Nhật phong nhanh như vậy.

(*) Tam phong thập nhị lĩnh: gồm ba đỉnh núi và 12 đường lên đỉnh.

Đứng trước tổng đà Ô Y giáo, Tiểu Xuân hít sâu một hơi, nhìn công trình hắc sắc nguy nga trước mắt.

Tổng đà Ô Y giáo được dựng trên Miếu Nhật phong, tựa như một hoàng cung nguy nga lộng lẫy, thanh ngọc thạch giai (thêm đá bằng ngọc xanh), từ xa nhìn lại đã thấy xa hoa đến cực điểm.

Mà, Miếu Nhật Phong hạc lập vu đàn ngay giữa núi, địa thế ko cao, một túng cốc bao quanh(túng = dọc, cốc = khe, hang) , cốc sâu cả vạn trượng, ở tí phía dưới còn có hàn đàm (đầm nước lạnh), trên đỉnh núi chỉ có một cái cầu nối dài duy nhất.

Nấp vào một khối cự thạch ven đường, Tiểu Xuân thi triển Hồi Xuân công, từ một hài tử tám, chín tuổi rụt lại thành bộ dạng bốn, năm tuổi.

Hắn kéo áo lên, chìa ra đôi tay mũm mĩm nhỏ bé. Nhìn kỹ mới nhận thấy, so với hài tử kia, tay của hắn xem ra có vẻ lớn hơn chút đỉnh.

Khẩu quyết tâm pháp chính là dùng tới hai lần, đã đạt tới cực hạn, mặc dù đã dùng “Nhất điểm đô bất thông” nhưng thân thể vẫn không chịu được mà mạnh mẽ càng lên.

Trong lòng đã biết không còn đường lui nữa, Tiểu Xuân tức thì lấy nhân bì diện cụ đeo lên mặt, lại lấy mực đen nhuộm lên mái tóc đã bạc trắng của mình, mặc bộ y phục tiểu oa nhi vừa mua, đi thẳng vào nơi long đàm hổ huyết. (cực kì nguy hiểm)

Hắn dùng khinh công bay tới trước vách đá sừng sững, rồi leo lên cầu treo. Sau đó lại túm lấy sợi thừng buộc làm thành cầu, hai cánh tay vịn chắc, chậm rãi bước sang bờ bên kia.

Tình thế trên Yên Đãng sơn khá căng thẳng, vì thế Tiểu Xuân cũng phải thận trọng từng động tác, tránh bị phát hiện, bởi vậy lúc hắn dọc theo vách đá cheo leo vào được Ô Y giáo, cũng là lúc trời vừa tảng sáng.

10. Chương 5-2

Trước cầu treo có một khoảng sân rất rộng, có lẽ đó là nơi luyện tập hàng ngày của đệ tử Ô Y giáo. Từ khoảng sân đó tới cổng đại điện, mặc dù hai bên là vách đá sừng sững cheo leo nhưng vẫn có không ít đệ tử đứng canh chừng.

Tiểu Xuân ném ra một ít “Bạch Nhật Mộng Miếu” khiến những kẻ kia hoảng nhiên nhập mộng (đi vào giấc mộng), thừa lúc sơ hở liền nhanh như chớp leo tường xông vào đại điện.

Hắn men theo vách tường, bước mấy bước xuống thông đạo xây dọc theo vách núi, khước miệng nhếch lên cười đắc ý, như thế nào lại đơn giản như vậy, hắn đã xâm nhập thành công a~. Chợt phía sau vang lên một tiếng “Thiếu chủ!” long trời lở đất, ba hồn bảy vía của hắn bị dọa cho suýt chút bay lạc mất.

Thất lung đột nhiên bị ôm lấy, cả người Tiểu Xuân bị nhấc bổng lên, “Thiếu chủ sao lại ở chỗ này?!” Người nọ ôm hắn nhắm thẳng hướng nội đường mà chạy.

Sau đó hét toáng lên: “Thiếu chủ đã trở về, giáo chủ, phu nhân, thiếu chủ đã trở về!!”

“Ô y ~~” Tiểu Xuân khóc không ra nước mắt.

Hắn không ngờ mình vừa mới vào đã bị phát hiện, kế hoạch tiếp theo vẫn chưa nghĩ ra, nên làm cái gì bây giờ a!

Tiếng hét của thị vệ tuần tra khiến mọi người nhất loạt chú ý, Tiểu Xuân lập tức bị đưa vào đại điện, cùng lúc đó, một nữ tử trong đường (nhà khách, phòng chính) đi ra.

Nữ tử kia quốc sắc thiên hương, tiêm nhược (*) thanh tú, hai đường lông mày cong cong hơi uốn lên, một đôi hạnh mục (mắt hạnh) trong veo ngân ngấn lệ, ngọc thủ vén bức màn đỏ xanh đang vây quanh tứ phía, thân hình mỏng manh yếu điệu bước ra, thoạt nhìn đã khiến cho người say đắm.

(*)tiêm nhược: nhỏ nhắn và yếu ớt

Tiểu Xuân vừa trông thấy mỹ nhân lập tức ngã lộn đầu xuống đất, nước miếng chảy vào khoang mũi thiếu chút nữa chết vì sặc. Hắn ho khan vài tiếng, một câu “Mỹ nhân a ~~” còn chưa thoát ra khỏi miệng, tinh thần lập tức thanh tỉnh lại. Hắn hiện nay là thiếu chủ Ô Y giáo, tiểu oa nhi thấy mỹ nhân, nào có kêu như vậy.

Tiểu Xuân lấy hai ngón tay quét qua một chút bột ớt loại cay nhất thiên hạ rồi quệt lên mắt mình, trong chốc lát liền đỏ hoe như mắt thỏ, lệ tuôn rào rào như mưa. Hắn sịt sịt mũi, nãi thanh nãi khí (giọng sữa) mở miệng: “Tỷ tỷ xinh đẹp... à không, mẫu thân, ôm

” Khuôn mặt non nớt giữa nước mắt, nhất thời muốn bao nhiêu thương cảm liền có ngay bấy nhiêu.

Một tiểu cô nương khoảng sáu, bảy tuổi bên cạnh Liêu Tiểu vội chạy đến, đưa tay về phía thị vệ, y lập tức đem Tiểu Xuân giao cho nàng.

Không ngờ, Tiểu Xuân mặc dù đã co lại thành dáng dấp của một đứa trẻ, nhưng trọng lượng cơ thể vẫn là của một nam tử bình thường, tiểu cô nương vừa tiếp nhận Tiểu Xuân lập tức cả người lão đảo như muốn té về phía trước, Tiểu Xuân cũng thuận đà ngã bổ chửng, đầu cụng xuống sàn, thần trí ong ong, hết sức choáng váng.

Kết quả là hai tiểu hài tử một lớn một nhỏ ngã thành đống.

“Vô Ưu, Lan Lan, làm sao lại ngã thế này, không sao chứ?!” Liêu Tiểu khản trương đi tới, lo lắng đem hai tiểu hài tử nâng dậy, cẩn thận xem xét thương thế.

Vô Ưu? Đầu óc Tiểu Xuân xoay mòng mòng, Tư Đồ Vô Ưu, không phải là muội muội của tên Tư Đồ thói tha kia sao?! Nàng như thế nào lại bị sư huynh bắt tới Ô Y giáo?

“Lan Lan, ai đã cứu con về?” Liêu Tiểu xoa xoa gương mặt của hài tử, yêu thương hỏi.

Nàng hơi khom người, luồn tay qua nách Tiểu Xuân, tính bẻ hẳn lên nhưng trọng lượng của hài tử quá nặng, nàng “Ah!” một tiếng kinh ngạc.

Tiểu Xuân vội vàng ghé vào tai Liêu Tiểu nói nhỏ: “Liêu Tiểu tẩu tử, ta là Triệu Tiểu Xuân, giúp ta một chút, đừng ồn ào.”

Tên thị về vừa rồi nhìn thấy hấn đột nhiên xuất hiện liền quýnh lên không suy nghĩ, không phát giác một tiểu hài tử bình thường thì không thể nặng như vậy, nhưng giờ đây, trước mắt là mẫu thân của Lan Lan, chỉ cần bị ôm một cái là lập tức lộ tẩy, Tiểu Xuân quyết định điều binh đi nước hiểm, có gì sẽ giải thích sau.

Liêu Tiểu khựng một chút, không ôm hài tử nữa, chỉ nắm tay hấn nói với những người còn lại: “Thiếu chủ bị kinh hách, ta đưa thiếu chủ về phòng, các người lo việc của mình đi!”

Mỹ nhân mềm mỏng, nhu nhược vô cốt (yếu đuối như ko có xương), trên người còn tỏa ra một mùi hương thơm mát, Tiểu Xuân được dặt vào nội thất, quên luôn tình hình hiện giờ rất nguy hiểm, trong người lại thấy vui vẻ hẳn lên.

Lão bà của Đại sư huynh đang nắm tay hấn nha~~ Hảo sự này người bình thường có mơ cũng chả được nha~~. Vận của hấn sao lại tốt thế cơ chứ!

Vào phòng Liêu Tiểu, không lo có người bám theo, Tiểu Xuân leo tót lên bàn rót trà giải khát, Liêu Tiểu đóng chặt cửa phòng xong vội vã đi về phía hấn, trong lòng như có lửa đốt: “Lan Lan hiện giờ đang ở đâu? Người thật sự là Triệu Tiểu Xuân? Rõ ràng là...”

“Súc cốt (*) công a~!” Tiểu Xuân vừa nói vừa đặt chén trà xuống, thở dài: “Chính xác là Hồi xuân công, bắt quá người cũng không hiểu được Hồi xuân công là gì, kỳ thực Hồi xuân công và Súc cốt công cũng không khác nhau là mấy, có thể thay đổi thân hình của một người.”

(*) Súc cốt: co lại xương cốt

“Vậy Lan Lan...”

“Tiểu oa nhi của ngươi hiện giờ đang ở trong tay Mục Tương, trang chủ của Tả Ý sơn trang.” Tiểu Xuân nói.

Liêu Tiểu nghe xong liền hoảng hốt: “Tả Ý sơn trang? Đó không phải là người của chính đạo sao? Chính bọn họ đã bắt Lan Lan đi, cứu Tư Đồ trốn thoát, đánh cắp bí kíp cấm địa, bọn họ có hay không thương tổn Lan Lan?”

“Yên tâm ah~!” Tiểu Xuân khoát tay áo. “Mục Tương cùng những người kia đều nợ ta một cái mạng, ta để bọn họ hảo hảo chiếu cố tiểu oa nhi của ngươi, bọn họ sẽ không thương tổn nó đâu.”

Tiểu Xuân nói thêm một câu: “Không phải ai cũng giống Tư Đồ Vô Nhai, lấy oán trả ơn.”

“Tư Đồ hấn...” Liêu Tiểu định nói gì đó lại thôi.

Tiểu Xuân cười cười, không đáp, hấn chỉ vòng vo: “Tẩu tử biết sư huynh của ta đang ở đâu không? Ta có việc cần tìm hấn.”

Liêu Tiểu khẽ thở dài nói: “Ta không thường thấy hấn, cũng không biết hấn đang ở đâu, ngươi có gặp không? Không thì để ta thay ngươi hỏi mấy vị trưởng lão từng gặp qua hấn.” Dứt lời, nàng liền rời khỏi phòng.

“Làm phiền tẩu tử ah~” Tiểu Xuân cười hì hì vái chào một cái. Hai phu thê nhà này xem ra cũng không được hòa hợp cho lắm nhỉ, ngay cả chồng ở đâu cũng không biết.

Tiểu Xuân nhớ lại lần đầu tiên gặp Liêu Tiểu, Tư Đồ Vô Nhai khi đó đã vô cùng yêu thương nàng, hấn thậm nghĩ, hay là Liêu Tiểu cũng có tình ý với Tư Đồ, sau lại bị đại sư huynh hoành đao đoạt ái, cướp về làm áp trại phu nhân?

Ừ thì cứ cho là thế đi, nhưng vốn Liêu Tiểu cũng là thê tử đính ước từ nhỏ của đại sư huynh, về sau một người thì gia cảnh sa sút, lưu lạc hồng trần, một người thì dùng một cái toàn bộ bảy mươi hai nhân mạng trong nhà bị giết chết, từ đó cả hai lạc mất nhau ...

Càng nghĩ, Tiểu Xuân càng thấy mình suy đoán quá chuẩn! Đó chính là lí do tại sao cái ngày Tư Đồ cưới Liêu Tiểu, Ô Y giáo lại đem quân tới san bằng Lục Liễu Sơn Trang để cướp tân nương a.

Bình sinh sư huynh hấn ghét nhất bị người khác động vào, nên một khi đã va vấp, lập tức sẽ khiến cho đối phương sống không bằng chết.

Tiểu Xuân cũng khẳng định Lan Lan thiếu chủ của Ô Y giáo, chắc chắn là “nòi giống” của dòng họ Tư Đồ. Nếu không phải, thì đời nào gã Tư Đồ kia vừa mới nghe hấn từ chối khám chữa cho đứa nhỏ xong liền lập tức bóp cổ, khiến hấn suýt chút nữa chết toi.

Hấn liếc một cái, Vô Ưu vẫn đang lẳng lặng ngồi một bên, vẻ mặt không chút cảm xúc nhìn thẳng xuống nền đất.

Không lâu sau Liêu Tiểu trở về, nàng nói với Tiểu Xuân: “Ồ cấm địa, ta sẽ để Vô Ưu dắt ngươi đi”

“Đa tạ tẩu tử” – Tiểu Xuân từ trên bàn nhảy phốc xuống, bước tới trước mặt Vô Ưu.

Vô Ưu đưa tay như muốn ôm Tiểu Xuân, hiển nhiên là theo thói quen. Vừa thấy gương mặt quen thuộc của Lan Lan đến gần, theo phản xạ dang tay ra ôm lấy.

Đúng lúc Liêu Tiểu lên tiếng: “Vô Ưu, hấn không phải Lan Lan. Ngươi nắm tay là được rồi, dẫn hấn qua cấm địa tìm giáo chủ. Nhớ là không được vào trong, xong việc phải trở về ngay.”

Vô Ưu lúc này mới gật gật đầu, nắm lấy tay Tiểu Xuân đi ra phía cửa.

Tiểu Xuân đi được mấy bước lại dừng một chút, ngoái đầu nói: “Liêu Tiểu cô nương, Tư Đồ cùng Lan Lan đều đang ở trong một cái trấn nhỏ cách nơi này tầm hai ngày đường. Nếu Ô Y Giáo không tránh khỏi kiếp nạn này, nàng hãy nhờ người đưa xuống núi tìm họ. Trong lòng nàng không có đại sư huynh, chớ nên miễn cưỡng ở lại bên hấn. Sư huynh cũng đã mất trí, nàng cũng đừng vì hấn mà đánh mất thanh xuân của chính mình.”

Liêu Tiểu cười chua chát, không biết phải đáp lại như thế nào.

“Ta không cần xem mạch của nàng, chỉ cần nhìn sắc mặt là đủ biết. Mấy năm nay nàng chịu nhiều ám ức buồn rầu, sắc mặt vàng vọt xanh xao, tâm trạng không thể giải bày, ngũ tạng đều bị thương tổn. Cơ thể nàng từ nhỏ đã yếu ớt, nếu không gạt bỏ được những khúc mắc mà hảo hảo tu dưỡng, chỉ sợ hai năm nữa thời Đại La thân tiên cũng khó lòng cứu được, đến lúc đó chỉ có nước chuẩn bị quan tài.” – Tiểu Xuân nói thẳng thừng.

“Ta và hấn, không phải cái gì cũng chưa từng.” – Liêu Tiểu khó nén thương tiếc – “Tiểu Lan trước kia không phải là người như vậy. Nếu trong nhà không xảy ra biến cố lớn, có lẽ bây giờ hấn vẫn đang ý khí phong phát (hăng hái), an an ổn ổn làm Lan Gia trạng nguyên lang(*). Nếu không phải do tên hoàng đế kia, hấn làm sao có thể hận đời như thế ...”

(*) Trạng nguyên ở đây là cao thủ, người giỏi nhất, chứ hẻm phải là trạng nguyên đề danh kim bảng đâu ‘_’

~“Nàng ở bên hắn đã vài năm, hắn vẫn hận đời như xưa không thay đổi. Nàng cũng đừng quá để ý đến hắn, lo cho hắn, để rồi bản thân chết như thế nào cũng không hay biết.” – Tiểu Xuân nói xong, chợt phát giác những lời này hết như đang giải bày cho chính mình.

Liêu Tiểu âm thầm cười: “Kỳ thực, có một thời hắn cũng nói muốn rời đi, tìm một ai đó có thể cùng hắn thanh thoi uống rượu, từ nay về sau không màng thế sự. Ta hỏi hắn làm sao, hắn nói tiểu sư đệ đã chết ngay trước mắt mình, hắn đáp ứng người kia không trả thù nữa, ở đây đợi chờ cũng vô nghĩa.”

Liêu Tiểu sâu kín nói: “Tiếp đó, hắn bắt đầu thanh trừng giáo nội, muốn trong năm năm thay Lan Lan an bài mọi chuyện thật tốt, đưa Lan Lan lên làm giáo chủ. Chỉ là, không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi Ôc Linh Tiêu làm phản, hắn chợt tức tốc xuống núi, sau đó bật tin, rồi lại trở về... ngay cả ta cũng không muốn gặp.”

Tiểu Xuân giật mình nghe những lời Liêu Tiểu nói ra. Hắn hoài nghi những gì mình nghe thấy.

Lan Khánh từng có ý muốn thoái ẩn giang hồ? Quả thật, hắn cũng là tập y chi nhân (người luyện nghề y), bản thân cũng không thể biết chính mình còn đủ sức chống đỡ đến bao giờ. Đại thù đã báo, chỉ còn lại một Vân Khuynh không thể giết chết mà thôi. Giang hồ đẫm máu lưu luyện mãi cũng có ích chi, nên lúc này mới quyết tâm thoái ẩn.

Chẳng qua là vì dị biến sau đó, như lời Linh Tiên nói, cái kẻ đáng chết như hắn lại không chết, mới khiến cho Lan Khánh ngàn dặm xa xôi, xuống núi cứu hắn một mạng.

Trong lòng Tiểu Xuân chợt thấy ảm áp. Nguyên lai, bản thân hắn một tiếng “ca ca” còn chưa thốt ra, vậy mà Lan Khánh vẫn thật tâm đợi hắn.

Tiểu Xuân cho rằng không thể cứ đứng mãi như vậy, liền từ biệt Liêu Tiểu rời đi.

Liêu Tiểu, Tư Đồ cùng Lan Khánh, chuyện của ba người ngày đó, hắn không nên quản. Thiên hạ bao la, không phải cứ là người hữu tình đều có thể trở thành thân thuộc. Tình hay nghĩa, cả thấy lương nan, Liêu Tiểu thật khó có thể lựa chọn

11. Chương 6-1

Kiến trúc Ô Y giáo được xây dọc theo vách núi, khiến cho con đường mòn bên trong quanh co khúc khuỷu, chín khúc cong, mười tám khúc ngoặt. Tiểu Xuân một mạch đi theo Vô Ưu, qua mấy cái trạm gác, chợt thấy một đoàn đệ tử vội vã chạy đến.

Nữ đệ tử phía sau ghen ngào nói: “Đại địch trước mặt, đệ tử sẽ liều chết hộ giáo để thiếu thủ được an toàn. Thiếu chủ phải tự mình bảo trọng.” – Đoàn, rưng rưng chạy đi.

“.....” Tiểu Xuân vừa bị Vô Ưu kéo đi, vừa dăm dăm nhìn về phía thân ảnh màu đen đang dần rời khỏi.

Hắn làm sao không hiểu, chốn giang hồ đẫm máu này, nếu không giết người, tất sẽ bị người giết lại. Mà, nếu có thể lựa chọn, liệu có ai hi vọng bàn tay mình sẽ nhuốm đầy máu tươi?

Võ lâm chính đạo giết người, Ô Y giáo cũng giết người, chính tà bất lương tập, ai chẳng có nỗi khổ trong lòng, ai chẳng có cừu nhân...

Thế nhưng, giết người vẫn là không đúng! – Tiểu Xuân nắm chặt tay.

Vô Ưu dắt Tiểu Xuân vào cấm địa phía sau núi, dường như vẫn xem hắn là Lan Lan, liền xoa xoa đầu hắn mấy cái rồi mới quay người rời đi.

“Đợi một chút” – Tiểu Xuân giữ chặt lấy tay áo Vô Ưu, lôi mấy bình dược từ trong ngực ra đưa cho nàng: “Người cũng đã nghe vị tỷ tỷ khi nãy nói, hiện giờ rất nguy hiểm, dược này giao cho người phòng thân. Có

biết dùng như thế nào không? Chút bột phấn này cứ rải ra là ổn, còn đây là giải dược, ăn trước rồi sẽ không phải lo gì cả, ngay cả khi bản thân bị trúng chiêu. Hiểu không?”

Vô Ưu gật gật đầu, nhận lấy chiếc lọ rồi cúi nhìn Tiểu Xuân, chăm chú nhìn cái cầm của hắn, ngón tay hướng về địa phương kia, dùng sức mà móc a móc.

“Tiểu tử tông ~ đừng có gầy gót mặt nạ của ta a~, lúc trước ngươi đã xé tan thành một cái, giờ vẫn còn muốn móc ra nữa sao!” – Tiểu Xuân vội vàng né tránh, hướng Vô Ưu khoát tay áo, rồi chui vào trong cấm địa.

Vô Ưu hốt nhiên cười, bắt chước Tiểu Xuân động tác khoát tay áo, sau đó cầm lấy dược bình, theo đường cũ trở về.

12. Chương 6-2

Tiểu Xuân vốn không rõ mình tới cấm địa Ô Y giáo để làm gì. “Cấm địa”, hai cái chữ này thoát nghe đã thấy thân thân bí bí. Mãi đến lúc càng đi, càng thấy mặt đất lấp lóa ánh sáng, đôi mắt bị chói không thể mở ra, hắn mới hiểu được tại sao nơi này được gọi là cấm địa.

Toàn bộ là một cái mỏ vàng khổng lồ a!

“Ô ác ~” – Cây đuốc chiếu phải một viên dạ minh châu vĩ đại, con bà nó~ thành linh bùng lên một cái, thực sự là chói mắt quá đi!

“Ô Y giáo lắm tiền như vậy, chẳng trách bị vây hãm.” – Tiểu Xuân thống khổ dụi mắt, tiếp tục đi xuống dưới.

Từ trên mỏ núi, bước xuống từng bậc thềm đá, bên trong lại mở ra mấy nhánh đường thông tới các gian mật thất khác nhau. Tiểu Xuân hết sức choáng váng, đi tới đi lui, lòng vòng mấy lần vẫn quay về chỗ cũ. Cuối cùng, hắn quyết định rút kiếm đánh dấu xung quanh. Một gian, lại một gian, đến khi mệt mỏi rã rời, chợt nhìn thấy kẻ kia phía trước.

“Ai?”

Cũng là hắc y bạc sa, cũng là yêu nhiều dung mạo (diêm dúa lòn lợt), thể nhưng lại thua cái ánh mắt tà nịnh “Phụ tẫn thiên hạ hựu như hà” kia, khiến cho một thân khí thể ít nhiều thua kém.

Tiểu Xuân tỉnh bơ đứng ở cửa mật thất, đợi đến khi Linh Tiên quay đầu, nhìn hắn kinh ngạc.

“Lan Lan... ngươi làm sao có thể...” – Ốc Linh Tiên nhất thời mộng mị.

Địch ngấn ngơ cả người bất động, ta liền tranh thủ chớp lấy thời cơ. Tiểu Xuân quyết định tung “đòn sát thủ”, đôi chân mồm mồm ngấn cùn bước mấy bước, vừa vô tội vừa đáng thương giơ hai tay về phía trước, yếu ớt nói: “Phụ thân... Ôm...”

Linh Tiên lưỡng lự nhìn Tiểu Xuân tới gần, rồi khi hắn cúi xuống ôm, Tiểu Xuân lập tức phản thủ, nhắm vào đại huyệt mà phóng kim châm, phong bế kinh mạch của hắn.

“Lan Lan?” – Linh Tiên kinh hãi, thể nhưng đã quá muộn. Hắn vô lực phản kháng, toàn thân cứng đờ đứng bất động tại chỗ.

“Ông nội ngươi tên gọi Triệu Tiểu Xuân, không phải Lan Lan.” – Thanh âm của Tiểu Xuân xa thẳm vang lên, hắn cố tình gằn giọng tạo vẻ đáng sợ, nhưng nghe vẫn chẳng khác nào thứ tiếng nãi thanh nãi khí của con nít.

“Triệu Tiểu Xuân?” – Ốc Linh Tiên sững sốt, nhìn bộ dáng của Tiểu Xuân: “Ngươi có thể rút thành hình dạng này???”

Tiểu Xuân nhìn lại chính mình, rồi nói: “Rút nhanh là đằng khác. Hồi Xuân Công chính là võ công của Thần Tiên Cốc chúng ta, phối hợp với nội truyền tâm pháp, cố gắng luyện tập nhiều lần thì có thể biến thành như này, chẳng có gì kỳ quái cả. “

Kỳ thật môn công phu này âm độc ở chỗ, sau khi phát công cơ thể liền bị bóp vặn lại, càng rút nhỏ bao nhiêu thì sẽ càng đau đớn bấy nhiêu. Nếu có thể chịu được sự thống khổ kịch liệt đó, đồng thời phối hợp với tâm pháp của môn phái, thì dư sức biến thành bộ dáng ba, bốn tuổi. Bất quá, người bình thường chẳng có mấy ai chịu được đau đớn kiểu này, nên trước giờ chỉ có thể thấy Linh Tiên giả trang thành thiếu niên độ mười bốn, mười lăm tuổi mà thôi.

Tiểu Xuân ngửa mặt cười ngất ngưỡng. Hắn đặc chế “Nhất điểm đô bất thống” (một chút cũng không đau) thực sự là hảo dụng. Chỉ cần ăn một viên, đảm bảo người có bị bóp vặn, dồn nén thế nào cũng không hề đau đớn.

Hắn kéo mặt nạ xuống để hít thở không khí. Khẩu quyết thi khởi tán công khiến cho cơ thể từ từ duỗi dài ra.

Mặt thất trong giây lát chỉ còn nghe thấy tiếng xương cốt lách cách rung động, liệt cốt trọng sinh, cân mạch tái tục, da thịt từng tác sống động mà căng ra. Vóc dáng nho nhỏ chậm rãi lớn dần lên, một lần nữa trở về cái vẻ phong lưu phóng khoáng, tướng mạo đường đường hệt như thiếu niên Phan An.

Chỉ là, y phục ban đầu đã biến thành đồng vải vụn. Trọng điểm che không được, rách bươm.

Tiểu Xuân hết nhìn hai cái đùi trần trụi, lại để ý tới mảnh vải đen nhỏ đang che đi “cái thứ” giữa hai chân kia, xấu hổ mà gãi đầu.

Rồi hắn đối Linh Tiên cười, chậm rãi cởi bộ hắc sa khinh bạc đầy yêu nghiệt trên thân y, tự nhiên khoác lên người mình.

“Ai~ Y phục của sư huynh đây trông mỏng manh thế, không nghĩ mặc vào lại có thể ấm áp như vậy.” Vải tốt, thợ may cũng tốt. Tiểu Xuân nghĩ khi nào trở về Thần Tiên Cốc, có khi nên kiểm cho sư phụ cùng các sư huynh mỗi người một bộ, đông ấm hạ mát a

~“Triệu Tiểu Xuân, người đừng chỉ lo cười. Phong huyết đạo xong còn lột sạch quần áo của ta, rốt cuộc là vì cái gì?” – Linh Tiên sắc mặt xanh tái chuyển sang đen kịt. Cân mạch bị phong bế vô pháp cử động đã đành, còn bị người kia phốt lờ, làm y tức đến phát uất.

Tiểu Xuân đang hả hê liền sực tỉnh. Nhìn Linh Tiên ân ân a a một hồi, chợt nhớ tới mục đích chính khiến mình đến đây.

“Thực không biết do hảo vận hay là gì, vô kinh vô hiểm (không gặp trở ngại, nguy hiểm) lại có thể dễ dàng tóm được người.” – Tiểu Xuân nhếch môi. Thân mặc thứ y phục này, tự nhiên cũng phải bày ra một nụ cười tà nịnh. Vì thế hắn đứng dương oai, cười lên hai tiếng chế nhạo, rồi dùng sức lột tấm kiểm bì của Linh Tiên xuống.

Hắn đùa giỡn một hồi, rồi đeo lên mặt tấm kiểm bì mang diện mạo Lan Khánh, dùng biểu cảm tình tứ của Lan Khánh dạt dào nhìn Linh Tiên, nói: “Có người nói cho ta biết, kỳ thật có thể trừ được Đồng Mệnh Cốc. Chỉ cần ta mang người về, hắn sẽ giúp ta nhổ tận gốc tử cỏ trên người khẩu tử (aka vợ yêu) nhà ta, chúng ta lại có thể tiêu diêu tự tại mà sống, không cần phải để ý đến cái thứ tử cỏ hút công lực xong rồi lại hóa thành người đi gây chuyện a~.”

Linh Tiên cơ bản không thể lường trước được cách xưng hô với nam tử tuấn tú trước mặt. Trong chốc lát toàn thân vụn vụn, trở mắt như muốn phát điên, hắn điên cuồng gào lên: “Không thể nào... Không thể nào! Hắn như thế nào lại cứu Đông Phương Vân khuyh? Rõ ràng hắn hận Đông Phương Vân Khuyh thấu xương, cả người cũng vậy. Sao lại có thể ưng thuận như thế? Không thể nào...!”

“Trên đời này không có gì là không thể.” – Tiểu Xuân nói

“Đừng có giương cái mặt giáo chủ mà nói chuyện với ta!” – Linh Tiên gào thét.

“Ta cứ giương!”

Đem Linh Tiên đang cứng đờ lộng ngã, thuận tay vớ lấy cái chiếu trên thạch sàng (giường đá) bó lại, Tiểu Xuân cầm một đầu dây thừng hương cầu thang chậm rãi kéo y đi.

Tiểu Xuân vừa kéo vừa quay đầu lại, nòng nân tình tứ nhìn chăm chăm vào Linh Tiên: “Yêu và hận vốn là một con dao hai lưỡi. Sư huynh ta chính là người như vậy. Càng yêu mà không thể sở hữu sẽ lại càng oán hận.”

“Không thể nào...” – Thanh âm của Ốc Linh Tiên trầm xuống, phảng phất một sự đả kích mãnh liệt, cả người ngậy ra, biểu cảm hoàn toàn thay đổi. Đã lâu lắm rồi, không được trông thấy gương mặt của người mình mộ luyện, hần ngẩn ngẩn ngơ ngơ, ngay cả thân thể bị Tiểu Xuân lôi đi tàn nhẫn, va đập tứ tung trên bậc thềm, một chút phản ứng cũng không có.

Linh Tiên lẩm bẩm: “Giáo chủ hận Đông Phương Vân Khuynh như thế, huống hồ... còn nói rất thích ta. Sao có thể dùng mạng ta để cứu hần?”

Tiểu Xuân đang hùng hổ bước đi chợt dừng lại, suýt chút nữa té nhào về phía trước. Nhưng rồi hần ngay lập tức lấy lại thăng bằng, tiếp tục trèo lên.

Linh Tiên lại nói: “Vì cái gì lại có nhiều người đối tốt với người như vậy? Đông Phương Vân Khuynh có thể chết vì người, giáo chủ cũng chịu để người lấy mạng ta...”

Tiểu Xuân khô khan đáp: “Con bà nó~ có gì hay ho đáng khoe? Đồ nào nhũn.”

Khó trách Lan Khánh muốn hần đem người này về. Nguyên lai, để bạt cổ (bạt = rút, nhổ) đúng là cần phải có sinh mệnh người đã dưỡng nó hoán đổi. Có lẽ... chính mình cũng nên cùng Lan Khánh hảo hảo thương lượng lại, thử xem liệu có biện pháp khác không.

“Trong khi ta, đến một người cũng không có... một người cũng không...” – Giọng nói của Linh Tiên buồn bã nghẹn ngào. Đã cô độc rất lâu rồi... Bất quá, bản thân thậm chí muốn được như những đồ vật kia, vô tình lãnh đạm, thế nhưng không thể ngừng lại những trông mong, nhưng nhớ... Hần đợi chờ, hần hi vọng, tưởng chừng muốn phát điên.

“Vô Tiên không phải đối với người rất tốt?” – Tiểu Xuân vẫn tiếp tục kéo.

“Ta chỉ cầu giáo chủ quan tâm... ta chỉ muốn hần.”

“....” – Tiểu Xuân dừng lại một chút, mới nói: “Kỳ thật bị giáo chủ nhà người thích chả phải chuyện tốt đẹp gì. Cứ nhìn Vân Khuynh nhà ta là đủ hiểu. Tam thiên lưỡng đầu hạ độc, độc không chết thì lấy kiếm đâm. Ta thì bị cuốn vào ân oán giữa bọn họ, để rồi rớt xuống núi hai lần. À mà không đúng. Một lần là do người hại ta, không liên quan đến sư huynh. Người muốn được yêu thương, tốt nhất hãy đi tìm người nào giản đơn hơn một chút. Bộ dạng người không tồi, tuy rằng đầu óc có vài điểm kỳ quặc, bất quá cũng không gây trở ngại.”

Linh Tiên phiêu hốt nói: “Người không hiểu... Lần đầu tiên gặp, ta liền thích hần. Thế nhưng lần đầu hần vào Ô Y giáo xuất ra Ô Mộc lệnh hiệu lệnh giáo chúng, cướp đi ngôi vị giáo chủ của cha ta, đập tan giấc mộng của ta. Hần khiến ta hiểu rõ, nguyên lai, cha ta không phải Ô Y giáo chủ mà chỉ là kẻ thay thế. Ta cũng chỉ là con trai của kẻ thay thế, không phải là Ô Y thiếu chủ chân chính. Vì cái gì... vì cái gì mà chỉ trong một đêm ta đã mất hết tất cả? Không còn sót lại bất cứ thứ gì...”

Tiểu Xuân ngưng lại một chút, nói: “Cho nên về sau khi Vân Khuynh đến tìm, người lập tức bằng lòng trở thành nội ứng của y?”

“Bởi vì y nói, y có thể đưa ta lên ngôi giáo chủ, cũng có thể đem Lan Khánh cho ta...” – Linh Tiên biểu tình như mộng tự huyền, phảng phất xa xôi: “Ta chỉ muốn có được...”

“Chính là ta không cam lòng, không cam lòng để Lan Khánh cứ nhiên lại đối với nữ nhân kia nói hần phải rời khỏi Ô Y giáo. Hai người bọn họ như thế nào có thể vui vẻ với nhau như thế, cái gì trúc điệp thanh, cái gì nâng chén ngôn hoan... Tất cả đều khiến ta thống khổ. Hần vì sao không một chút lưu luyện, có thể dễ dàng vứt bỏ ta như thế?” – Ốc Linh Tiên gào lên điên dại.

Bước chân của Tiểu Xuân dồn dập hơn, khiến cho người nọ đầu vầng mắt hoa. Sau khi đối phương tĩnh tâm lại, mới nói: “Ta nói, muốn thoái ản giang hồ là chuyện tốt a~ Nếu người thật sự thích, thật lòng muốn vì hần, thì hãy nên tùy theo hần.”

“Thế nhưng hần lại muốn ta giả làm gian tế để lôi ra một tên phản đồ khác, rồi lại hoài nghi ta, hạ Bách lí tâm hương lên người ta... Hần căn bản không nên nghi ngờ ta!”

“Vậy người đích xác là phản đồ a...”

“Ta, giết người, đoạt lại tử cổ, trở về bên hần ... hần sẽ không có lý do thoái ản giang hồ.”

“Ta thì có liên quan gì chứ?” – Tiểu Xuân mắt trợn trắng, phẫn nộ.

“Bởi vì hần muốn truyền ngôi cho người!” – Linh Tiên rống lên.

“Hả?” – Tiểu Xuân nghe xong liền sững sốt, rồi bất chợt cười lớn. “Triệu Tiểu Xuân ta có thể làm thân y, tuyệt không thể làm giáo chủ. Người nên canh thời điểm hần không mê sảng vì tẩu hỏa nhập ma mà nghe đi a. Huống chi ta rõ ràng đã nghe thấy tẩu tử Liêu Tiểu nói sư huynh hần muốn để Lan Lan làm giáo chủ, nhưng lại nghĩ Lan Lan vẫn còn nhỏ. Trước tiên phải tìm một giáo chủ thay thế... chờ nó lớn lên.”

Tiểu Xuân càng nói càng thấy có gì đó không phù hợp. Không ổn! Lan Khánh đúng là muốn để hần làm cái thứ giáo chủ thay thế gì đó mà ...

Ngẫm lại, sống lưng lạnh toát. Thật sự là không ổn! Để Lan Lan làm giáo chủ là quyết định đưa ra khi Tiểu Xuân đã chết, nhưng khi Lan Khánh biết hần vẫn còn sống nhăn răng, lập tức đem chủ ý định đoạt lên hần.

Dù sao thì Ô Y giáo cũng là tâm huyết cả đời của Lan Khánh, chắc chắn sẽ không tùy tiện đẩy cho người nào. Muốn Tiểu Xuân cũng chính vì Lan Khánh chỉ tin tưởng mình hần ...

“Ô Y giáo trước kia là do tổ tiên Lan gia lập nên, nhằm bảo vệ Thần Tiên Cốc khỏi sự dòm ngó của triều đình. Ô Mộc lệnh ở Thần Tiên Cốc có thể hiệu lệnh tất cả Ô Y giáo chúng, mẹ người Triệu Ngưng Tiên lại là nghĩa nữ của tiền giáo chủ, sau khi hần thoái vị, người chính là người thừa kế duy nhất, ta nếu không giết người thì giết ai?”

“Đồ nào nhũn nhà người ~” – Tiểu Xuân lắc đầu nói: “Mẹ ta tên Triệu Ngưng Xuân, không phải Triệu Ngưng Tiên.”

Tám sư huynh đệ Thần Tiên Cốc đều có Ô Mộc lệnh là không sai, thế nhưng đến giờ hần mới biết được Ô Mộc Lệnh còn có công dụng này.

“Mẹ người là Triệu Ngưng Tiên, là một trong Ô Y Bát Tiên. Cầm Tiên – Triệu Ngưng Tiên!” – Linh Tiên lại rống lên.

Tiểu Xuân tăng tốc ra khỏi cấm địa, miệng la hét: “Ta không nghe!” – liền sau đó phóng châm phong á huyết của Linh tiên lại.

Bất luận Linh Tiên nói cái gì đều là láo toét. Mẹ hần là danh kỹ Yên Ba Lâu chốn kinh thành, chẳng những võ công mà cầm kĩ đều hảo, năm đó bị hoàng đế lệnh một đao chém ngang lưng, những cái khác hần chưa từng biết đến.

Sau khi rời khỏi Thần Tiên Cốc, những kinh hách liên tiếp ập tới đã sớm làm hần ngu muội.

Thạch Đầu đại sư huynh là Ma giáo giáo chủ, vì nhất thống giang hồ mà tàn sát vô lâm, người đầu tiên hần thích lại chính là Đao Vương Đông Phương Vân Khuynh – danh xưng Độc hoàng tử vô tâm vô phế. Cha hần cứ tưởng đã sớm châu trời mà rốt cuộc vẫn sống nhăn, vài ngày sau lại thành hoàng đế. Thất sư huynh tiếng tăm lừng lẫy như mặt trời ban trưa lại chính là vô lâm Phó minh chủ, hiện còn đang dắt theo một đồng người sát khí đùng đùng tiến đánh Đại sư huynh nhà mình.

Hiện tại, cho dù người ta có nói Triệu Tiểu Xuân hần là đại la thần tiên thác thế hạ phạm tới cứu khổ cứu nạn, phổ độ chúng sinh, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Con bà nó!

13. Chương 7-1

Lôi Linh Tiên ra đến bên ngoài đại điện, Tiểu Xuân vừa liếc mắt một cái, toàn thân liền bủn rủn.

Bên ngoài là một đồng người đang đánh tới đánh lui, bình thai (khoảng sân) trước Ô Y điện máu chảy thành sông, xác chết bay qua bay lại. Tiểu Xuân vội vàng đưa tay lục trong người, thế nhưng dù có đào kiếu gì bởi kiếu gì cũng không thấy mê dược.

Hắn hung hăng vỗ trán một cái, mấy bình Mê hồn dược khi nãy đều đã đưa cho Vô Ưu phòng thân. Hiện giờ hắn quả thực trí đoán kể cùng, vô phương tháo chạy.

Đương lúc hắn gãi đầu suy nghĩ nên làm thế nào để kêu đám người này dừng lại, bất thành linh hất xì một tiếng lớn, sau đó liền rùng mình, sống lưng lạnh toát.

Một loại dự cảm phi thường bất hảo, khiến Tiểu Xuân giương mắt nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy cây cầu treo khi nãy đã bị Ô Y giáo chúng chém đứt, đề phòng bát đại phái đánh vào. Sau đó lại có hai sợi ô cương (dây thép) chế thành xiềng xích vung lên, một sợi quấn tít về phía Miếu Nhật Phong, sợi còn lại gắt gao cuốn lấy tảng đá lớn phía bên kia Yên Đãng sơn.

Trên sợi ô cương lúc này có một người đang đứng, hắc sa mờ ảo, một mái đầu hoa râm tóc bay rối bù, khuôn mặt nở nụ cười ngang ngược nhìn cảnh chém giết trước mặt.

Tiểu Xuân sững sờ, chợt cảm thấy cái thằng cha đang đứng cười trắng trợn trên ô cương kia, bộ dạng có gì đó rất quen mắt.

Người nọ thi triển “Đạp tuyết vô ngân” nhảy lên không trung, hô lớn: “Phàm là đệ tử Ô Y giáo ta, lập tức nuốt đan dược giải độc, bẻ khí ngồi xuống!”

Trong Ô Y giáo có kẻ quay lại, thấy quen liền gọi to: “Tả hộ pháp!”

“Tả hộ pháp?” – Tiểu Xuân run bắn, sau đó lập tức phục hồi tinh thần, tập trung nhìn kĩ, mới phát hiện...

Con bà nó!! Cái thứ tóc tai bù xù như kẻ điên, trang phục lôi thôi lếch thếch như thế, không phải Triệu Tiểu Xuân hắn thì là ai?!

Nhưng chính mình hiện nay đang ở đại điện a. Vậy thì cái kẻ đối diện có bộ dạng y đúc kia, rốt cuộc là ai a???

Đệ tử Ô Y giáo nghe vậy liền ngồi xuống chiếu uống thuốc, vận công hành huyết. Còn bát đại môn phái mục quang dần dần tan tác, đao kiếm binh khí rơi xuống đất, âm thanh vang lên không ngớt bên tai, càng lúc càng nhiều người ngã xuống.

Trên bình thai đã dứt tiếng đao thương kiếm tập, chỉ còn nghe thấy cuồng phong Yên Đãng sơn rít lên như ăn mòn nhân nhĩ. (lỗ tai)

Triệu Tiểu Xuân giả mạo tùy tay rút kiếm của một kẻ xấu số trong Bát đại phái, tiếp đó xoay người kết liễu sinh mạng đối phương.

Đầu lâu bị chém xuống lăn lông lốc đến khe núi, máu tươi bắn tung tóe đầy mặt, nhưng hắn vẫn cười, cười đến vô vị, cười đến vô tâm vô phé.

Chỉ cần hành động đó, Tiểu Xuân lập tức hiểu ra đối phương là ai.

Trên đời này cũng chỉ có mình hắn là không phối binh khí, luôn tùy tay lấy của người khác. Dùng xong rồi tùy tiện vứt đi, coi như không phải việc của mình.

Chính là Đại sư huynh của hắn – Lan Khánh!

Lan Khánh tiếp tục giết người, lôi ra chuông môn của Bát đại phái. Tiểu Xuân thoáng trông thấy tiểu bằng hữu Hàn Hàn cũng đang bị vùi trong đó, không ngừng thổ huyết, toàn thân vô pháp động đậy. Cảnh Hàn

Hàn còn có hảo hữu trước kia của mình, lão râu ria của Thiết Kiếm môn. (chính là đại hồ tử Duyên Lăng Nhất Kiếm của Thiết Kiếm Xuân Thu a

Tung hoa)

Tiểu Xuân trong lòng căng thẳng, lôi lọ vạn linh đan cuối cùng ra, tức tốc lao về phía hai người nọ.

Hàn Hàn vừa thấy Tiểu Xuân mặc hắc y chạy đến, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cầm kiếm một nhát chém thẳng vào hắn.

“Tiểu Hàn, là ta!” – Tiểu Xuân vội vàng hô to.

Hàn Hàn thoáng sửng sốt, ngực đau nhức, binh khí trong tay phi thoát, thẳng tắp xẹt qua cổ Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân lau lau mồ hôi lạnh, đoạn, ngồi xổm cạnh Hàn Hàn, ném vạn linh đan vào miệng hắn, thấp giọng nói: “Cái này cho ngươi, dùng thế nào thì ngươi cũng biết rồi.”

Hàn Hàn nhận lấy dược bình, ngẩng đầu nhìn phía sau lưng Tiểu Xuân, ánh mắt thỉnh linh trầm trọng, hét lớn: “Cẩn thận!”

Tiểu Xuân lập tức rút nhuyễn đao đánh trả. Long Ngâm kiếm mạnh mẽ như du long, thoăn thoắt như phiên hồng (nhạn bay), quần quanh binh khí của đối phương.

“Ngươi là ai?” – Đối phương nheo mắt, nhìn thấy Tiểu Xuân kia giống mình như đúc. Hắn còn tưởng là Linh Tiên, nhưng Linh Tiên vốn không hề có thứ nội lực kiên cường như vậy. “Triệu Tiểu Xuân?”

“Ta đâu thể là Triệu Tiểu Xuân? Ta mà là Triệu Tiểu Xuân thì ngươi là ai?” – Tiểu Xuân trên mặt mang diện bì Lan Khánh, ngón tay như búp sen che miệng cười khanh khách: “Ông nội ngươi đây bắt cái danh bất cái tính, chính là Ô Y Ma Giáo giáo chủ Lan Khánh!”

“Ngươi là Lan Khánh, vậy ta đây là ai?” – Đối phương không tức giận, trái lại còn cười thú vị.

“Ngươi không phải Triệu Tiểu Xuân a?” – Tiểu Xuân tẽ mi lộng nhãn nói.

Binh khí quần thành một khối chớp mắt liền tách ra, trong khoảnh khắc lại xông vào nhau đánh qua đánh lại không dưới mấy mươi lần. Chiêu thức của cả hai biến đổi nhanh chóng, cấp tốc như nước chảy mây trôi, không chút dây dưa.

Lan Khánh cau mày, thâm vận công lên thân kiếm, quyết định tóm lấy Tiểu Xuân, tránh để hắn phá hỏng đại sự.

Hắn hôm nay ắt phải táng hết bè lũ bát đại phái. Những kẻ này to gan đến khiêu khích, chỉ có chết mới có thể giác ngộ. Tiểu Xuân là kẻ luôn cản trở hắn, nếu không giải quyết trước, tuyệt đối không thể giết được bọn đệ tử Bát đại phái trước mặt này.

Tiểu Xuân không dám khinh thường, cũng lập tức vận khởi nội lực, Long ngâm kiếm chấn động mạnh, âm thanh vang lên một tràng dài.

Song kiếm tương giao, hai thân kiếm nội lực mãnh liệt tương đương nhau kịch liệt va chạm, một tiếng “Ầm” long trời lở đất vang lên, cả hai người lập tức bị đánh văng.

Lan Khánh giữa không trung đề khí, rồi một tràng yểm tử xuyên toa (chim én bay qua) liên hoàn đá, đánh úp về phía Tiểu Xuân. Tiểu Xuân nhanh nhẹn binh khí lấy chưởng đánh trả. Không đến ba chiêu, nội lực lúc trước bị va đập dữ dội khiến phế phủ như đông lại, khí huyết cuồn cuộn, cả hai hung hăng cùng đánh ra một chưởng sau cùng, rốt cuộc cả lũ đều trúng đòn văng ra vài thước, ngã xuống đất thổ huyết không ngừng.

Quần hùng trông thấy cảnh hoa mùa lập tức choáng váng, không rõ cụ thể ra sao. Ma giáo tả hộ pháp hạ độc giết người, Ma giáo giáo chủ lại đứng cảm đứng ra kháng quyết, dẫn đến lưỡng bại câu thương. Rốt cuộc đây là cái tình huống quái quỷ gì?

Tiểu Xuân thở hồng hộc, giãy giụa vài cái trên mặt đất rồi gắng gượng đứng lên.

Hắn lao đảo đến bên Lan Khánh, truyền nội lực vào thân kiếm đang gấp khúc còng queo. Long Ngâm kiếm rền vang, chỉ thẳng vào Lan Khánh. Hắn vừa thở gấp, vừa cười nói: “Riêng khoản lấy nội lực ra liều mạng, người làm sao có thể vượt qua ta? Đừng quên người đã thụ thương trầm trọng... Trước mắt chỉ có năm thành...”

Chưa nói hết câu, hắn chợt nghe thấy một tiếng la cấp thiết quen thuộc từ phương xa truyền lại.

“Tiểu Xuân!!”

Tiểu Xuân quay người, cơ hồ ngay trong khắc đó, một chưởng lực mãnh liệt bất thành linh đánh úp lên ngực hắn, gần như nghe được cả tiếng xương cốt lác rắc vỡ vụn.

Bị bất ngờ đánh ngã xuống đất, trước mắt Tiểu Xuân hóa thành một mảng tối tăm, phun ra một ngụm huyết vụ. Hắn quỳ rạp trên mặt đất, bò được mấy bước lại giãy giụa không thể đứng lên. Đầu có chút choáng váng, tay vô lực cầm Long ngâm kiếm.

“Tiểu Xuân!!” – Hàn Hàn đương lúc phân phát vạn linh đan cho mọi người nhìn thấy thế, bất chấp còn có người chưa được phục giải được, vội vàng chạy tới chỗ Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân gắng gượng mở mắt, chỉ thấy phía trước là một tà bạch y phiêu phiêu. Vân Khuynh trong lòng như có lửa đốt, gắt gao ôm lấy Lan Khánh lúc này đang dịch dung thành hắn, đau lòng mà ôn nhu vuốt nhẹ gò má của đối phương.

Tiểu Xuân nhất thời vừa tức giận vừa buồn cười. Vân Khuynh vẻ mặt hốt hoảng, luống cuống khác hẳn với ngày thường. Rõ ràng là khi tỉnh dậy không thấy hắn, liền tức tốc chạy lên núi tìm. Vừa hay lúc Tiểu Xuân giả mạo bị người chữa kiếm vào, nội tâm đại loạn không kịp nghĩ ngợi, liền một chưởng đem hắn đánh bay ra ngoài.

Toan mở miệng định chửi một câu “Con bà nó!”, thế nhưng môi vừa hé ra, lập tức thổ huyết.

Kịch liệt ho khan, ngực trướng lên cơ hồ như không thể hô hấp. Xương ức khẳng định là đã nát vụn, Tiểu Xuân thảm nghĩ.

Vân Khuynh không hiểu vì sao chợt thấy lồng ngực nhói đau, hốt nhiên đưa mắt nhìn sang phía hắn, người cứng đờ, ngây ngốc.

“Người là ai?” – Bàn tay Vân Khuynh kề sát cổ người đang nằm trong lòng, bóp chặt. Kẻ này không phải Tiểu Xuân của y. Tiểu Xuân của y không bao giờ cười đến mức khiến người ta sinh ghét, trong mắt một chút âm áp cũng chẳng có.

Tiểu Xuân của y từ trước đến nay đối với kẻ khác ôn nhu như một cơn xuân phong.

Ánh mắt Lan Khánh trong lòng Vân Khuynh chợt biến đổi, đương lúc Vân Khuynh chế trụ cổ họng hắn phía trước, liền trở tay đánh thẳng vào ngực y.

Vân Khuynh tránh không kịp, kết quả lãnh đủ cú đánh như trời giáng, lập tức cổ họng trào lên một vị tanh tanh. Y cố nuốt xuống, lập tức xuất chưởng cự lại Lan Khánh.

Cả hai trở mình lẫn qua lộn lại, người thành quyền kẻ vi trảo (người giơ nắm đấm kẻ xuất móng cào), khinh công bật lên cao, chỉ trong nửa khắc liên tục đấu đá hơn mười chiêu, đoản binh tương tiếp (đánh giáp lá cà) quyền phong hiển hách, thân thủ thần tốc đến mức khiến người khác phải mắt hoa liêu loạn.

Liên sau đó chỉ thấy bạch thường hắc y nhất loạt bay vút qua bình thai tiếp tục tranh đấu, toàn thân nằm trong cái chu vi mà ngay cả chiêu thức cũng không thể thấy rõ ràng.

“Vân Khuynh người đừng đánh hắn, sẽ dẫn động tử cổ a!” – Tiểu Xuân khẩn cấp hô to.

Hắn lo lắng tử cổ trên người Vân Khuynh. Y lúc này nội lực cuộn cuộn dâng lên không dứt, tuy một phần cũng do ánh sáng phản chiếu mà lấp lóa. Thế nhưng hành công càng lâu, chân khí trong cơ thể sẽ càng khuynh đảo mà thoát ra, tử cổ sẽ thừa cơ hút lấy. Đợi đến cuối cùng nội lực tiêu hao quá độ, gân mạch giai kiệt, Vân Khuynh chỉ có nước chết.

Tiếng Tiểu Xuân vừa truyền đến, Vân Khuynh lập tức quay đầu tìm kiếm. Khi nhận ra Tiểu Xuân chính là cái người vừa nãy bị y đánh cho thổ huyết không ngừng, bàn tay liền run rẩy nắm chặt, cả người đơ ra ngay tại trận, ánh mắt rạn nứt như không muốn tin...

“Cẩn thận ——!” – Tiểu Xuân điên cuồng hét đến tê tâm liệt phế.

Lan Khánh bỏ thẳng về phía vai trái Vân Khuynh, tiếp theo lại một chưởng nhắm vào mạn sườn phải. Vân Khuynh thoáng dao động, quên luôn việc phải né tránh thế nào. Chỉ giương hai mắt, nhìn thẳng vào Tiểu Xuân.

Lan Khánh hướng Vân Khuynh dồn ép, ánh mắt phân loạn. Hấn lúc này thanh tỉnh đan xen lẫn điên dại. Một bên Tiểu Xuân đang cản trở mình, một bên Vân Khuynh đang cùng mình đối địch, hấn nhất thời hoảng hốt, nội tâm tranh đấu không ngừng, thần trí dần dần đảo xoáy phong cuồng.

“Vì sao lại ngăn cản ta? Tiểu Thường ngăn cản ta, người cũng ngăn cản ta! Tất cả những kẻ này đều muốn tiêu diệt Ô Y giáo, tất cả đều phải chết! Dám cả gan ngăn cản, ta sẽ đem các người bồi táng theo bọn chúng!!!”

Lan Khánh vốn định tung chưởng thứ ba đánh thẳng vào đỉnh đầu Vân Khuynh, thế nhưng tay lại giơ lên cao quá... Sau đó trông thấy vẻ mặt thống khổ của y đang nhìn về phía Tiểu Xuân, sát chiêu ngay lập tức ngừng lại, chưởng lực ngưng kết trong lòng bàn tay, không thể phát xuất.

“Vân Khuynh! Đừng để cho hấn đả thương người! Nếu không ta có chết cũng không tha thứ cho người!!!” – Tiểu Xuân hướng về phía Vân Khuynh đang ngậy ngốc không chịu đánh trả mà gào thét. Người này sao có thể vì chuyện hấn ngộ thương mà không chịu né tránh, để rồi ăn trọn hai chưởng của Lan Khánh chứ. Tiểu Xuân đương nhiên biết y không còn lòng dạ nào, Vân Khuynh chính là thù chết chứ không bao giờ đả thương hấn a~.

Vân Khuynh nhanh chóng khôi phục tinh thần, thừa dịp sơ hở một quyền chọi trúng Lan Khánh. Lan Khánh bị đánh một cú liền sực tỉnh, tiếp tục phản tập Vân Khuynh. Khiến cho y phải lùi lại mấy bước, rốt cuộc không cầm cự nổi, liền ngã xuống trước mặt Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân hốt hoảng bò tới, đầu ngón tay run rẩy khoát lên mạch tượng Vân Khuynh, xem y có gặp trở ngại gì không.

Hai tay Vân Khuynh bưng mặt Tiểu Xuân lên, tỉ mỉ nhìn ra diện cụ của hấn. Một đôi mắt sáng như điểm tất (nước sơn), sâu thẳm như sương mờ, nhưng vẫn lấp lánh thanh minh, đúng là Tiểu Xuân của y...

Vân Khuynh tựa đầu lên cổ Tiểu Xuân, gất gao hít lấy được hương trên người hấn, miệng lẩm bẩm:

“Ta tìm người ... tìm người ...”

Lòng ngực thoáng chấn động mãnh liệt, khoe miệng Vân Khuynh trào ra một đường máu tươi, rơi xuống cổ áo Tiểu Xuân.

Y ôm lấy Tiểu Xuân, từ từ nhắm mắt, nghẹn ngào nói: “Ta nghĩ đến việc người lại bỏ đi rồi... nghĩ đến việc sẽ phải lâu lắm mới có thể tìm thấy người lần nữa... Nếu không nhờ Kính Vương mang quân tới nói phải bao vây Yến Đãng sơn, ta cũng vô pháp tìm được người ...”

Vân Khuynh khe khẽ run lên, lục đạo chân khí trong cơ thể tứ tán khiến khung cảnh trước mắt thoáng chốc biến thành đen đặc. Tuy đã ăn được của Tiểu Xuân, y không đến mức không chịu nổi thống khổ, thế nhưng nhìn thấy hấn vì y mà thụ thương, lòng lại đau như cắt... nỗi đau đó dù là tiên dược cũng không thể chữa lành.

“Ta không biết người địch dung thành hấn ... Rốt cuộc lại đả thương người ... Tiểu Xuân ... Ta đã nói sẽ không tổn thương người ... vậy mà hết lần này đến lần khác vẫn vi phạm lời thề ...” – Vân Khuynh hung hăng cắn vào môi dưới, đến nỗi môi nứt ra, máu ứa tràn, trong lòng vẫn đau âm ỉ. Cổ họng nghẹn ngào gọi tên hấn, hai mắt đỏ lên, chỉ muốn rút kiếm mà kết liễu chính mình.

Y đả thương Tiểu Xuân.

Y đã đả thương người mà mình trân trọng nhất ...

Tiểu Xuân gắt gao ôm lấy Vân Khuynh, lắc đầu quầy quây: “ Không phải lỗi của ngươi. Đánh ta một chưởng đầu chết được. Ngươi xem, thực sự không có chuyện gì mà, không phải ta vẫn rất khỏe mạnh sao? Hơn nữa ăn xong được rồi, một chút cũng không đau, ngươi đừng nghĩ ngợi nữa... Ta không sao thật mà...”

“Nhưng khi thấy ngươi sẽ gặp nguy hiểm, chưởng kia của ta chính là đã dốc cả mười phần công lực a!” – Vân Khuynh không tin lời Tiểu Xuân, thấp giọng gào thét. Tiểu Xuân không đau, nhưng lòng y đau.

“Không có gì thật mà. Thần y nói không sao nghĩa là không sao. Được rồi, ta nhận, bất quá xương cốt chỉ bị rạn đôi chút thôi, người thì đảm bảo không chết được đâu...” – Tiểu Xuân ngân ngấn lệ quang, miệng cười cười nói nói.

Hàn Hàn nhìn hai kẻ đang ôm nhau thắm thiết đến nan phân nan xá (không thể chia lìa), nửa khắc cũng không chịu tách rời, liền chấp kiếm đứng lên phía trước, ngăn không cho Lan Khánh làm tổn hại.

“Nói thật, cái mặt ngươi trông rất ngứa mắt.” – Hàn Hàn nói.

Hàn Hàn tính toán, Lan Khánh này giờ phải liên tục ác đấu, đầu tiên là Tiểu Xuân, tiếp đó là Vân Khuynh, nếu bản thân rảnh thân trọng một chút, cộng với toán võ lâm quần hiệp đang dần dần khôi phục, muốn bắt ma đầu này sẽ không quá khó khăn.

Ai ngờ, Lan Khánh thoát đầu nghệt mặt ra, nhưng sau đó lại cười ngất ngưỡng, lôi ra một dực bình xanh biếc.

Hàn Hàn dự cảm bất hảo, đó rõ ràng là cái bình của Triệu Tiểu Xuân! Cái đồng chai chai lọ lọ chông chất của Tiểu Xuân, mỗi loại cơ hồ đều có một lực sát thương cường đại. Nếu trong bình kia là độc dực hay mê dực, thì những người ở đây tai vạ khó tránh.

“A!!” – Tiểu Xuân nhìn thấy cái bình, nhịn không được mà hét lớn. – “Ngươi dám đánh cấp Long cân hổ đảm hoàn của ta!” – Chính là thứ cường lực đại bổ hoàn giúp tăng cường công lực gấp mấy lần a!

Lan Khánh lắc lắc cái bình, đem thuốc bên trong một hơi nuốt sạch.

Tiểu Xuân hít sâu một hơi, trợn mắt há hốc mồm nhìn đại sư huynh nhà hắn.

“Thảm a~.....”

Thấy Lan Khánh bước đến gần, Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh lập tức gương dậy, cùng Hàn Hàn dốc sức kháng địch.

Tiểu Xuân xuất chiêu, thừa dịp sơ hở bèn chế trụ mạch môn của Lan Khánh dò xét, rồi hốt hoảng kêu lên: “Sư huynh ngươi điên rồi! Long cân hổ đảm hoàn được tính mãnh liệt, ngươi lại thôi công bức phát (thôi thúc công lực), sẽ đứt kinh mạch mà chết mất...”

Lan Khánh không thèm để ý lời Tiểu Xuân, từng chiêu từng chiêu dồn ép cả ba người.

Tiểu Xuân thấy ánh mắt hắn đục ngầu, mạch tượng hư phù bất ổn, người này khi này bị Vân Khuynh tán đi cả nửa phần công lực, nội phủ đã sớm tổn hại trầm trọng, thần trí mơ hồ. Vừa rồi có lẽ là lần thanh tỉnh hiếm hoi suốt mấy ngày nay, nhưng nếu cứ tiếp tục đánh chém, sẽ lại sa vào mớ hỗn độn vô tri vô thức bên trong. Người này nếu cứ cố chấp đánh tiếp, gân mạch bạo liệt (nổ tung), không chết thì cũng tàn phế suốt đời.

Tiểu Xuân không ngừng hét lên: “Hàn Hàn, vây khốn hắn! Yểm trợ ta!”

Hàn Hàn rút kiếm hoa lên hạn chế Xích thủ không quyền của Lan Khánh, không ngờ Lan Khánh lại mạnh mẽ vịn tay, hoành không nhất cách, binh khí của Hàn Hàn kêu “Keng” một tiếng rồi gãy làm đôi, một đoạn bay thẳng về phía Tiểu Xuân.

Hàn Hàn chết lặng.

Tiểu Xuân cầm kim châm đang muốn phóng vào Lan Khánh. Chỉ có một sát na cơ hội, đoạn kiếm bay tới, hắn liền bắt chấp, liều chết đem trường châm hướng tới đỉnh đầu Lan Khánh, cắm thẳng vào Bách Hội huyết cùng đại huyết. Phải phong bế gân mạch trong cơ thể, ngừng lại luồng chân khí đang nghịch hành, thì người này mới có khả năng sống sót.

Chính trong khoảnh khắc nguy cấp đó, Lan Khánh đột nhiên vươn tay, chớp lấy đoạn kiếm đang kề sát cổ Tiểu Xuân. Tiểu Xuân sững sốt nhìn Lan Khánh, không ngờ hẳn lúc này lại ra tay cứu mình...

Lan Khánh từ từ mở mắt. Trong ánh mắt kia ngập tràn thứ tình cảm không thể diễn tả bằng lời...

Sau đó, hẳn nhắm mắt lại, toàn thân mềm oặt. Tiểu Xuân vẫn còn cầm chặt trong tay. Vân Khuynh dẫn đi một hồi rồi lao ra như điện quang hỏa thạch, chính tại nơi hẳn ngã xuống, đưa tay ra phía trước ôm lấy.

Vân Khuynh lập tức cau mày, bộ dạng hết như cái lúc kẹp chết ruồi nhặng!

Tiểu Xuân sững sốt nhìn Vân Khuynh. Y chỉ thản nhiên nói: “Ta biết người không muốn hẳn té thương, nên mới thay người tóm lấy hẳn.”

“Vân Khuynh

~” – Tiểu Xuân chỉ cảm thấy phi thường uất ức.

“Người muốn làm chuyện gì, ta sẽ thay người làm cho bằng được.” – Vân Khuynh nói.

Lúc này đám người Ô Y giáo gần như đã khôi phục nguyên khí, đệ tử Bát đại phái ăn xong vạn linh đan cũng dần dần thấy khá lên. Hai phương nhân mã lại bắt đầu rục rịch, tiếng binh khí cọ xát vang lên không dứt bên tai.

Tiểu Xuân nhìn cảnh hỗn loạn, có chút bất lực, đột nhiên một cánh tay đưa ra, che đi tầm nhìn của hẳn.

Những kẻ vất vả lắm mới cứu được, nay lại lần lượt gục chết. Thật sự là trăm mối ngổn ngang...

14. Chương 7-2

Vân Khuynh ném Lan Khánh xuống một khoảng đất sạch sẽ, dừng một chút, rồi hướng Tiểu Xuân nói:

“Vừa rồi, rõ ràng là hẳn có cơ hội giết ta, nhưng lại do dự ...”

“Àn, ta biết...” – Tiểu Xuân khe khẽ đáp lại.

“Vì sao?” – Vân Khuynh khó hiểu.

“Tâm của người cũng làm bằng thịt, ai đối tốt với người, người sẽ nhớ kỹ trong lòng.” – Tiểu Xuân khe nói – “Bởi vì Bạch Bạch người đối với Tiểu Hắc rất tốt, nên Tiểu Hắc đương nhiên không thể hạ thủ.”

Lan Khánh nào phải là kẻ lòng dạ sắt đá. Suốt hơn mười ngày tẩu hỏa nhập ma, thần trí mơ màng, là ai chiếu cố hẳn, là ai đối tốt với hẳn, Lan Khánh chẳng bao giờ quên được...

Nguyên lai, tâm địa hẳn không xấu. Ai tổn thương hẳn, hẳn sẽ trả gấp trăm lần, nhưng ai đối tốt với hẳn, hẳn liền khắc cốt ghi tâm...

Vân Khuynh trầm mặc trong giây lát mới nói: “Chúng ta nên xuống núi thôi. Kính Vương mang binh đến bao vây Yến Đãng sơn, lấy cớ dịch bệnh tràn lan, muốn phóng hỏa đốt núi xử lý đám dân chúng nhiễm bệnh. Tiệm đường giải quyết luôn ma giáo giáo chúng cùng đám võ lâm cao thủ khó nhằn này.”

Tiểu Xuân run lên, nếu cứ thế này thì không chỉ có dân chúng vô tội mà tất cả mọi người đều không thể sống sót.

“Ta đã điều bách nhân thiết kỵ đến đây, nhưng tất cả đều ngoài tầm với. Phải xuống được núi chờ quân đến tiếp ứng mới có cơ hội phân cao thấp cùng Kính Vương.”

“Người đã khôi phục trí nhớ?” – Tiểu Xuân kinh hỉ hỏi. Nghe thấy Vân Khuynh nhắc tới bách nhân thiết kỵ, đó chính là đội quân do y âm thầm gây dựng, người nào người nấy võ công cao cường. Kể từ khi trúng cổ mắt đi trí nhớ, Vân Khuynh không hề biết đến sự tồn tại của đội quân này, hôm nay lại nhắc tới, cư nhiên là do độc tính của tử cỏ đã bị trừ đi phân nửa, không thể áp chế trí nhớ của y.

Vân Khuynh nhợt nhạt cười: “Àn... nhớ ra người ...”

Một lời nói thanh thanh đậm đậm, nhưng lại chan chứa biết bao nhu tình...

Tiểu Xuân không biết vì sao viền mắt lại hoen đỏ, sống mũi cay cay.

Hắn vốn tưởng rằng Vân Khuynh cả đời này không thể khôi phục trí nhớ, không biết chính mình rồi sẽ ra sao, chỉ có thể ngày qua ngày chiếu cố y. Mà khi Vân Khuynh đối với hắn cười như thế, đối với từng hành động của hắn cúi kính mà vẫn bất lực như thế, trong đầu luôn khắc sâu lời thề không làm hắn tổn thương. Hết thấy suy nghĩ chông chất... đây mới chính là Vân Khuynh của hắn!

Bọn họ đã trải qua bao mưa gió trầm luân, trải qua bao đau thương mất mát, cuối cùng cũng đã ngưng thành tình, kết thành yêu. Không thể mất đi dù chỉ là một đoạn kí ức ngắn ngủi... Tìm về rồi, mới chính là toàn vẹn cho cả hai.

Tiểu Xuân cười đến gò má ửng hồng, nhìn Vân Khuynh chăm chú.

Vân Khuynh yên lặng một lúc lâu, thấy bộ dạng Tiểu Xuân dịch dung thành Lan Khánh, khó chịu nói: “Cái bộ mặt này thật khiến cho người khác phải sôi gan.” – Đoạn, y vung tay, đem điện bì xé toang vứt xuống đất.

“Ai~~” – Tiểu Xuân nhíu mày, song, chốc lát lại trở về cái vẻ hoan hỉ như thường nhật, bốn cợt nói: “May mà đã ăn thuốc trừ đau, nên dù người có xé có giằng như thế nào, ta một chút cũng không đau a~”

“Tới rồi!” – Vân Khuynh chợt ngẩng lên nhìn sang phía đối diện.

“Tiểu Thất, người cùng hắn thực là vui vẻ a. Bên cạnh chém giết như vậy, hai người còn có nhã hứng nói chuyện yêu đương?”

Một tràng âm thanh từ phía đối diện truyền đến, Tiểu Xuân cùng Vân Khuynh chợt phát hiện cánh quân triều đình nhất loạt mặc trụ giáp, không biết tự bao giờ đã vây kín xung quanh, giương cung lên bắn cả loạt hỏa tiễn, nhắm thẳng bình thai Miểu Nhật Phong, quyết một mất một còn với võ lâm quần hùng.

Mà kẻ dẫn đầu đội quân hoàng gia – chính là Kính Vương Đông Phương Tề Vũ đương khinh cừu hoãn đại (*) tay chấp sau lưng, dáng điệu ung dung nhàn nhã, thông thả bước đi trên sợi ô cương.

(*) nhẹ nhàng thoải mái, không có vẻ gì là vội vàng

“Tiểu Hàn!” – Tiểu Xuân kéo kéo Hàn Hàn đương lúc y nội phủ trọng thương, phải ngồi một bên mà vận công lặng lẽ: “Dem Triệu Đại Hùng lại đây, nhanh lên...”

Hàn Hàn mở mắt, dù không rõ ý đồ của Tiểu Xuân, nhưng cũng lập tức đứng lên tìm võ lâm minh chủ.

“Đông Phương Tề Vũ, trước giờ hai ta nước sông không phạm nước giếng, người làm vậy là có ý gì?” – Vân Khuynh lên tiếng.

“Ô ~ Tiểu Thất, ca ca hôm nay không phải nhắm vào người. Thánh thượng giáng chỉ, lệnh bốn vương xuống phía nam tiêu trừ dịch bệnh, để đạt thành hoàng mệnh (hoàn thành sứ mệnh vua ban), bốn vương ngày đêm mất ngủ không dám lơ là trọng trách, vất vả lắm mới tập trung những người bệnh lại một chỗ để chữa trị. Nào ngờ dịch bệnh không những không ngưng lại, lại còn có dấu hiệu lan rộng hơn, càng lúc càng nghiêm trọng. Ngươi y góp ý, nếu muốn diệt tận gốc đại dịch, phải dùng lửa đốt. Thiêu hết mọi ngoại tà rồi, dịch bệnh sẽ chấm dứt a.”

Tề Vũ lại nói: “Sau khi cân nhắc cả trăm lần, bốn vương mới quyết định phóng hỏa Yến Đãng sơn trừ tận cùng dịch bệnh. Trên núi này ai ai cũng đều nhiễm bệnh, không tránh khỏi dù chỉ là một người. Ca ca kỳ thực không nở ra tay với người, thế nhưng không còn cách nào khác. Hoàng mệnh không thể trái. Người hãy ngoan ngoãn ở đó mà đợi hỏa thiêu đi.”

Tề Vũ sau đó nhìn về phía Tiểu Xuân: “Còn người, Triệu Tiểu Xuân, bốn vương biết thân người vốn bách độc bất xâm, đương nhiên không thể nhiễm bệnh. Nể tình quen biết đã lâu nên cho người một con đường sống. Bốn vương đếm đến ba, người lập tức lại đây, chỉ có một cơ hội duy nhất, đừng bỏ qua a.”

Vừa hay lúc Hàn Hàn mang Triệu Đại Hùng tới, Tiểu Xuân thấy người này thần tình vẫn còn mệt mỏi ốm yếu, xem ra độc vừa mới giải xong đã vội vã báo thù, dẫn quân tiến vào Miếu Nhật Phong.

“Triệu Tiểu Xuân, người tìm ta làm gì?” – Triệu Đại Hùng tức giận hỏi. – “Ngày đó hai người đã thương ái đồ của ta, hại chúng suýt chút nữa mất mạng, món nợ này ta còn chưa tính sổ, hôm nay các người lại tới đây quấy nhiễu quần hùng tiêu trừ ma giáo yêu nghiệt, rốt cuộc là có dụng ý gì?”

Hắn nói với Tiểu Xuân một thôi một hồi, chợt nhìn thấy đám hỏa cung thủ đang sẵn sàng ở phía đối diện. Những người khác cũng giống Triệu Đại Hùng, vừa đánh, vừa chăm chú quan sát động tĩnh của đối phương.

Ma giáo, triều đình, giang hồ chính đạo. Cả ba phe đối với nhau thủy hỏa bất dung (như nước với lửa). Triều đình không thể quản thúc chính đạo, chính đạo lại không dung được Ma giáo, Ma giáo giết người cướp của khắp nơi, bị triều đình cùng chính đạo coi như cái gai trong mắt. Tình thế hiện giờ hết sức nguy cấp, tất cả nghe Đông Phương Tề Vũ nói xong, chỉ sợ Kính Vương hôm nay sẽ lấy việc diệt địch làm cái cớ, mục đích chính là giải quyết gọn gàng cả hai phe chính lẫn tà.

Tiểu Xuân nói với Triệu Đại Hùng: “Vừa hay, ta muốn nói một chút về ái đồ của người.”

Tiểu Xuân cười đến híp cả mắt lại. Vân Khuynh phi thường thích bộ dạng hắn như thế này, nhin không được liền vuốt ve khuôn mặt Tiểu Xuân.

“Ngoan nào~ chờ ta một chút.” – Tiểu Xuân lú lo với Vân Khuynh, sau lại thấy Triệu Đại Hùng dăm dăm nhìn hắn.

“Ân.” – Vân Khuynh đáp khe khẽ.

Tề Vũ đứng ở bờ đối diện hô cả tràng “Một, hai, ba”, rồi lại rống lên “Một, hai, ba”, nhưng Tiểu Xuân chẳng thèm để ý. Trên đời này có khối kẻ nói mà không biết giữ lời, Đông Phương Tề Vũ chính là một ví dụ điển hình.

“Ái đồ của ta làm sao?” – Triệu Đại Hùng trừng mắt nhìn Tiểu Xuân.

“Người cũng đã thấy tình thế hiện giờ, nơi này bị cô lập không chỗ thoát thân, đường ra duy nhất chính là hai sợi ô cương căng thành cầu kia. Bát đại môn phái cùng Ô Y giáo nếu bây giờ không lui binh cùng tìm lối thoát, bọn hỏa cung thủ kia chỉ bắn một phát, Miếu Nhật Phong này đừng hòng có kẻ sống sót.” – Tiểu Xuân khoanh tay trước ngực, cứ đứng chôn chân một chỗ, run lấy bậy mà nói.

“Vô lâm chính đạo thêm vào mà bắt tay cùng tà ma ngoại đạo các người. Chúng ta dù có phải chôn thân trong biển lửa, cũng không bao giờ nghe lời người, ai mà biết người sẽ lại bày ra quỷ kế gì.” – Triệu Đại Hùng phồng bị nhìn Tiểu Xuân.

“Người đây là rượu mừng không muốn, lại thích uống rượu phạt.” – Tiểu Xuân hừ nhẹ, rồi cất giọng: “Đệ tử Hoa Sơn phái, NGHE!”

Các đệ tử Hoa Sơn đang tay đao tay kiếm giữa trận chiến lập tức quay đầu soát soát, người nào người nấy diện mạo như nghi chi, thanh tú tuấn mỹ, có kẻ tuổi vẫn còn nhỏ mà mi mục như họa, thanh khiết động lòng người.

Tiểu Xuân cao giọng nói: “Sư phụ các người mấy ngày trước trúng độc, tính mệnh như mảnh treo chuông, đã nói với ta rằng: hắn vất vả cả đời, tâm nguyện chưa hoàn thành đã phải nhắm mắt xuôi tay, như vậy không cam lòng. Đến nay tuy là kịch độc đã được giải, một ngày làm thầy cả đời làm thầy, tâm nguyện của sư phụ, đệ tử các người nhất định phải chung lòng hỗ trợ. Đệ tử Hoa Sơn phái các người rõ rồi chứ? Triệu Đại Hùng kiếp này có phải ăn năn hối lỗi chuyện gì, thì chính là việc hắn đã mất công bồi dưỡng một đám người tốt như thế rồi, nhưng lại phải ngậm đắng nuốt cay, rốt cuộc không thể...”

Tiểu Xuân còn chưa nói xong, đã bị Triệu Đại Hùng bịt miệng.

Triệu Đại Hùng kinh hoàng nói: “Sao người lại biết... không lý nào... ta chưa từng nói với bất cứ ai.”

Tiểu Xuân cười đến mức hắn phải buông tay ra: “Người có đáp ứng hay không?”

Triệu Đại Hùng mặt tối sầm lại, cân nhắc một lát, mới cay đắng gật đầu: “Được. Nhưng ta mà ra mặt, Ma giáo giáo chúng sao chịu để yên?”

“Chuyện nhỏ.” – Tiểu Xuân hấp háy mắt: – “Kính lão đắc thọ, ngài trước.”

Tề Vũ đứng bên phía đối diện chờ người qua không được, tức tối giậm chân. Cuối cùng ra lệnh. Loạt hỏa tiễn đầu tiên hướng thẳng về phía Miếu Nhật phong mà phóng tới. Trên núi cuồng phong dữ dội càng trở cuồng thế lửa, một mũi tên trúng đại điện, lửa lập tức bùng lên, lan nhanh không thể cứu vãn.

Triệu Đại Hùng quay về đám người đang chém giết không ngưng, hô lớn: “Các vị anh hùng, xin hãy dừng tay!!!”

Tiểu Xuân theo sau cũng thét lên không kém phần uy dũng: “Đệ tử Ô Y giáo nghe lệnh, không được đánh nữa!”

Một vài kẻ dừng lại, một vài kẻ hoang mang cực độ, hô: “Minh chủ!”

Tiểu Xuân liếc Triệu Đại Hùng một cái, cười cười, tiện thể nói: “Hiện giờ đối đầu với kẻ địch mạnh, Ô Y giáo quyết định cùng Triệu minh chủ nghị hòa, trước mắt vượt qua nguy cơ, các tình tiết còn lại cùng mình ước định chiến để khi khác tính tiếp.”

Ô Y giáo đệ tử có một chút không phục, nghĩ muốn phản kháng, Tiểu Xuân bèn lục tìm trong người, lấy ra tấm Ô Mộc lệnh còn buộc dây thông xuống, giơ lên cao: “Nhìn thấy Ô Mộc lệnh như nhìn thấy giáo chủ. Ô Y giáo kẻ nào cả gan kháng mệnh?”

Hỏa tiễn lại bắn loạt thứ hai, một mũi hướng thẳng về phía Tiểu Xuân.

Vân Khuynh bên cạnh lập tức ôm lấy thắt lưng hấn xoay người tránh, Tiểu Xuân vẫn còn cố ngoảnh lại, gân cổ lên: “Ô Y giáo đệ tử nghe lệnh, giữ mạng quan trọng hơn. Tự mình tìm cách qua bờ bên kia, không được đánh nữa, nhanh đi mau!”

Triệu Đại Hùng bên cạnh cũng hạ lệnh tương tự, trước khi đi, còn liếc Tiểu Xuân một cái, đột nhiên nói: “Ta phái đệ tử tìm người về giải độc, chẳng lẽ chính là người?”

Tiểu Xuân chỉ nhếch cười, không đáp.

Dòng người từ Miếu Nhật Phong ồ ạt tiến tới sợi ô cương, hướng về bờ bên thận trọng bước từng bước.

Loạt hỏa tiễn bắn ra lập tức bị gạt đi nhanh chóng, bản thân những người này đều là võ lâm cao thủ thân kinh bách chiến, kinh nghiệm dạn dày, mấy mũi hỏa tiễn nhỏ nhoi này đâu thể gây khó khăn.

“Chém đứt ô cương, bọn chúng có chạy đằng trời!” – Tề Vũ hạ lệnh. Hấn vốn đã định cho Tiểu Xuân một cơ hội, thế nhưng chính Tiểu Xuân lại tự mình muốn chết, nên đầu thế trách hấn vô tình.

Tiểu Xuân quay sang Vân Khuynh: “Người hãy mang Lan Khánh đi trước, ta phải quay vào tìm Ốc Linh tiên.”

Vân Khuynh nhìn về phía Ô Y đại điện đang cháy rụi, khói lửa ngút trời: “Đừng quan tâm hấn, chúng ta phải đi cùng nhau. Lửa lớn như vậy sao có thể vào trong, lỡ người bị thiêu cháy thì ta biết phải làm sao?”

“Nhưng Lan Khánh câu nệ Ốc Linh Tiên như thế ắt phải có nguyên nhân. Hấn là người dưỡng cổ, mọi điều then chốt để trừ cổ đều là ở hấn, chỉ có hấn mới có thể cứu người. Ta nhất định phải vào trong.” – Tiểu Xuân nói xong liền chạy thẳng vào phía đại điện đang bốc cháy.

“Không được đi!” – Vân Khuynh dồn lực chộp lấy cánh tay của Tiểu Xuân.

“Vân Khuynh, hấn là cơ hội sống sót duy nhất của người.” – Tiểu Xuân rống lên, không thể hiểu đến lúc này rồi Vân Khuynh còn có thể giành giật với hấn.

Đương lúc hai người đang đôi co cãi vã, Lan Khánh từ trên mặt đất chậm rãi gượng dậy. Cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, hấn liền vỗ mấy cái, đột nhiên phát hiện có thứ gì đó vướng víu khó chịu. Rốt cuộc hấn cũng tìm ra nguyên nhân, bèn từ từ rút ra cây châm bẫy tắc đang ghim sâu vào Bách Hội huyết, cảm lại dòng nội lực mạnh mẽ trong người.

Lan Khánh nhìn chằm chằm vào cây kim châm, khiến cho cái người đang đổ mặt tía tai kia giật mình dừng lại, phát giác hấn đã tỉnh.

“Sư... Sư huynh...” – Tiểu Xuân kêu khẽ một tiếng.

Lan Khánh nhanh như chớp tiến sát, bắt lấy mặt Tiểu Xuân nhìn thẳng vào. Vân Khuynh toan động thủ, liền bị Tiểu Xuân cản lại.

“Không cần.” – Tiểu Xuân mấp má môi, nói không ra tiếng, khẩn cầu nhìn Vân Khuynh. Lan Khánh là người duy nhất có thể cứu Vân Khuynh, hẳn không thể, cũng không muốn để cho Vân Khuynh đã thương Lan Khánh.

“Người là ai?” – Lan Khánh nhìn chòng chọc vào mặt Tiểu Xuân, thận trọng xem xét.

“Ca ca, ta là Tiểu Thường a~” – Tiểu Xuân thăm dò.

“Không đúng! Người là Triệu Tiểu Xuân!” – Lan Khánh thình lình hét lớn.

“Đúng đúng, ta là Triệu Tiểu Xuân a

” – Tiểu Xuân chiều theo đáp lại, việc duy nhất không thể làm lúc này, chính là kích thích kinh mạch của Lan Khánh nghịch hành khiến cho thần trí rối loạn a.

“Người là Triệu Tiểu Xuân, vậy ta là ai?” – Lan Khánh nghi hoặc hỏi.

“Ách, người là Lan Khánh.”

“Không đúng! Ta là Triệu Tiểu Xuân, người mới chính là Lan Khánh!” – Lan Khánh đột nhiên rống lên: “Lan Khánh, người dịch dung thành ta làm cái quái gì? Muốn hại ta sao?”

Nguy a! Tiểu Xuân thăm nghĩ, Đại sư huynh hôm nay thực sự là điên đến cùng rồi... ngay cả chính mình là ai đều lẫn lộn.

Ô cương phía bờ kia cơ hồ đã bị Tề Vũ hạ lệnh chặt đứt, đám võ lâm quần hùng cùng Ô Y giáo đệ tử thoát được hiện đang hợp lực chống lại quân triều đình. Trên Miếu Nhật Phong người chết như ngã rạ, người ở tiền điện càng lúc càng thưa thớt. Ngọn lửa điên cuồng thiêu rụi, hơi nóng phả vào mặt đau đớn vô cùng.

“Đừng có hỗn trưởng nhiều lời, nếu ô cương đứt, bất luận là ai cũng không thể thoát khỏi nơi này, người mau đi cùng ta!” – Vân Khuynh lạnh lùng giật lấy tay Tiểu Xuân, tách hẳn khỏi Lan Khánh. Hễ là việc liên quan trực tiếp tới an nguy của Tiểu Xuân, đừng hòng y nhượng bộ, Tiểu Xuân phải nghe lời y!

“Vân Khuynh người làm cái quái gì? Mau buông hẳn!” – Lan Khánh thình lình lao vào tách cả hai ra, hẳn nhìn Vân Khuynh khổ sở van cầu: “Người vì cái gì mãi không buông tha hẳn? Vì cái gì phải chặt đứt hai tay, phế võ công của hẳn? Người đã quên suốt hơn hai năm trước kia, hẳn đã đối tốt với người như thế nào sao?”

Vân Khuynh sững sốt.

“Từ Thần Tiên Cốc mang theo Bách ưu giải, hẳn thề sẽ vì người chế được, không từ chối bất cứ nguyện vọng nào của người. Biết người vẫn chưa nguôi ngoai, hẳn liền không quản khó khăn, trăm cay ngàn đắng đi tìm hoa đào, chỉ cầu người được vui vẻ. Hoa đào kia ... hoa đào kia chính là Nhân nhân mị, nở tận bờ Nam Hải xa xôi, vất vả lắm mới có thể hái được. Thế nhưng vì sao người luôn coi khinh tâm ý của hẳn, vì sao hết lần này đến lần khác muốn đẩy hẳn vào chỗ chết? Hẳn đối với người tốt đến thế, vậy mà người nhất định cự tuyệt, không chịu cảm kích?” – Lan Khánh hướng về Vân Khuynh gầm lên.

Lời nói mờ昧, những tưởng đang nói về kẻ khác, nhưng thực chất là bày tỏ lòng mình. Lan Khánh mệt mỏi vô cùng, nghĩ đến người hẳn thâm yêu mà không bao giờ có được. Hẳn ngưỡng mộ tiêu sư đệ của hẳn đã giành được trái tim người này...

Tiểu Xuân làm sao mà không hiểu suy nghĩ của Lan Khánh, viên mắt đỏ lên, hẳn nắm chặt tay Lan Khánh, nói: “Đừng nói nữa... sư huynh... đừng nói nữa ... Ốc Linh Tiên mà người cần đang ở trong Ô Y điện, cùng ta tìm hẳn đi...”

Tiểu Xuân chợt giật mình nhìn lại Vân Khuynh.

Y đến hôm nay mới được tận tai nghe Lan Khánh giải bày. Vân Khuynh vốn không phải người vô cảm, chỉ là, Lan Khánh cứ chôn chặt tình cảm trong lòng, giấu kỹ vô cùng ... y không thể nào nhận ra được. Hướng

hồ ban đầu Lan Khánh chẳng nói chẳng rằng đã lập tức hạ độc Vân Khuynh, mới khiến cho y chán ghét hẳn nhiều đến thế.

Hai người đó, một người không hiểu ái tình, một người yêu nhưng không chịu bày tỏ, mới thành ra nông nổi ngày hôm nay.

Lan Khánh gạt tay Tiểu Xuân, đối diện Vân Khuynh nói: “Người nghĩ là ta thật lòng thích người sao? Nếu không phải người trúng độc cần ta giải, thì ta lưu lại làm gì? Người ra vẻ đáng thương làm cảm động ta, làm bộ yếu đuối khiến ta không nỡ ly khai. Ta xuất cốc lần này vốn chỉ muốn đưa sư huynh trở về Thần Tiên Cốc, thế nhưng người tìm mọi cách cản trở, giới hạn ta. Người nghĩ rằng ta thực sự yêu người sao? Không! Ta chỉ thương hại người thôi, thương hại người ngoài một kẻ ngu ngốc như ta, còn lại không có ai lưu luyến.”

Vân Khuynh nghe từng lời Lan Khánh nói, chết lặng nhìn Tiểu Xuân. Y không hiểu tình tình ái ái đến tột cùng là như thế nào, nhưng Lan Khánh nói như vậy nghĩa là hẳn biết nhiều hơn y, hiểu Tiểu Xuân sâu sắc hơn y ...

Tiểu Xuân giật mình kinh hoảng.

“Những gì hắn nói là thật phải không?” – Vân Khuynh hỏi – “Người vì thương hại... nên mới ở lại bên ta?”

Tiểu Xuân cứng lưỡi, nghẹn lời: “Không. Đương nhiên không phải...”

“Không phải? Nếu không phải thì tại sao người cứ chốc lát lại do do dự dự?” – Vân Khuynh nhin không được hướng về phía Tiểu Xuân gầm khê, cố kiềm chế thanh âm chứa đầy những bất an: “Triệu Tiểu Xuân! Người có dám nói người lưu lại hoàn toàn không phải vì thương hại ta?”

Vân Khuynh nhớ lại cái đêm ước định đó, Tiểu Xuân ôm y trốn khỏi sự truy lùng của Kính Vương, độc phát làm y khó chịu, Tiểu Xuân đã vì y mà vận khí duy trì. Đêm đó, y đã kể chuyện của mình cho Tiểu Xuân nghe, chuyện mẫu thân muốn hạ độc chết y, chuyện y một thân tự trưởng thành, chưa từng có một ai quan tâm chăm sóc, xung quanh chỉ toàn là âm mưu quỷ kế, huynh đệ tương tàn. (thỉnh đọc lại chi Dục sư nhé:”3)

Y không hiểu ái tình, không thấy được tình cảm trong lòng người, y luôn nghĩ thiên hạ toàn là những kẻ phàm phu dơ bẩn, thế nên chưa bao giờ lưu luyến.

Cho đến khi gặp được Tiểu Xuân, cho đến khi thấy một đôi loan xuân thủy (*), y mới hiểu được có người để yêu thật tốt biết bao, y mới dần dần biết cách cư xử.

(*) Dòng nước mùa xuân, ở đây là chỉ đôi mắt long lanh như xuân thủy của Tiểu Xuân ấy ^^

Nhưng, hóa ra, tất cả chỉ là giả dối?

Hóa ra, Tiểu Xuân chỉ vì thương hại, nên mới lưu lại bên y.

“Người đừng khóc a...” – Lan Khánh đột nhiên đổ dành: “Ta cũng chỉ thích khuôn mặt đẹp đẽ này của người mà thôi. Khóc sẽ không đẹp”

“Ta xin người đừng nói nữa!!!” – Tiểu Xuân hướng về Lan Khánh tung một quyển: “Con bà nó! Người không cần phải ba hoa như thế. Đừng có nói lung tung! Tẩu hỏa nhập ma rồi mà vẫn không quen lý gián tình cảm người khác!!! Hồn đản!!!”

Lan Khánh bắt được tay Tiểu Xuân, gấp xuống, một tiếng “Kháp” vang lên, xương cổ tay đã gãy.

Tiểu Xuân nhú mày. Cũng may, một chút cũng không đau ...

“Đồ hồn trưởng nhà người! Buông hắn ra!!!” – Vân Khuynh hai mắt đỏ ngầu, trên mặt vẫn chưa kịp khô nước mắt. Y lao đến Lan Khánh đánh tới tấp, tách hắn ra khỏi Tiểu Xuân.

Trên bình thai chỉ còn ba người bọn họ mà thôi, bờ bên kia giết chóc không ngừng. Tiếng gươm giáo vang động khắp trời, hỏa cung thủ bắn ra cả loạt bao dẫu. Bao dẫu rơi xuống ô cương liền vỡ bụi. Lửa từ Miếu Nhật Phong lan dọc theo ô cương, cháy sang tới bờ bên kia Yên Đãng. Một vài tên đệ tử Ô Y giáo không kịp qua cầu chột kêu lên thảm thiết, toàn thân bốc cháy rơi thẳng xuống vực sâu. Sợi ô cương vì phía trước có

quá nhiều người dẫm đạp, cột chống cắm trên mặt đất không chịu nổi sức nặng mà dần dần bật ra, nghiêng về phía vách đá sâu hun hút.

“Cầu treo sắp đứt! Các người chạy qua đây mau!!!” – Hàn Hàn gân cổ lên hướng về phía Tiểu Xuân hét lớn.

Lúc này bên trong Ô Y điện truyền đến một tiếng nổ vang, cùng với tiếng nam nhân kêu lên thê thảm.

“Hồng bét! Ốc Linh Tiên!!!” – Tiểu Xuân bất chấp tất cả, quay đầu lập tức chạy thẳng vào hỏa quật. (hang lửa ‘___’~)

Không ngờ Vân Khuynh bất chợt tóm lấy đai lưng của hắn, mãnh liệt lôi hắn trở về, nói: “Ta đi! Người trước tiên phải rời khỏi nơi này!”

“Không được!” – Tiểu Xuân lòng thất lại.

“Ta không muốn người xảy ra chuyện gì.” – Vân Khuynh dừng lại một chút, cố kiềm lại thanh âm lạnh lẽo thấu xương. Y vỗ nhẹ gò má Tiểu Xuân, những lời của Lan Khánh khi nãy vẫn còn khiến y run rẩy. Y thấp giọng nói: “Vô luận người có phải hay không chỉ vì thương hại ta, thì trong lòng ta vẫn có người. Nơi này quá mức nguy hiểm, ta làm sao có thể để người chạy lung tung. Vất vả lắm mới tìm được người, không thể để người xảy ra chuyện gì. Kể kia... ta sẽ tìm. Còn người, nghe lời ta, rời đi trước đi ...”

Giọng Vân Khuynh càng lúc càng ôn nhu, không ngờ đến cuối cùng lại trầm xuống mức nở.

“Hiểm địa ta vào, nguy nan ta chốn, miễn là người bình an vô sự, còn lại mọi chuyện, ta sẽ thay người hoàn thành. Mặc dù người chính là ...” – Rốt cuộc nói không được, Vân Khuynh một chưởng đập vào lưng Tiểu Xuân, bầy phần thậm trọng ba phần ôn nhu, sẽ không tổn thương đến hắn. Đoạn, dốc toàn lực ném hắn về phía cầu treo.

Tiểu Xuân vô sự rơi bịch xuống cầu, ở vị trí hai phần ba, gần sát bờ đối diện. Hắn thẳng thốt quay lại, chỉ thấy Vân Khuynh đang lặng lẽ nhìn mình, khuôn mặt băng lãnh khó nén lại đau thương, trong ánh mắt mông lung sâu thẳm, ngoài hắn ra ...không còn gì khác.

“Không phải...” – Tiểu Xuân chợt hiểu lời Vân Khuynh muốn nói nhưng lại ngừng kia là cái gì, lập tức hét lên: “Ta không phải thương hại người! Là ta thương người!!!”

Hắn đứng giữa biển lửa mà gào đến rơi lệ: “Triệu Tiểu Xuân cả đời chỉ yêu một mình Đông Phương Vân Khuynh, không thể chỉ vì dẫm ba câu đối trá là có thể thay đổi. Đông Phương Vân Khuynh người nghe cho rõ! Đời này kiếp này ta chỉ yêu người, chỉ đau lòng vì người, ta không muốn rời xa người... Ta không cho phép người nghĩ quẩn! Người không được nghe những gì hắn nói...”

Vân Khuynh quay lưng về phía Tiểu Xuân, cùng Lan Khánh giao thủ.

Cầu treo bèn lửa cháy bùng lên, ngọn lửa dâng cao đỏ rực, bén vào giày rồi cứ thế lan dần. Tiểu Xuân vẫn không hề hay biết, lòng dạ rối bời chỉ lo nghĩ cách trở về bên Vân Khuynh, rồi sau đó hắn sẽ nói, nói, nói... thật nhiều những lời âu yếm cho y nghe. Hũ dấm chua của hắn hay bận tâm, hay phát cáu, lại sợ bị người ghét bỏ... sợ vô cùng. Hắn lúc này sao có thể một mình rời đi, để mặc y đối mặt với trận đại hỏa kia cùng tên diên Lan Khánh?

Tiểu Xuân vội vàng lao về phía trước, ô cương vốn không chịu nổi sức nặng, rốt cuộc dần dần trượt khỏi Miểu Nhật Phong. Mất đi chỗ đặt chân, lại đang ở giữa cầu, bên dưới còn là vực sâu vạn trượng, Tiểu Xuân có cảm giác chính mình đang rơi thẳng xuống.

Hắn ra sức xuất sử “Đạp tuyết vô ngân” đạp lên phần dây thừng đã bị hủy hoại phía trên, nhưng vô luận có liều mạng thế nào, vẫn không thể đến được chỗ Vân Khuynh...

Trong lòng quỳnh lên, khí hải cuộn cuộn, một ngụm máu từ miệng hắn phụt ra, một trận huyết hoa lâm tẩm tỏa khắp không trung.

Ô cương đột nhiên rung lên bần bật, tiếng xiềng xích va vào nhau truyền đến. Hồng Tiểu Xuân bị mẩu dây tàn vòng vèo cuốn lấy, hắn gắng sức nhắm tới bờ bên kia mà tung người một cú.

Gió rít dữ dội bên tai, Tiểu Xuân trọn tròn mắt nhìn Vân Khuynh khấn trương băng qua trận đại hỏa mãnh liệt, chạy vào trong Ô Y điện cứu người... tất cả cũng chỉ vì hắn.

Lan Khánh không để dành buông tha, lập tức bám theo y cùng xông vào.

Hai thân ảnh một đen một trắng vụt biến mất trong biển lửa chói lòa. Sau đó là một tiếng nổ văng trời, liền thấy Ô Y diện nguy nga tráng lệ trên Miếu Nhật Phong đã không trụ vững được nữa, bị đại hỏa tàn phá, lập tức sụp đổ hoàn toàn.

Ngọn lửa nóng bỏng bốc lên cao ngùn ngụt, thiêu đốt cả bầu trời.

“KHÔNG!!!” – Tiểu Xuân gào khóc thảm thiết: “VÂN KHUYNH!!!”

Hắn cuống loạn chỉ muốn lao về phía trước, quên luôn rằng đã chẳng còn đường sang.

Trước mặt, là vực sâu thăm thẳm.

Hắn và y, sinh tử cách xa rồi ...

Từng bước đạp trên không trung, Hàn Hàn lập tức kéo Tiểu Xuân trở về: “Người điên rồi sao?”

Hắn liền mình chụp lấy Tiểu Xuân. Sợi ô cương nóng rực quấn quanh hông, lúc này bốc lên một đám cháy, nhưng vẫn không tài nào ngăn được người này bất chấp tính mạng, lao đầu về phía trước.

“Vân Khuynh còn ở đó... Buông ra! Để ta qua!” – Tiểu Xuân ra sức gào lên: “Buông ra! Y vẫn còn ở đó!”

“Triệu Tiểu Xuân! Nếu qua đó, chính người cũng không sống được.” – Hàn Hàn mắng lớn.

“Mặ kệ ta! Nếu như y không còn, ta sống có ích gì? “ – Tiểu Xuân mất hết lý trí, liền linh chạy về phía huyền nhai. (vách núi đen)

Toàn thân hắn đột nhiên đổ gục xuống phía trước, điên cuồng nôn ra một ngụm rồi lại một ngụm máu tươi. Thương thế trước kia dùng được lực áp chế nay đã vượt qua giới hạn chịu đựng của cơ thể, được hiệu mất dần, những trảng đau đớn kịch liệt đến phác thiên cái địa (rung chuyển trời đất) dồn dập kéo tới, tứ chi dần dần mềm nhũn, thế nhưng hắn vẫn không chịu từ bỏ, vẫn giãy giụa vô ích.

“Buông ra...” – Tiểu Xuân hướng về phía Miếu Nhật Phong mà gào khóc, lệ ngập tràn hai mắt. Vân Khuynh rõ ràng gần hắn như thế, cách nhau chỉ một tấc gang, mà lại như xa tới tận chân trời ...

“Tiểu Hàn người buông ra... để ta đi tìm y... y và đại sư huynh của ta đều ở bên trong... cả hai đều ở bên trong... Nếu không cứu... bọn họ... sẽ chết... sẽ chết.”

Nôn ra ngụm máu thứ ba, Hàn Hàn nắm chặt lấy bàn tay của Tiểu Xuân, run rẩy đứng lên. Trên cánh tay, toàn bộ là máu của Tiểu Xuân nôn ra. Nhìn thấy hắn trọng thương như thế mà vẫn cố với tay chỉ chực lao sang bờ bên kia, trong lòng quặn thắt.

“Ô Y diện đã sập rồi, người có qua đó cũng vô ích, hai người bọn họ ... bọn họ...” – Hàn Hàn nghẹn ngào nói, nhưng lời cuối cùng không thể thốt ra.

“Vân Khuynh... chờ ta... ta liền qua cứu người... chờ ta...” – Thân thể Tiểu Xuân mềm oặt ngã xuống, cho đến lúc một trận chói sáng mãnh liệt ập tới, chìm hẳn vào màn đêm hắc ám vô biên...

Mà, hai người hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm kia, chưa từng một lần quay trở lại.

15. Chương 8-1

Tiểu Xuân hít sâu một hơi, từ trên giường bật phắt dậy, động tác mạnh mẽ động đến vết thương, một trận đau nhức mãnh liệt truyền đến khiến hắn lập tức gập người xuống. Hắn cắn chặt răng, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Châm chậm thở hắt ra, chợt phát giác có người bên cạnh, hắn liền quay đầu lại.

Trong căn phòng chật chội, năm hắc y nhân vẫn đang quỳ xuống, túc trực bên cạnh giường Tiểu Xuân.

“Ô Y bát tiên bá kiến giáo chủ” – Tất cả đồng thanh.

“Làm gì vậy?” – Tiểu Xuân xoa xoa ngực làm dịu đi vết thương, nói: “Nếu là vì ta cầm tấm Ô mộc lệnh kia, thì thật xin lỗi... sư huynh đệ ta mỗi người đều có một tấm Ô mộc lệnh. Cái của giáo chủ các người là cả chuỗi xoắn qua một sợi dây đen, dây của ta là màu đào... căn bản không giống nhau...”

Tiểu Xuân nói liên tục một tràng, nhin không được ho khụ hai tiếng. Tiếng ho chạm đến miệng vết thương, đau đến nhú máu, “Lúc ấy tình thế nguy cấp nên ta đành phải dùng nó để gạt các người... Đừng có nhè ta mà hô giáo chủ... Muốn gọi, thì hãy đi tìm Lan đại giáo chủ của các người đi.”

Vừa nói đến Lan Khánh, Tiểu Xuân lập tức sững người.

Lúc này, Cận Tân mới ngẩng lên nhìn hắn: “Di lệnh của tiền giáo chủ, lần này trở về Yên Đãng sơn nếu có gặp bất trắc gì, thuộc hạ cùng Ô Y bát tiên phải một lòng thờ phụng tân giáo chủ, giúp đỡ giáo chủ ngày ngày quản lý Ô Y giáo.”

“Người bịa chuyện...” – Tiểu Xuân nhảy dựng lên. Hắn nhin đau, khom lưng xoắn giày, ngay cả áo khoác cũng không thèm mặc, lao thẳng ra ngoài cửa. “Sư huynh làm sao có thể gặp bất trắc ... Để ta nói cho hắn rằng các người dám trù ẻo hắn, muốn hắn chết! Các người đừng có... Khụ... đừng có đỡ chừng lại nhận bừa giáo chủ.”

Tiểu Xuân kéo cửa, băng qua đường mòn dẫn thẳng tới Yên Đãng sơn. Con đường nằm ngay dưới chân núi. Sở dĩ hắn biết là vì trước đây Thất sư huynh từng dẫn hắn đến giải độc cho Triệu Đại Hùng. Hắn khẩn trương chạy lên Miếu Nhật Phong.

Vân Khuynh cùng Đại sư huynh đang ở đó... đang ở đó chờ hắn...

Tiểu Xuân hoảng loạn lao về phía trước, cho đến khi bị một cánh tay cứng cáp tóm lại.

“Tiểu Xuân!” – Tiểu Thất ngăn cản hắn.

Tiểu Xuân ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Thất: “Sao lại ngăn cản ta?”

Tiểu Thất thở dài: “Người nội thương rất nặng, xương ngực lại gãy, không ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi mà chạy đến đây làm loạn, còn hỏi ta ngăn người làm cái gì sao?”

Tiểu Xuân bắt chợt túm chặt vạt áo của Tiểu Thất: “Thất sư huynh... đưa ta tới Yên Đãng sơn...”

Tiểu Thất không ngừng gãi đầu: “Sau khi dập tắt lửa ta đã lập tức phái người lục soát. Nếu có tin tức, nhất định sẽ cho người biết đầu tiên. Người hãy ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đừng lộn xộn. Thương thế của người không nhẹ. Ói ra nhiều máu như vậy, đại phu còn tưởng không cứu nổi người... Đừng có lấy mạng mình ra giỡn nữa a...”

“Ta là được nhân! Được nhân đâu thể chết dễ dàng như vậy.” – Tiểu Xuân gầm nhẹ “Người không dẫn thì tự ta đi!” Hắn vịn tay Tiểu Thất chạy đi, kết quả, vừa chạy được mấy bước, một trận choáng váng bất ngờ ập tới. Tiểu Xuân chống đỡ hết nổi, liền ngã xuống đất.

Tiểu Thất vội vàng nâng hắn dậy: “Được nhân thì cũng là người. Là người tất sẽ chết. Đừng tưởng mấy năm nay ta không biết người thế nào. Thân thể dù có làm bằng sắt thì tính mạng cũng không chịu nổi bị chà đạp như vậy.”

Đôi môi Tiểu Xuân chợt run lên, thanh âm yếu ớt: “Ta biết là ta không tốt, làm sai nhiều chuyện. Nhưng... Vân Khuynh hiện nay chưa rõ sống chết thế nào, ta sao có thể yên tâm?”

“Thất sư huynh...” – Tiểu Xuân mắt đỏ lên, càng gấp gáp bầu chặt lấy vạt áo Tiểu Thất, dùng chút khí lực còn lại, liều mạng khẩn cầu, ngón tay nắm chặt đến độ trắng bệch: “Thất sư huynh, cầu người cho ta đi... Một khắc không được thấy y, là một khắc ta lo âu thấp thỏm, không còn lòng dạ nào. Người cho ta đi gặp y, y vẫn còn ở đó đợi ta...”

Tiểu Xuân nức lên “Cho ta đi gặp y đi...”

Tiểu Thất trong lòng thật không nỡ. Tiểu sư đệ vốn hoạt bát hăng hái của hắn thoát một cái đã trở thành bộ dạng này. Khí sắc trắng bệch như ma cũng không thèm xem lại bản thân, chỉ nghĩ đến người nọ.

Tiểu Thất lắc đầu thở dài, cuối cùng đành phân phó môn hạ đệ tử mang đến một cỗ kiệu, khiêng Tiểu Xuân lên đỉnh Yên Đãng sơn.

Gió trên Miếu Nhật Phong vẫn khốc liệt như trước. Ô Y giáo bị thiêu rụi sạch sẽ, trơ ra một đồng hài cốt héo tàn, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Một chiếc cầu treo đơn giản được dựng lên nối liền hai bờ. Hai người bước đến Miếu Nhật Phong.

Đại diện hiện ra trước mắt. Tiểu Xuân gắng gượng nhìn về phía nền đất, đoạn, vội vàng lao tới.

Tiểu Thất gắt gao đi theo Tiểu Xuân, thốt lên hỏi đám đệ tử đang đứng quanh Phù Hoa cung: “Tìm được không?”

Một gã đệ tử tiến đến: “Bẩm báo phó cung chủ, tìm thấy tổng cộng ba mươi một nữ thi, bốn mươi hai nam thi. (thi = thi thể ~!)”

Tiểu Xuân nghe thấy, chân lập tức mềm nhũn, sau đó cắn răng đứng bật lên. Hắn run giọng hỏi: “Ở đâu?”

Gã đệ tử dẫn Tiểu Xuân đến nơi đặt các thi thể đã cháy sém hoàn toàn, không thể nhận rõ ai với ai. Tiểu Xuân hít sâu mấy hơi, cắn răng ngồi xuống, từng cái từng cái, tỉ mỉ lật lên xem. Chỉ cần biết thi thể kia không phải của Vân Khuynh, trong lòng hắn không khỏi dấy lên tia hi vọng nho nhỏ. Vân Khuynh không nằm trong số này, Vân Khuynh vẫn còn sống ...

Thi thể cuối cùng cũng đã kiểm, không có Vân Khuynh, thậm chí không có cả Lan Khánh. Nhưng, hắn không biết nên vui hay buồn.

Miếu Nhật Phong tách biệt với đỉnh Yên Đãng sơn. Chung quanh là thâm cốc, vạn tượng phía dưới là hàn đầm (đầm nước lạnh). Có khi nào Vân Khuynh đã rơi xuống hàn đầm?

Hay vẫn còn đang bị kẹt trong đồng gạch đá, thống khổ bất kham? (đau đớn không chịu nổi)

Tiểu Xuân hoảng hốt đứng lên. Đầu ngoái trước ngoái sau, đi đến một đồng cột trụ cháy đen, tay bắt đầu dỡ ra từng thanh gỗ.

Từ trên đỉnh cao như thế mà ngã xuống, chắc chắn không thể sống được, cho nên, Vân Khuynh hẳn là đang ở trong này, còn bị chôn ở dưới đây, chờ mình tới cứu...

Nhưng, tro tàn dù có bị dập đi vẫn lưu lại độ ẩm. Lửa đã tắt lâu lắm rồi, vậy mà vẫn làm phỏng tay. Lúc Vân Khuynh trong đại diện chính là khi nhiệt tỏa ra nhiều nhất? Lửa lớn như vậy, có ai sống nổi đâu?

“Ai...” – Tiểu Thất thở dài, không đành lòng lại nhìn xuống.

Hắn muốn lập tức kéo Bát sư đệ đi, muốn hắn lúc này đừng đào bới nữa. Xa xa phía sau chợt truyền đến một tràng âm thanh: “Ở đây còn một nhánh thông đạo chưa lục soát!!! Mau qua bên này!!!”

Đệ tử Phù Hoa cung lập tức chạy tới phía sau Ô Y điện.

“Cấm địa mật thất!” – Tiểu Xuân chợt đứng phắt lên, lau lau nước mắt. Tro tàn hòa cùng nước mắt quệt thành những vệt sơn đen trên mặt hắn cũng không hay, chỉ biết liều mạng dồn hết sức lực, cầm đầu phi như bay về phía thông đạo.

Cấm địa chỉ cách Ô Y điện có một đoạn. Tường đá tứ phía bị hỏa thiêu không thể thoát thân, có lẽ vẫn còn một đường sống... Biết đâu, Vân Khuynh cùng Lan Khánh đã trốn được tới nơi đó!

Mặc dù hiện tại bị thương nặng không thể động khí, nhưng Tiểu Xuân bắt cần. Hắn thi triển khinh công phóng qua từng người, lách qua đám đệ tử Phù Hoa cung đang đứng chen nhau trước cửa động, chui xuống mê cung dưới lòng đất.

“Vân Khuynh! Vân Khuynh ngươi ở đâu???” – Tiểu Xuân lo lắng hô to. Gió trong lòng đất nổi lên, nhiệt độ nóng rực mang theo mùi mồ hôi của kẻ khác. Tiểu Xuân kịch liệt ho khan, xoa xoa ngực, từng chỗ từng chỗ thận trọng tìm.

Rốt cuộc, khi gian thạch thất tối tăm kia được mở ra, hắn trông thấy... thấy Vân Khuynh...

Tiểu Xuân sững sờ đứng trước cửa. Cả người hoàn toàn ngây dại.

Vân Khuynh nằm trong một góc, bên cạnh là Linh Tiên. Bàn tay vẫn còn gắt gao nắm lấy đai lưng của Linh Tiên, đến khắc cuối cùng vẫn không chịu buông rời.

Bộ trang phục màu nguyệt nha của Vân Khuynh ngoại trừ mấy chỗ loang lổ ám bụi, còn lại... gần như đã cháy sạch sẽ.

Khuôn mặt bên trái vốn đẹp đẽ như thiên tiên kia giờ đây đã thay đổi hoàn toàn, lưu lại những vết tích của trận đại hỏa, méo mó mà biến thành sắc đen.

Đôi bàn tay thon dài trắng nõn kia... cũng đều đã biến dạng.

Giày bị thiêu hủy, để lộ ra lòng bàn chân cháy sém...

Ngực, dường như không còn phập phồng.

Tiểu Xuân che miệng, ở cửa nhìn vào, chỉ dám đứng ở cửa mà nhìn vào.

Hắn hy vọng một lần, chỉ cần một lần thôi là tốt rồi, không cần biết phải chờ đợi bao lâu, chỉ cần để hắn có thể thấy lồng ngực Vân Khuynh phập phồng một lần nữa...

Thế nhưng...không có.

Đợi đã lâu rồi... nhưng một chút cũng không có.

“Vân Khuynh...” – Tiểu Xuân bật ra tiếng nức nở. Cả người mềm oặt, đầu gối khụy xuống đất.

Người kia không còn hô hấp, ngay đến đôi mắt cũng không chịu chớp động. Cố gắng thế nào cũng không thể kiềm chế được tiếng nức nở bật ra, hắn khó chịu cào nát lồng ngực. Lệ thủy tràn ngập hai mắt, lướt qua gò má ám bụi, một giọt rơi xuống đất.

“Vân Khuynh...”

“Vân Khuynh...”

Linh Tiên đang nằm co lại trên mặt đất khê cử động, từ từ tỉnh lại, rồi đột nhiên khóc rống lên như hài đồng. Phía sau đầu ẩm ướt, một đường máu chảy ròng, trên người bỏng rát đau đớn khiến hắn thống khổ, bất lực mà òa lên nức nở.

Tiểu Xuân trong khoảnh khắc đó, lập tức chỉ muốn tự sát.

Vân Khuynh vì nghe lời hắn cứu Linh Tiên, nên phải bỏ mạng.

Là hắn hại chết Vân Khuynh!

Hắn hại chết Vân Khuynh!

Thần thờ mang xác Vân Khuynh trở về, Tiểu Xuân tự nhốt mình lại trong phòng, cùng Vân Khuynh một chỗ.

Hắn đem Vân Khuynh đặt lên giường, bản thân lui về bên cạnh, ôm chặt hai đầu gối, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt bị cháy sém của y.

Nếu không phải vì sự buông thả của mình, Vân Khuynh sẽ không như thế này...

Nếu không phải muốn cứu Lan Khánh cùng Linh Tiên ra khỏi đám cháy, Vân Khuynh sẽ không mất mạng...

Trong mật thất khi hắn nhìn thấy Vân Khuynh, trong tay y vẫn còn đang nắm chặt đai lưng của Linh Tiên, đến chết cũng không chịu buông rời ...

Là hắn không tốt. Là hắn không tốt...

Nếu như không quen hắn, Vân Khuynh vẫn có thể tiêu dao thế ngoại, ở kinh thành yên yên ổn ổn làm Đaoan Vương của y.

Nếu như không quen hắn, Vân Khuynh cũng không phải trăm đường thống khổ. Ngoài miệng nói những lời vui vẻ nhưng thực chất trong lòng cứ đau đau bất an.

Nếu như không quen hẳn, Vân Khuynh làm sao có thể mệnh vong, trở thành một khối thi thể lạnh băng như thế...

“Vì hẳn sinh... vì hẳn tử... vì hẳn còn cào ruột gan... da diết suốt một đời...” – Tiểu Xuân lẩm bẩm niệm lại. Đôi mắt trống rỗng chỉ còn một mặt tro tàn, rốt cuộc đã không còn tia sáng rạng rỡ như ngọc quang ngày xưa ...

Nước mắt hốt nhiên rơi xuống. Hẳn cắn răng, tự nhủ bản thân không thể yếu đuối. Nếu hẳn cứ khóc lóc sụt sùi không ngừng, Vân Khuynh sao có thể yên lòng ra đi.

Thế nhưng, khi nhìn dung nhan bị thiêu hủy của Vân Khuynh, bi thương lại trào lên cuồn cuộn, tiếng nức nở không thể kiềm được cứ bật ra nghẹn ngào.

Người đã chết, không thể gọi về nữa, khóc thì có ích gì. Nhưng... thương tâm muốn chết, sao lại phải chịu đựng, dồn nén trong lòng, lại càng không thể nhắm mắt cho qua.

Ôm gối ngồi cạnh Vân Khuynh không biết đã bao lâu, cho đến khi hốc mắt sưng đỏ ngập tràn tơ máu, lệ lại rơi xuống, rơi xuống lại khô... Tiểu Xuân mới miễn cưỡng đi làm chuyện cần làm.

Vân Khuynh bình sinh ưa sạch sẽ, không thể để mặc y như vậy mà ra đi. Hẳn khắp khiêng, lão đảo chạy như bay ra bên ngoài, đun một ít nước ấm bưng về phòng. Có vài người tỏ ý muốn giúp đỡ, hẳn đều né tránh. Vân Khuynh không thích bị kẻ khác tiếp cận, không thích nhiệm khí tức của kẻ khác, cho nên hết thấy, hẳn đều phải tự mình làm. Nếu không, Vân Khuynh sẽ giận...

Mỹ nhân của hẳn, lúc này mà tỉnh lại, chắc sẽ cáu kỉnh đến phát điên ...

Trở về bên giường, Tiểu Xuân cẩn thận cởi bỏ xiêm y của Vân Khuynh, xé một mảnh khăn mà lau chùi. Đôi tay bận bịu một hồi, chợt phát hiện một tấm phù rơi ra từ ngực Vân Khuynh, hẳn liền cứng đờ không thể nhúc nhích.

Là bình an phù ở Nguyệt Lão miếu hẳn đã tặng cho y trước kia.

Nói rằng họa lộ suôn sẻ, nói rằng nhân duyên mỹ mãn, nói rằng thân thể an khang, nói rằng một đời bình an...

Nói nhiều như vậy, lại không thể giữ được tính mạng Vân Khuynh của hẳn...

Tiểu Xuân nắm chặt tấm bình an phù, cất vào trong ngực áo của mình, răng cắn sâu vào môi, đoạn, cẩn thận lau đi những vết bẩn trên người Vân Khuynh, toàn tâm toàn ý hướng về Vân Khuynh.

Hẳn muốn cho Vân Khuynh không phải vướng bận điều gì, hảo hảo tiêu sái...

Thanh âm của Tiểu Xuân ôn nhu mà khàn đục vang lên trong căn phòng lạnh ngắt, “Ngày mai, ta sẽ sai người kiếm một bộ bạch sam giúp người thay. Người thích màu nguyệt nha, không phải trắng thuần, ta sẽ giúp người lựa thật kỹ. Sau đó sẽ mua thêm mấy lồng bánh bao Đại Vương vừa to vừa trắng nữa, đặt bên cạnh người, để người lên đường rồi có thể mang theo ăn...”

Tiểu Xuân lại hung hăng cắn môi mình một lần nữa. Nhưng, vô luận nhẫn nại thế nào, có đóng chặt nhân tình (nhân tình = ánh mắt), có đảo trụ nhân tình, có ngăn chặn nhân tình, thì nước mắt vẫn không ngừng trào ra... không ngừng rơi xuống...

Hẳn đã thực sự mất y rồi.

Mất đi cái người từ trước đến nay cứ luôn nhốt hẳn lại, luôn quản hẳn, nhưng đồng thời cũng vô cùng yêu thương hẳn...

Rốt cuộc đã không còn được nghe thanh âm của người này, cái ngữ điệu rít lên giận dữ, tức tối mà quát mắng “Cái tên Triệu Tiểu Xuân người...”

Vân Khuynh của hẳn...

Ngây ngốc ngồi trong phòng đến quá trưa, đột nhiên nhớ tới còn một việc chưa làm, Tiểu Xuân liền choàng tỉnh.

Hắn mang ra một lọ cao dược màu trắng, tỏa hương phù dung ngan ngát. Từng chút, từng chút một, nhẹ nhàng thấm lên mặt, lên tay Vân Khuynh, lên cả từng miệng vết thương bị hỏa thiêu hé ra rát bỏng.

Tiểu Xuân thì thầm: “Đây là cao dược ta mới chế ra, gọi là “Hồi xuân cao”. Công hiệu vô cùng kỳ diệu, có thể khử hủ sinh cơ (hủ: thối nát, cơ: thịt), dược thảo hồi xuân, hạc phát kê bì (tóc hạc da gà, ý chỉ sự già cỗi) liền có thể trở về thanh xuân mỹ mạo. Bị lửa thiêu rụi, dung mạo vẫn có thể tái sinh. Thuốc này vốn là muốn cho ngươi dùng. Ngươi cũng biết ta chậm lớn, vài năm nữa có khi vẫn giữ bộ dạng này, chỉ sợ đến lúc đó ngươi sẽ ghét bỏ ta, vì thế ta đã chế ra nó. Thuốc này bôi lên, chúng ta sẽ chậm già đi, sau đó cùng nhau trở về Thần Tiên Cốc, ngươi nhai ta, ta nhai lại ngươi... ngươi dần dần già đi, ta cũng sẽ cùng ngươi dần dần già đi ...”

Tiểu Xuân mắt đỏ hoe, hắn nghỉ tay một lát, rồi tiếp tục bôi thuốc lên người Vân Khuynh.

Người đã chết rồi, dược hiệu thấm vào cũng không thể làm da thịt tái sinh, nhưng cũng may dược này có thể khiến cho thân thể không bị thối rữa. Thi thể táng xuống nơi hoàng thổ kia rồi, hắn muốn đến bao giờ cũng được, hảo hảo mà ngắm Vân Khuynh.

Hắn lưu luyến Vân Khuynh. Chỉ cần nhìn thấy Vân Khuynh, là có thể nhớ tới y đã đối với hắn thật tốt, vì hắn mà trả giá hết thảy...

Người này, có ngắm bao nhiêu lần vẫn không thấy đủ, cho dù đến hết cả cuộc đời.

16. Chương 8-2

Đương lúc đang cẩn thận thoa dược lên người Vân Khuynh, âm thanh bên ngoài vang lên càng lúc càng lớn, khiến Tiểu Xuân cúi kính đứng phắt dậy.

“...Kính Vương Đáng chết ...”

“...Ô Y giáo... Không thể lưu ...”

“...Dứt khoát phải xử hết ...”

“... GIẾT ...”

Những tiếng ồn ào tranh cãi liên miên không cho kẻ khác yên tĩnh. Đầu Tiểu Xuân đau muốn nứt ra, trong lòng nóng nãy. Bị sự âm ỉ bên ngoài thôi thúc, một trận kích động ập tới lồng ngực, vận khí cũng không cảm thấy khác hơn.

Tiểu Xuân đứng đờ đờ hướng về nơi náo loạn mà bước tới. Còn cách đại sảnh vài bước, hắn đã mở miệng quát: “Các ngươi tranh chấp cái quái gì. Bao nhiêu người chết như vậy còn chưa đủ sao? Còn muốn làm gì nữa? Giết ai? Ai muốn giết người? Kẻ nào muốn thì đứng ra một đao chém chết lão tử luôn đi!”

Mọi người trong đại sảnh đột nhiên im phăng phắc.

Tiểu Xuân lúc này mới trông thấy võ lâm minh chủ Triệu Đại Hùng đang tọa trên thính đường (phòng lớn), đứng ngồi bên cạnh có vài người là bằng hữu quen biết của hắn.

Tiểu Thất hai tay khoanh lại, đứng thật xa, chắc là không muốn nhìn mấy cảnh sóng gió hỗn loạn; Hàn Hàn và Mục Tương ở cùng một chỗ, còn có Ôn Ngọc mặc một bộ y phục màu đỏ chướng mắt đứng bên cạnh; hai thúc chất (chú cháu) Thiết Kiếm Môn đã mấy năm không gặp cũng ở đó. Đứa cháu hiện đã làm chưởng môn, không ngờ vẫn dính chặt lấy lão râu ria thúc thúc kia. Hai người thần sắc ngưng trọng cùng hướng về phía hắn chấp tay. Hai huynh đệ Ô Y giáo là Đại Cận và Tiểu Cận đang canh giữ ở cửa, vừa trông thấy hắn liền cung kính hô vang “Giáo chủ”, còn có mấy kẻ không quen, Tiểu Xuân thần nhiên liếc mắt, không thèm để ý tới.

Tiểu Xuân sau khi thoát khỏi đám cháy, bộ dạng lồi thối, tóc tai bù xù, vẻ mặt cũng ám đầy bụi tro đen đúa, duy chỉ có đôi mắt vì khóc quá nhiều mà sáng rực lên một cách đáng sợ. Hắn mở to mắt, nhìn thấy Tiểu Tứ bị trói chặt vào một cái cột trụ trước sự coi khinh của biết bao người, trong lòng lập tức trào lên một trận âm lệ, lửa giận phiến giang đảo hải (sông cuộn biển gầm, ý chỉ mạnh mẽ) bốc lên ngùn ngụt.

Hắn đi đến trước mặt Tiểu Tứ, trở tay tát một cái như trời giáng. Một chưởng kia mang theo nội lực thâm hậu, đánh cho Tiểu Tứ thổ huyết ngay tại chỗ.

“Vân Khuynh dù sao cũng là đệ đệ của ngươi. Giờ thì ngươi đã một phát hỏa thiêu mà giết chết y, vừa lòng chứ?” – Tiểu Xuân như dã thú bị kích nộ, cắn phẫn gầm lên.

Tề Vũ hừ một tiếng, quay mặt lại: “Ngươi vừa vào Minh thành, bốn vương lập tức tìm người lệnh cho ngươi đến, là do ngươi không thêm đếm xỉa. Trên Yên Đãng sơn nơi nơi đều là người nhiễm bệnh, bốn vương giải quyết họ có gì không đúng? Huống hồ ngươi cương quyết đâm đầu vào Yên Đãng sơn, mới khiến cho Tiểu Thất rơi vào kết cục như vậy, nên oán ai?”

“Giết người chính là giết người! Viện cớ kiểu gì vẫn là giết người!” – Tiểu Xuân nhìn Tề Vũ, giận dữ nói, “Cái lúc phóng hỏa Yên Đãng sơn, ngươi có nghĩ tới thân nhân của những người bị ngươi hại chết? Mất đi người thân yêu nhất, từ nay về sau bọn họ sẽ sống như thế nào, ngươi có quản không?”

“Bốn vương quản ngươi sống như thế nào! ” – Tề Vũ cũng tức giận gào lên – “Hết thấy đều do ngươi tự chuốc lấy! Vì sao ta lại không thể? Vì sao ngươi cứ khăng khăng chỉ muốn Tiểu Thất? Ta cũng thích ngươi, nhưng ngươi chưa bao giờ nhìn thẳng vào tâm ý của ta!” – Từ “bốn vương” lại hạ cách xưng hô xuống “ta”, xem ra Tề Vũ đã mất đi lý trí.

Tiểu Xuân nhảy dựng lên như vừa trông thấy quỷ, trợn trừng mắt nhìn Tề Vũ lúc này chẳng khác nào một thứ hồng thủy mãnh thú (ý chỉ tai họa ghê ghớm): “Ngươi thích ta?” – Hắn chưa bao giờ biết Tề Vũ đối với hắn lại áp ủ loại tình cảm này.

“Triệu Tiểu Xuân, ngươi là kẻ khiến ta chán ghét nhất trên đời này!” – Tề Vũ quát lớn.

Tiểu Xuân vẻ mặt lạnh lùng, khề hừ một tiếng, bóp miệng Tề Vũ rồi nhét một viên thuốc vào, “Sở dĩ ngươi không thể, là vì ngươi không phải Vân Khuynh!”

Đoạn, hắn quay lại nói với đám võ lâm nhân sĩ: “Đông Phương Tề Vũ không thể chết được, hắn là đương triều nhiếp chính vương, liên quan tới sơn hà xã tắc. Giang hồ cùng triều đình từ trước đến nay vốn không can hệ. Nếu Kính Vương chết ở chỗ này, gia quốc tất sẽ rối loạn, các ngươi càng phạm vào tội đại bất kính, triều đình càng có cơ để dấy binh tiêu diệt các môn phái.”

Triệu Đại Hùng thân là minh chủ, mở miệng tiên phong: “Đông Phương Tề Vũ hại chết không ít đệ tử chính phái chúng ta, lại liên lụy tới dân chúng vô tội, một kẻ như vậy không thể lưu được!”

“Cho nên ta mới cho hắn ăn được.” – Tiểu Xuân nhìn Triệu Đại Hùng nói.

“Ngươi dám cho ta ăn cái gì?” – Tề Vũ giận dữ rống lên.

Tề Vũ đột nhiên cảm thấy một trận đau buốt kịch liệt từ tứ chi chậm rãi lan ra, một thứ cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến hắn không thể nào hô hấp. Đau đớn từng đợt không ngừng, giống như sóng triều cuộn cuộn, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, lực phủ ngũ tạng quặn thắt lại, giày vò hành hạ khiến hắn phải kêu lên thảm thiết.

“Kiệt tác mới nhất của Triệu Tiểu Xuân ta – Thực tâm hủ cốt đoạn trường hoàn, nếu không có giải dược của ta, mỗi ngày đúng giờ Tý dược sẽ phát tác một lần, đến lúc đó ngươi muốn sống cũng không được mà chết cũng chẳng xong...” – Tiểu Xuân hai mắt tràn đầy lục quang, khoe miệng nhếch lên cười lạnh, khiến người nhìn vào không rét cũng phải run lên vì sợ hãi.

Ánh mắt hắn lúc này giống hệt ngạ lang (sói đói) chỉ chực nhắm vào Tề Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống. Đám nhân sĩ không khỏi rùng mình, sống lưng lạnh toát, lui dần từng bước về phía sau.

Tiểu Xuân lại ngoảnh đầu, giọng nói khàn khàn khiến người sờn cả gai ốc: “Từ nay về sau, người này sẽ chịu sự khống chế của ta. Ta muốn hắn sống hắn liền sống, ta không cho hắn chết hắn cũng không thể chết. Các ngươi về sau không cần phải kiêng nể gì hắn, từ giờ coi hắn như phế nhân đi.”

“Còn vấn đề gì nữa không?” – Tiểu Xuân nhìn mọi người khắp một lượt, cuối cùng quay lại phía Triệu Đại Hùng.

Triệu Đại Hùng bị cặp mắt u ám tối tăm của Tiểu Xuân nhìn vào, lưng lạnh thấu.

Giang hồ đồn đại Diệu Thủ Hồi Xuân – Triệu Tiểu Xuân cùng Độc Thủ Trích Tiên – Lan Khánh đều do một sư phụ chỉ dạy. Triệu Tiểu Xuân hành y cứu người, Lan Khánh hạ độc hại người, cả hai vốn danh xưng Y Độc Song Tuyệt. Nhưng một khi đã là đồng môn, thì công phu hạ độc của Triệu Tiểu Xuân sẽ không thua gì Lan Khánh. Nhìn Kính Vương trước mặt tuy không cầu xin tha thứ, nhưng lại bị hành hạ đến nỗi kêu rên thảm thiết như vậy, mồ hôi Triệu Đại Hùng không khỏi toát ra đầm đìa, thấm lạnh cả lòng bàn tay.

Tiểu Xuân tiếp: “Vừa rồi hình như ta nghe thấy có người nói Ô Y Giáo không thể lưu.”

Triệu Đại Hùng hít sâu một hơi, dù thế nào đi chăng nữa thì hấn vẫn là võ lâm minh chủ, luận về khí thế tuyệt đối không thể thua tên mao đầu tiểu tử này. Hấn nghiêm mặt nói: “Mấy năm qua Ô Y Giáo trên giang hồ dấy lên tinh phong huyết vũ, giáo chủ Lan Khánh giết người vô số, lần này Bát đại phái cùng nhau đến Yến Đãng sơn chính là để tiêu diệt Ma giáo yêu nghiệt. Ngày nào chưa diệt xong Ma giáo, bọn ta ăn không ngon ngủ không yên.”

“Người vừa nói giết người là Lan Khánh, những người khác bất quá chỉ là nghe lệnh mà hành sự. Người cũng đã tận mắt chứng kiến hôm đó Lan Khánh táng thân trong biển lửa. Hấn chết, ngay cả thi thể tìm khắp nơi cũng không thấy. Có câu răn mắt đầu không làm nên chuyện, đệ tử Ô Y giáo mất đi giáo chủ, mấy ngày nay như chim muông tan tác. Bọn họ vốn không thể uy hiếp nổi ai, Triệu đại minh chủ việc gì phải truy sát tận cùng như vậy?” – Tiểu Xuân gần từng tiếng, bình bình mà đáp lại, nhưng âm điệu lãnh đạm không đồng đều, run rẩy mới đầu từ bàn tay nắm chặt, sau đó dần dần tràn ra khắp thân mình.

Mấy kẻ vẫn đang trầm mặc đứng một bên chợt nhận ra sự bất thường của Tiểu Xuân. Hàn Hàn lập tức kéo tay áo Mục Tương, còn lão râu ria căng thẳng quay sang nhìn Tiểu Thất. Đến khi Mục Tương lên tiếng: “An tâm, chớ nóng vội”, Tiểu Thất mới gật gật đầu tỏ vẻ bản thân vẫn đang chú ý.

“Ma giáo chính là Ma giáo, dù có như chim muông tan tác, Triệu đại hộ pháp sao có thể khăng định sau này bọn họ sẽ không tiếp tục gây sóng gió?” – Triệu Đại Hùng trừng to mắt.

“Người sống trên đời, phải có lòng khoan dung độ lượng.” – Những lời này Tiểu Xuân lĩnh hội cách đây không lâu, giờ cũng đến lúc lòi ra dùm – “Huống hồ Miểu Nhật Phong qua một trận chiến đã thương vong vô số, cần gì phải thêm nữa những oan hồn. Thay vì giết chết, chi bằng để họ lấy công chuộc tội. Hiện giờ phía nam đại hạn, dân chúng lâm than, dịch bệnh tràn lan khiến người chết nhiều vô kể. Thà rằng để họ đem sức qua giúp nạn thiên tai còn có ý nghĩa hơn là giết chết hết. Sống so với chết, quả thực tốt hơn nhiều, một người có thể sống lâu hơn, tất sẽ mang lại nhiều hạnh phúc hơn cho kẻ khác.”

Tiểu Xuân càng lúc càng kích động, câu được câu mất, câu chậm câu nhanh. Sắc mặt hấn đỏ gay, hai bàn tay nắm chặt, giống như nếu Triệu Đại Hùng không đáp ứng, hấn sẽ lập tức lao tới tung một quyền.

“Cứu tế há có thể đem ra đùa giỡn?”

“Vậy mạng người thì có thể để cho Triệu minh chủ đem ra đùa giỡn?” – Tiểu Xuân gần gộc nói: “Người nghĩ võ lâm minh chủ là phải làm gì? Với ta, sự yên ổn của võ lâm chính là mục đích hành sự. Không phải khơi mào rắc rối, oan oan tương báo.”

“Người...” – Triệu Đại Hùng đỏ mặt tía tai. Hấn nhìn một vòng quanh đại sảnh, cư nhiên không có một ai ở đây mở miệng phản bác lời của Triệu Tiểu Xuân, những người này rốt cuộc là bị sao vậy!!!

Đương lúc Triệu Đại Hùng toan mở miệng, Tiểu Xuân lập tức nói: “Hay là để ta gọi toán đệ tử tuần tú phi phạm của người đến, nói cho bọn họ biết hết những tâm tư trong lòng sư phụ, lúc đó chắc hẳn người sẽ đáp ứng?”

Triệu Đại Hùng sắc mặt đại biến, nghiêng răng kèn kẹt, giận dữ gào lên: “Câm mồm! Tên tiểu nhân người dám uy hiếp ta? Hảo! Cho dù chính đạo không còn bao vây Ma giáo dư nghiệt, nhưng Triệu hộ pháp, người liệu có đủ năng lực quản giáo thuộc hạ, để bọn họ an phận thủ thường, không làm tổn hại đến giang hồ?”

Tiểu Xuân bình thản đáp: “Cái đó bàn sau.”

“Nói trắng ra là ngươi không có biện pháp?! Không có biện pháp mà dám mở mồm thốt lên những điều nhằm nhí như vậy, làm mất thì giờ của lão phu!” – Triệu Đại Hùng hung hăng cười mỉa mai. Hắn đường đường là chưởng môn Hoa Sơn kiêm Võ lâm minh chủ, danh vọng vời vời như thái dương, địa vị tôn nghiêm cao quý, lúc trước bị kìm hãm vì tên tiểu tặc này, giờ mới lấy lại được khẩu khí.

“Triệu Tiểu Xuân ta vốn không phải là người Ô Y giáo. Cái chức Tả hộ pháp kia cũng là do Lan Khánh tùy tiện gán cho, đương nhiên chưa đủ lập trường để quản thúc Ô Y giáo chúng. Hôm nay nói như vậy, bất quá là vì không muốn thấy lại cảnh giang hồ chết chóc, khiến người bi thương cùng cực, sinh tử chia lìa. Triệu đại chưởng môn nếu chỉ giương khí phách để tranh luận mà cự tuyệt lời đề nghị của tại hạ, có thể nói chức võ lâm minh chủ đã giao cho lầm người. Tuyển chọn cái rắm! Làm việc chỉ vì ham muốn cá nhân!”

“Tên xú tiểu tử thói tha nhà ngươi!” – Triệu Đại Hùng đỏ bừng mặt vì thẹn, rống lên điên cuồng. Hắn thực sự nhịn không được, lập tức vung một quyền về phía Tiểu Xuân.

“Triệu minh chủ xin dừng tay!” – Đám người đứng xung quanh lập tức lên tiếng ngăn cản. Năm đấm của Triệu Đại Hùng vừa lao đến trước mặt Tiểu Xuân, cả đám Mục Tương Hàn Hàn cùng lão râu ria đã nhất loạt xông ra chế trụ hắn.

Tiểu Xuân thấy Triệu Đại Hùng không tài nào nhúc nhích, nhân cơ hội thúc cho hắn một quyền, mạnh đến nỗi máu mũi tứa ra rờn rờn, “Ngươi là cái thứ thất phu bại nữ, tôn ngươi làm Võ lâm minh chủ thật vô ích, chẳng thà để ta đâm đương.”

Mục Tương giật nảy người, lập tức buông Triệu Đại Hùng ra, đoạn quay sang điểm hết mấy đại huyết trên người Tiểu Xuân. Hàn Hàn lúc này cũng cùng Mục Tương hợp lực chế trụ Tiểu Xuân, dồn hết sức khiến hắn khoanh chân ngồi xuống.

“Các ngươi làm cái gì?” – Tiểu Xuân phát cáu, muốn giãy giụa nhưng lại phát giác bản thân không thể cử động được. Hắn vừa gào vừa thét, hai tròng mắt đỏ ngầu trừng to tướng chừng như sắp rớt đến rơi.

“Lúc tên tiểu tử này vừa chạy đến, ta đã thấy ánh mắt của hắn có gì đó là lạ. Quả nhiên ...” – Lâm Ương (biệt danh khác của Tiểu Thất) giữ Triệu Đại Hùng lại, thở dài.

“Ráng bình tĩnh lại, không được nghĩ ngợi nữa. Chân khí ngươi rẽ nhánh tứ tung, gân mạch nghịch chuyển, dường như đã tẩu hỏa nhập ma.” – Hai bàn tay Mục Tương dán vào lưng Tiểu Xuân, còn Hàn Hàn cố thủ phía trước, thay phiên nhau truyền chân khí, khiến Tiểu Xuân hơi thở hỗn loạn.

Tiểu Xuân lúc này mới dần dần bình ổn lại, hắn còn nghĩ bản thân sao có thể bị kích động như vậy, nguyên lai là do sự tình này.

Gạt hết những tâm tư rối loạn trong lòng, chuyên tâm hành khí, mãi lâu sau Tiểu Xuân mới ngửa đầu ra, mở to mắt, trông thấy mấy người đứng quanh đang lo lắng nhìn hắn.

Ý thức có chút hoảng hốt, không thể duy trì vẻ thư thái. Hơi thở Tiểu Xuân chợt yếu đi, tầm mắt đảo qua đảo lại, cuối cùng dừng trước mặt Tiểu Thất.

“Thất sư huynh... Ngực ta... sao lại đau như vậy?” – Thanh âm Tiểu Xuân có chút nghi hoặc cùng ai oán.

“Vì xương ngực ngươi đã gãy.” – Tiểu Thất thản nhiên nói.

Tiểu Thất vừa dứt lời, mọi người trong phòng soạt soạt quay đầu nhìn về phía y.

“Tía má nó! Ương tiểu tử, ngươi cùng Triệu thiếu hiệp sư xuất đồng môn?” – Lão râu ria của Thiết Kiếm môn phi thường kinh ngạc: “Quen biết nhau bấy lâu nay, tại sao ngươi chưa từng nhắc tới chuyện này?”

Tiểu Thất mặt tối sầm lại, thiết phiến “xoạch” một tiếng mở ra che đi nửa khuôn mặt, nhất thời buột miệng trả lời Tiểu Xuân, rớt cuộc lại khiến cho bản thân bị lộ tẩy rồi.

Y ho khụ hai tiếng, nói: “Cứu người quan trọng hơn, mấy chuyện này ta sẽ nói sau.”

Ai~ Gì chứ, một tên đại sư huynh thân làm Ma giáo giáo chủ, một tên tiểu sư đệ suốt ngày dấy lên thị phi, y chỉ hận một nỗi không thể đường đường chính chính nói cho cả thiên hạ biết mình đến từ Thần Tiên Cốc. Ai mà dám giương khoe cái xuất thân đây phiến toái như vậy chứ!

Tiểu Xuân thoáng rung động, sau đó phun ra một ngụm máu lớn. Hàn Hàn lúc này đang giúp hắn quy đạo chân khí ở phía trước không kịp tránh, khắp mặt và cổ rớt cuộc dính đầy máu tươi, nhưng hắn không tỏ ra khó chịu, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm: “Ứ huyết mà nôn ra được hết, chúng tớ không sao nữa rồi.”

“Tiểu Hàn ... trong ngực ta có một tấm bài tử...” – Tiểu Xuân đầu óc choáng váng, cổ nén cảm giác khó chịu, thấp giọng nói: “Người cầm, tiếp quản quân đội của Tiểu Tứ, lương bổng cùng ngân lượng dùng để cứu tế. Mục Tương có trong tay phương thuốc trừ dịch ta viết trước kia... y tự biết nên làm thế nào...”

Liên sau đó, trước mắt chợt tối sầm lại, Tiểu Xuân lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Hàn Hàn đỡ lấy Tiểu Xuân, để hắn ngã vào lòng mình, đưa tay lục tìm một hồi liền thấy một khối bài tử vàng óng, trên mặt chạm trổ Cửu trảo kim long, có khắc bốn chữ to nổi bật “Như trầm thân lâm” (Như trầm đích thân tới).

Tay Hàn Hàn run lên bần bật, lập tức đưa cho Mục Tương xem. Còn Mục Tương lại rất thản nhiên nhìn về phía phó minh chủ “Lâm Ương”.

Tiểu Thất sa sầm mặt, nghiêm giọng nói: “Sao nhìn ta? Ta cũng đâu có biết vì sao hắn lại có thứ này.”

Đêm đã khuya. Ngọn đèn trên chiếc bàn cạnh giường bập bùng cháy. Âm thanh lách tách vang lên, khiến Tiểu Xuân cả kinh, giật mình tỉnh lại. Hắn không thể ngủ yên ...

“Vân Khuynh!” – Hắn chợt hô lên, sau đó ngơ ngàng nhìn khung cảnh lạ lẫm quanh mình. Phát hiện trong phòng này không có Vân Khuynh, hắn vội vàng lật chăn lao thẳng ra phía cửa.

Ô Y bát tiên vẫn túc trực bên ngoài, Tiểu Xuân liếc bọn họ một cái, rồi bước vào gian phòng bên cạnh, nơi Vân Khuynh đang an giấc trầm miên.

Thấp một ngọn đèn, Tiểu Xuân bước tới chỗ Vân Khuynh nằm, lặng lẽ ngồi xuống cạnh giường. Hắn bắt đầu thoa Hồi xuân cao, tiếp tục công việc lúc trước còn dang dở.

Kế tiếp, chính là phải thoa thuốc lên tay.

Tiểu Xuân nâng bàn tay Vân Khuynh lên, trộm nhìn. Những ngón tay trắng nõn như bạch thông (*), vừa mảnh mai, lại vừa dài thon thả. Bất quá không có cái mùi như bạch thông, mà dậy lên hương thơm thoang thoảng.

(*) ở trong cử hành ‘_’~ chỗ tóp trắng gọi là bạch thông.

“Vân Khuynh,” – Tiểu Xuân khe khẽ nói – “Ngày nào đó đẹp trời, ta sẽ đưa ngươi về Thần Tiên Cốc, được không? Ngày trước đáng lẽ đã trở về, nhưng rốt cuộc cứ liên tục bị trì hoãn. Sư phụ mà thấy ta cùng ngươi quay lại, hẳn sẽ cao hứng lắm. Ta sẽ lên núi tìm cho ngươi một nơi thật tốt, để ngươi có thể thấy được những phong cảnh đẹp nhất nơi này. Sau đó ta sẽ dựng một ngôi nhà tranh cạnh mộ ngươi, ở cùng ngươi, trông coi ngươi... Cả đời này, chúng ta sẽ không chia lìa ...”

Toa được xong rồi, Tiểu Xuân đóng nắp bình lại.

Hắn nhìn không được vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt Vân Khuynh: “Ta cứ tưởng đến lúc này, làm hòa với đại sư huynh xong, chấm dứt tất cả mọi ân oán, liền có thể nắm tay ngươi vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Nhưng rốt cuộc, người tính vẫn không bằng lão thiên gia an bài. Cứ tưởng với tính cách của ta, kiểu gì cũng sẽ ra đi trước ngươi. Ta còn nghĩ nếu như không có ta, ngươi sẽ sống ra sao. Ai mà biết được mọi chuyện hoàn toàn ngược lại... là ta hại ngươi đi sớm hơn ta một bước...” “Tiểu Xuân lau mặt, sụt sịt mũi, bàn tay buông hờ trên khuôn mặt Vân Khuynh, thấp giọng thổn thức.

“Xin lỗi... là ta hại thảm ngươi... thực xin lỗi ...”

Tiểu Xuân dừng lại trước dung mạo Vân Khuynh, gắng gượng nở một nụ cười. Hắn đã hại bản thân thế thảm lắm rồi. Vân Khuynh trên trời có linh thiêng tuyệt đối sẽ không muốn thấy hắn như vậy, hẳn hiểu được hết...

Nhưng vô luận khoe miệng có nhếch lên thế nào, vẫn năm lần bảy lượt sụp xuống bị thương. Không ngăn nổi hai dòng nước mắt lăn dài trên má.

Tiểu Xuân không ngừng vuốt ve khuôn mặt Vân Khuynh, không ngừng thì thào độc thoại. Mãi đến lúc hấn giật mình phát hiện nửa khuôn mặt bị lửa thiêu đến đen kịt của Vân Khuynh kia, so với trước đó, những vết sưng bóng dường như đã tan đi.

Cứ ngỡ chính mình gặp phải ảo giác, Tiểu Xuân một lần nữa tinh tế vuốt ve, song lại càng kinh ngạc nhận thấy hiệu quả rõ rệt của Hồi xuân cao. Làn da đầy những nếp nhăn do lửa đốt đang dần dần có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng... Với người đã chết, Hồi xuân cao nhiều lắm cũng chỉ có tác dụng giữ gìn thi thể, đâu có khả năng khiến cho da thịt tái sinh?

Trừ phi...

Trừ phi...

Tiểu Xuân lập tức chế trụ mạch môn của Vân Khuynh, cẩn thận xem mạch. Bàn tay hấn run rẩy liên hồi, không thể nào ngưng lại được. Hết như cái lúc phát hiện Vân Khuynh nằm lịm trong mật thất, một chút hơi tàn cũng không có, hấn cũng không run rẩy mãnh liệt như thế.

Thật sự không được! Tiểu Xuân hung hăng tự tát mình một cái: “Triệu Tiểu Xuân người mau tỉnh lại! Nếu cứ tiếp tục run như vậy, làm sao bắt được mạch chứ!” Tơ máu dọc theo khoe miệng rớt xuống. Hấn hít thật sâu mấy hơi, rồi lại áp ngón tay lên cổ tay Vân Khuynh.

Rất lâu, rất lâu, đã rất lâu... lâu đến mức tưởng chừng như chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, Tiểu Xuân đột nhiên cảm giác được một nhịp đập rất khẽ ở Vân Khuynh, liền ngưng lại, chăm chú lắng nghe.

Hấn suýt chút nữa hét toáng lên.

Không chết! Vân Khuynh vẫn còn thở!!!

(Tuyệt: Mình muốn hét

)

Nhưng... tại sao có thể như vậy? Lúc trước mạch rõ ràng là ...

Bất chợt nghĩ tới Đờng mệnh cổ trên người Vân Khuynh, Tiểu Xuân bèn lật y lại, coi kỹ phía sau lưng.

Dấu tích tử cổ đỏ sẫm nổi trên người trước kia dường như đã không còn. Cẩn thận lần mò từng chỗ trên da thịt, Tiểu Xuân phát hiện mấy huyết đạo trên người Vân Khuynh đã bị ai đó lấy kim châm phong lại. Gân mạch giai bế, hèn chi rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

Mà, kim châm kia vừa rút ra, phía trên có khắc xuân tự của Tiểu Xuân, chính là cái ngày xưa hấn đã dùng để phong tỏa gân mạch của Lan Khánh.

Nhớ lại tình cảnh ngày ấy, Linh Tiên phía sau gáy bị đục một chỗ, não tủy bị lấy ra, trở thành kẻ si ngốc. Não tủy kia nói không chừng chính là dùng để làm tử cổ giải được. Mà, khi dứt khoát bặt cổ, tâm mạch bị những xúc tu tử cổ quấn chặt lấy, gây tổn hại không ít. Trong lúc nguy cấp đó, có người đã dùng kim châm phong mạch giúp Vân Khuynh trầm miên, tránh thương thể nặng thêm, nên mới khiến cho y giống như là đã chết...

Tiểu Xuân nhảy dựng lên, kích động không tả xiết. Rốt cuộc cũng đã biết được chân tướng sự việc, nhưng giờ không phải lúc dẫn người ra, hấn còn phải cứu Vân Khuynh. Vân Khuynh chỉ lưu được một hơi thở, chỉ hơi thở này thôi, Triệu Tiểu Xuân hấn có phải liều mình đem tính mạng ra đánh cược, cũng phải cứu bằng được y sống sót.

Tiểu Xuân hét to một tiếng, lao ra bên ngoài, mở toang cánh cửa, hướng về phía năm kẻ vẫn đang túc trực đằng kia, gào lên điên cuồng: “Các người không phải muốn ta tiếp nhận vị trí của sư huynh, chưởng quản Ô Y giáo sao? Hảo! Ta đáp ứng. Nhưng trước hết các người phải giúp ta làm một việc. Việc thành rồi, ta sẽ đảm đương chức Ô Y giáo chủ!”

Tiểu Xuân đẩy bọn Cận Tân vào trong phòng, khiêng bồn tắm lên, đặt Vân Khuynh ngồi vào trong đó, đoan, phao được tắm.

Sau đó để Cận Tân cùng Ô Y bát tiên hợp lực suy chuyển chân khí trong người Vân Khuynh, một bên giữ cho tâm mạch y không suy kiệt, một bên đả thông kỳ kinh bát mạch bị kim châm phong kín.

Tiểu Xuân vội vội vàng vàng đun nước, gia tăng nhiệt độ, nhanh chóng bổ sung dược liệu cùng thi châm.

Vân Khuynh vẫn còn một tia hy vọng, hấn quyết không bỏ lỡ cơ hội tồn tại duy nhất này của y.

Hấn phải làm cho Vân Khuynh tỉnh lại, nhất định phải làm cho Vân Khuynh tỉnh lại.

Đây chính là cơ hội cuối cùng.

Đoạt người từ tay Diêm Vương.

17. Chương 9

Sự tình hỏa thiêu Yến Đãng sơn rớt cuộc cũng qua đi, Tiểu Xuân tiếp nhận chức Ô Y giáo giáo chủ, đem tổng đà dờ về nơi cũ là Minh thành, một mặt thì trông nom Vân Khuynh vẫn còn đang trầm miên chưa tỉnh, một mặt ra sức “quần nhau” với Triệu Đại Hùng, mặt khác lại phát ngân tử (bạc) chặn tai trừ địch.

Cùng Triệu Đại Hùng ký kết hiệp ước chính tà không xâm phạm lẫn nhau, cũng nói rõ Ô Y giáo từ nay về sau chỉ cứu người chứ không giết người, mở một thiện đường (nhà từ thiện) vì người chữa bệnh. Người nào thân nhiễm dịch tật thì cứ việc đến các phân đà của Ô Y giáo, cho dù bệnh nặng đến mấy, chỉ cần còn có khẩu khí là có thể chữa đến khi nào khỏe mạnh mới thôi.

Một vài lão bằng hữu cũng đã ra sức hỗ trợ, khi hấn ngồi lên vị trí giáo chủ, môn hạ đệ tử nào không phục tất sẽ là địch nhân của Ô y giáo, Tiểu Xuân trong lòng rất uất ức, mặc dù luôn gặp phải những tên hỗn trướng không chút lương tâm, nhưng sau vài lần hành tẩu giang hồ, cũng kết giao được với không ít với nghĩa hiệp chân chính.

Buổi trưa, nắng rọi lấp lánh ánh vàng, mặt trời mùa đông hiếm khi nào rực rỡ như vậy, Tiểu Xuân thấy khí trời ngoài phòng rất tốt, liền chạy đi mở toang từng ô cửa sổ, để ánh nắng ấm áp xua tan đi những trầm tịch trong phòng.

Cận Tân đi vào hồi báo tình hình các phân đà, Tiểu Xuân chăm chú nghe, xong đâu đó mọi thứ vẫn theo lệ cũ, để Cận Tân tự xử lý.

Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Linh Tiên đang ê a bò trườn trong hoa viên, Vô Tiên gắt gao theo phía sau, chỉ sợ hấn lại ngã xuống mương, khóc suốt nửa ngày cũng không trèo lên được. Linh Tiên giờ đây chỉ như một đứa trẻ mới sinh, chỉ biết khóc biết bò, ngay cả đi cũng chẳng nổi. Một người khỏe mạnh lại thành như vậy, Tiểu Xuân còn muốn trách hấn, nhưng lại không thể nhẫn tâm. Thôi thì kệ hấn đi! Người này gây ra nhiều sự tình như vậy, coi như đã bồi tội, chỉ khổ cho Vô Tiên, từ nay về sau phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc hấn cả đời.

Vô Tiên cảm giác được ánh nhìn của Tiểu Xuân, liền quay đầu lại, nhướn miệng cười.

Nụ cười mộc mạc đơn thuần không có chút tâm cơ, khiến Tiểu Xuân nhìn mà thấy tâm tình sáng khoái. Vừa khoát tay áo một cái, Linh Tiên lại rơi tọt vào trong mương, tiếng khóc òa lên thảm thiết, Vô Tiên lại khẩn trương chạy tới trông coi.

Chân trời trong vắt không một gợn mây, nắng rọi ấm áp, trận tinh phong huyết vũ mấy ngày vừa qua chỉ còn phảng phất như một tràng mộng ảo. Con mèo ấy kéo dài đến tận giờ, dù có yên ổn, an tường nhưng vẫn khiến lòng người phải thăng thốt. Giác mộng này, đến bao lâu mới có thể tỉnh lại đây.

Bỗng nhiên, từ trên giường, một tiếng ho khan khe khẽ vang lên.

Tiểu Xuân toàn thân cứng đờ, cơ hồ không thể nhúc nhích được. Hắn chậm rãi quay đầu lại, nín thở nhìn về phía cái người đã nằm im lìm trên giường cả tháng trời rờng rã kia.

Hắn thấy y đang dần phục hồi như cũ. Dấu hiệu tốt chính là đầu ngón tay phơn phớt hồng khê cử động, khuôn mặt chấy sém khùng khiếp trước kia nay đã trở về với vẻ mịn màng tinh tế, mí mắt giật giật, rồi sau đó chậm rãi mở ra ...

Trong lòng như tắc nghẹn, sau một chốc lại chất đầy những suy nghĩ ngổn ngang khiến hơi thở của Tiểu Xuân ngày càng dồn dập.

Hắn thấp thỏm bước từng bước vấp vấp, nơm nớp đoán chừng đây không phải là cảnh trong mơ. Hắn hung hăng véo má mình một cái, phát giác thực sự là đau vô cùng, thế rồi cả người chột nháy dựng lên hô to một tiếng: “Vân Khuynh!” Liền sau đó hoảng loạn chạy tới cạnh giường. Trong lúc lòng nóng như lửa đốt, không phát hiện hỏa lò ở bên chân, hắn vấp chân một cái cả người loạng choạng ngã sấp xuống bên giường.

Vân Khuynh quay đầu, dừng lại ở chỗ phát ra âm thanh.

Tiểu Xuân hai tay bám trụ lấy mép giường, đoạn, trườn mình đến trước mặt Vân Khuynh. Vân Khuynh nằm ở trên lại ho khụ một tiếng, Tiểu Xuân hô to: “Có khó chịu ở đâu không? Ho khan đúng không? Ta lập tức chuẩn bị được cho người.” Hắn căng thẳng nói một tràng không ngừng nghỉ.

Vân Khuynh lập tức tóm lấy Tiểu Xuân lúc hắn đang định chạy ra ngoài, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không phát ra thanh âm.

Tiểu Xuân gật đầu lia lịa, vội vàng lấy chút nước ấm cho Vân Khuynh nhuận hầu, hắn ba chân bốn cẳng đều hoảng loạn, vất vả lắm mới trấn tĩnh lại được, lúc này mới quay sang Vân Khuynh: “Yết hầu người sặc khói nên bị thương, hiện giờ mà muốn nói chuyện sẽ hơi khó.”

Vân Khuynh gật đầu, đến khi thoả mái một chút liền hỏi: “Đây... là đâu?” Thanh âm của y khàn khàn mà vụn vỡ, giống kiểu một đồng đá rào rào đổ ập vào nhau, khiến người khác không đành lòng nghe.

“Minh Thành, tổng đà của Ô Y giáo.” Tiểu Xuân bồi thêm một câu: “Nơi này hiện giờ do ta cai quản, người không cần lo lắng nữa.”

Vân Khuynh đem chén trà đưa cho Tiểu Xuân, Tiểu Xuân cầm lấy, nghĩ là Vân Khuynh muốn đem nó để lên bàn, nhưng hắn vẫn cứ giữ lại, không muốn rời đi, khoảng cách bất quá chỉ trong gang tấc mà thôi, lại làm cho hắn đấu tranh cả buổi sáng.

“Sao vậy?” Vân Khuynh thấp giọng hỏi.

Một câu “Sao vậy” của Vân Khuynh, khiến cho Tiểu Xuân nhớ lại nỗi sợ hãi suốt mấy ngày nay. Hắn sợ Vân Khuynh vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, sợ Vân Khuynh sẽ trút hết hơi thở để rồi bỏ hắn mà đi. Cứ như thế, từng chút một, nước mắt ngập tràn hai mắt. Cái chén trên tay buông lỏng, rơi xuống cạnh giường, hai tay hắn gắt gao vòng qua người Vân Khuynh, vùi đầu vào trong lòng y, có đánh chết cũng không chịu buông rời.

“Người có biết hay không... Ta trước kia chỉ nghĩ rằng người đã chết, làm ta sợ muốn chết!” Tiểu Xuân liều mạng rúc sâu vào lòng Vân Khuynh, quên luôn rằng người này chỉ vừa mới hồi phục, không thể chịu được những cử động mạnh mẽ của hắn.

Tiểu Xuân nói: “Đem người từ Miểu Nhật phong trở về, mấy bữa nay người hại ta ngày ngày khóc ngày ngày kêu, cái lúc ta từ trong bụng mẹ chui ra còn chưa từng khóc thảm như vậy, mắt sưng húp còn lớn hơn cả quả hạch đào, không tài nào mở ra được, ta còn tưởng rằng mình khóc đến mù luôn rồi.”

Vân Khuynh nghe thấy tiếng khóc nức nở của cái kẻ đang nằm trong lòng mình: “Vậy sao người bây giờ vẫn còn khóc?”

Tiểu Xuân muốn nhẫn nhưng lại không kiềm được nước mắt, đã lớn tướng như vậy mà vẫn khóc nhe, nghĩ thế nào cũng không được đẹp mặt cho lắm. Hắn gậm nhệ: “Ta khóc vì người tỉnh lại không được sao?”

Vân Khuynh đưa tay lên, dừng một chút, rồi khe khẽ vỗ lên lưng Tiểu Xuân. An ủi người ta, hình như phải làm thế này mới đúng. Nhẹ nhàng vỗ về, cho đến khi tiếng khóc nức nở dần nguôi đi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tử cổ trên người người đã bị nhỏ, Ốc Linh Tiên thành kẻ si ngốc, Đại sư huynh ngay cả thi thể cũng không tìm thấy...” Tiểu Xuân gào khóc một hồi lâu, Vân Khuynh vẫn ôn nhu vỗ về lưng hắn. Mãi đến lúc cảm thấy có chút xấu hổ, thanh âm dần lắng xuống, tuy nhiên hắn vẫn vùi đầu trong lòng Vân Khuynh, sứt sứt mũi, không muốn ly khai.

Vân Khuynh ho khan vài tiếng, chậm rãi nói: “Ngày đó Ô Y điện đổ sụp, tình thế cấp bách, ta đã đẩy Lan Khánh ra, rồi bị xà nhà đang bốc cháy rơi trúng, sau đó mất đi ý thức... Lúc ấy ta mơ hồ nghe thấy Lan Khánh nói, ước định của hắn và người nắm đó vẫn còn hiệu lực, chuyện đáp ứng người, hắn nhất định sẽ làm... Sau đó thế nào ta cũng không rõ nữa...”

Theo lời Lan Khánh nói, ước định kia chính là lúc ở Tả Ý sơn trang, Tiểu Xuân nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ chết, liền đem Vân Khuynh đang bị thương nặng giao cho Lan Khánh, đồng thời đưa ra lời thỉnh cầu. (trong phần Được Sư)

Hắn muốn Lan Khánh từ nay về sau phải hảo hảo đối xử thật tốt với Vân Khuynh, đừng để cho Vân Khuynh vì mất mát mà nghĩ quẩn, để rồi xảy ra chuyện.

Ai có thể tin đã lâu như vậy mà Lan Khánh vẫn còn nhớ kỹ ước định trong lòng...

Tiểu Xuân mắt đỏ hoe, hắn ôm Vân Khuynh thật chặt, chết cũng không chịu buông ra. Vốn dĩ cứ ngỡ là đã vĩnh viễn mất đi người này, vậy mà giờ đây y lại trở về bên cạnh. Niềm hạnh phúc đến phác thiên cái địa đem Tiểu Xuân một phát đánh sụp hoàn toàn, hắn cảm thấy mình sắp chìm mất rồi, không thể chịu nổi những hảo sự cứ ập tới liên tiếp như thế.

Tiểu Xuân chợt muốn hôm nào đó phải đi làm lễ tạ thần. Có ai ngờ tằm bình an phù ở Nguyệt Lão miếu kia lại linh như vậy. Vô luận là an sinh hay xuất nhập đều bình yên, sĩ đồ thăng thiên, ngay cả nhân duyên cũng thế... mọi thứ đều nằm gọn trong một cái túi gấm hồng nho nhỏ này, cầu gì được nấy...

“Tiểu Xuân...” – Vân Khuynh khẽ gọi.

“Ân” – Tiểu Xuân rầu rĩ đáp.

“Mắt người khóc đến sưng húp như vậy, là vì nghĩ ta đã chết?”

“Phải.” – Tiểu Xuân sứt sứt mũi, không cẩn thận lại để một chút nước dính lên áo Vân Khuynh, cả nước mắt ròng ròng thấm vào, khiến cho trên người y ướt sũng một mảng.

“Ta chết, người thực thương tâm?” – Vân Khuynh lại hỏi.

“Phải”

“Nếu ta thực sự chết, người sẽ thế nào?”

“Tìm một mảnh đất phong thủy thật đẹp chôn người, dựng một gian nhà cỏ cạnh đó, nhất sinh nhất thế, trọn một đời ở bên mộ người canh giữ, quyết không xa rời, trăm năm sau bích lạc hoàng tuyền, sẽ đứng trước cầu Nại Hà tìm người ...”

Vân Khuynh trầm thì: “Ta nhất định sẽ chờ người...”

Tiếng khóc ô ô lại vang lên. Đôi khi Tiểu Xuân thấy bản thân mình thật vô dụng. Nước mắt từng dòng từng dòng tuôn xuống, mà rốt cuộc chẳng biết hắn đang thương tâm cái quái gì. Rõ ràng đã cướp được người từ Quỷ Môn quan về, vậy mà hắn cứ khóc mãi khóc mãi, không ngừng được. Con bà nó ~ Thật mất mặt quá đi!

“Ta thực cao hứng” – Vân Khuynh nhàn nhạt nói. Y vỗ vỗ lưng Tiểu Xuân, thanh âm dịu dàng ôn nhu: “Dù những điều Lan Khánh nói ra là thật, người chính vì thương hại nên mới lưu lại bên ta, cũng không sao. Chỉ cần người ở bên ta, đừng rời xa ta là được, cái khác ta không quan tâm...”

Tiểu Xuân nghe xong lại phát hỏa, không biết sư huynh hắn đã chết hay chưa, tử giả vi đại (ý đối với người chết rồi nên tỏ lòng kính trọng. Nghĩa tử nghĩa tận-), liền không mắng chửi nữa. Chỉ nói: “Ngày ấy người không nghe thấy những gì ta nói ở huyền nhai sao?”

Vân Khuynh lặng đi một hồi, mới lên tiếng: “Nghe thấy, nhưng ta sợ lúc đó người chỉ là muốn ta an tâm...”

“Con bà nó!!” – Tiểu Xuân tức giận ngẩng đầu, hầm hầm nhìn vào dấm chua vĩ đại nhà hắn, rồi rống lên: “Cái cần tin thì chẳng thèm tin, cái không cần thì lại nghe rầm rập. Chúng ta đã đi đến bước này, lão phu lão thê với nhau cả rồi, người tin ta hay là tin hắn?”

Vân Khuynh ngấm gương mặt nhoe nhoét nước mắt cùng nước mũi của Tiểu Xuân, chăm chú nhìn một hồi lâu, mới chậm rãi xoa khẽ lên khuôn mặt gầy gò kia.

“Ta tin người.”

Y cúi xuống mái tóc hoa râm của Tiểu Xuân, vừa hôn, vừa ôn nhu nói: “Ta chỉ tin người... Nước mắt của người sẽ không gạt người.”

“Đông Phương Vân Khuynh, người là người Triệu Tiểu Xuân ta yêu nhất trên đời.” – Tiểu Xuân rầu rĩ nói.

“Ta biết”

“Người hãy nghe cho kỹ, ta chỉ nói duy nhất một lần. Nếu ta là nòi, thì người sẽ là nắp vung. Ta là xúng, thì người cũng chính là đà (*). Đời này kiếp này chúng ta cùng ràng buộc một chỗ, thiếu đi một người cũng không được, ai cũng không thể phân ra ...” – Tiểu Xuân hướng về phía lồng ngực của Vân Khuynh đánh (yêu)mấy cú.

(*) xúng đà là cái cân á~ xúng là cái đòn, còn đà hình như là cái miếng để cân T_T

“Ân.” – Khuôn mặt lạnh lùng của Vân Khuynh dần dần hiện lên tiểu ý. Khóe miệng cùng chân mày đều dần ra, không giấu được vẻ ôn nhu đang hé nở trên gương mặt băng sương.

Y thích được Tiểu Xuân ôm chặt như thế này, y thích Tiểu Xuân nhào vào lòng mình mà đánh đánh, y thích Tiểu Xuân mỗi khi nói ra những lời yêu thương, hai cái tai lại ửng hồng.

“Đời này kiếp này chúng ta cùng ràng buộc một chỗ, thiếu đi một người cũng không được, ai cũng không thể phân ra...” – Vân Khuynh lặp lại, cười khe khẽ.

Nắng chiều ấm áp, hai người cứ thế mà ôm nhau thật lâu, không chịu tách rời dù chỉ một khắc.

Tiểu Xuân tựa vào bên người Vân Khuynh, nói rất nhiều, lú lo không ngừng được, kể về những chuyện xảy ra trong suốt tháng qua.

Hỗn tiểu tử Đông Phương Tề Vũ bị tống cổ về kinh đô, trước đó Tiểu Xuân đã cho hỗn tiểu tử này ăn một loại thanh tràng dược (súc ruột) cực mạnh, lừa hắn nói là độc dược, khiến hắn mỗi ngày cứ đứng giờ tý là bụng lại đau như dao cắt, dọa cho hắn sợ đến nổi tóc bạc đi rất nhiều.

Còn kể luôn chuyện mình tiếp nhận chức Ô Y giáo chủ, uy hiếp Cận Tân cùng Bát tiên suốt mấy ngày phải dùng công lực kéo dài sinh mệnh cho Vân Khuynh. Đến khi tình hình của y đã ổn định rồi, mấy người kia liền bị hắn phái đi chặn tai cứu nạn.

Vào đông, bệnh dịch cũng tan đi trong tuyết, Ô Y giáo chúng dưới sự dẫn dắt của hắn đã trở thành đại anh hùng cứ té. Cái nhìn của người trong giang hồ đối với Ô Y giáo mặc dù chưa chuyển biến tốt đẹp, nhưng cũng may là những mâu thuẫn trước kia vì sự mất tích của Lan Khánh mà trở nên nhạt nhòa dần.

“Ta dùng bồ câu đưa tin nói cho cha biết, đợi người tỉnh lại, chuyện ở đây xử lý xong xuôi hết rồi, ta và người sẽ trở về Thần Tiên Cốc, từ nay về sau thoái ẩn giang hồ, không bao giờ... đi ra nữa.” Tiểu Xuân hồi tưởng lại tình cảnh trên Miếu Nhật phong lúc đó, tay còn có chút run rẩy. Hắn lúc này thật sự đã bị dọa cho phát sợ rồi, không muốn có lần sau nữa, nên quyết định lập tức quay về cốc.

“Ân.” Vân Khuynh lên tiếng ưng thuận.

Vân Khuynh hơi mệt một chút, dấu sao cũng chỉ vừa mới tỉnh lại sau cơn trầm miên kéo dài, Tiểu Xuân đỡ Vân Khuynh nằm xuống, bưng chén thuốc tới, tay múc từng thìa từng thìa cho y uống, sau đó nhìn thấy mí mắt y đang trĩu xuống, đầu tranh khổ sở, mới nói: “Người ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh người.”

Tiểu Xuân kéo chăn lên, từng li từng tí một giúp Vân Khuynh gọn lại mấy góc chăn, Vân Khuynh đưa tay ôm lấy hắn, đem hắn ẩn vào sâu trong lòng.

Chiều mùa đông, ngoài cửa sổ vẫn còn vương chút nắng như buổi sớm ban mai. Giống như mặt trời mãi không lặn, sưởi cho trái tim Tiểu Xuân ấm áp dễ chịu vô cùng.

Người đã trở về, tục sự cũng đã chấm dứt. Hồng trần như nước, tuy còn bao điều đáng để lưu luyến, nhưng tất cả đều thể sánh được với việc cùng người mình yêu bỏ dục song phi, thoát ly trần thế, từ nay về sau tiêu diêu tự tại.

Buổi chiều hôm sau, một chiếc mã xa lặng lẽ rời khỏi Minh thành.

Tám con bạch mã cùng kéo, nhân lúc đêm xuống, liền biến mất trong màn sương trắng mờ lung.

Tiểu Xuân để lại một phong thư cho hai huynh đệ Cận Tân cùng Vô Tiên, nói rằng từ nay giao Ô Y giáo giao cho bọn họ quản lý, mọi chuyện về sau cứ liên lạc bằng bồ câu đưa tin, hẳn muốn dẫn Vân Khuynh ly khai nơi này, bọn họ đừng đi tìm.

Tiểu hắc điểu bị tận dụng làm “bồ câu đưa thư” đậu trên bàn chiêm chiếp kêu lên hai tiếng, đêm khuya tĩnh mịch, nó nhắm mắt lại, thân thể mập mập co cuộn nằm trên phong thư, bình thản ngủ tít.

Mã xa đi thẳng một đường từ Nam tới Bắc, biết thân thể Vân Khuynh còn chưa hồi phục hoàn toàn, Tiểu Xuân liền đóng một tấm ván gỗ ở phía sau mã xa, dựng hai cái bếp nhỏ, ngao được tấm bố cho y.

Dược thang đen ngòm trong nồi sôi sùng sục, gió xuân se se phủ vào mặt, Tiểu Xuân vừa khoan chân, vừa đặt cằm lên đầu gối, mặc cho gió thổi đến lạnh buốt, hẳn vẫn một bên ngao dược, một bên gảy đàn, hẳn hoan xướng lên một khúc ca nhỏ nhỏ.

“Giang sơn nhà ai, ai chủ tể? Vén vện một thoáng như kính hoa;

Thiên hạ của ai, ai xưng bá? Giấc mộng hoàng lương tựa phù hoa.

Giải không được ưu, trảm không nổi sầu, khói lửa bạc trắng thiếu niên đầu.

Tan hết hoan ca, tẩy hết oán thù, trời cao bể rộng ta ngao du.

Rượu ngon cùng đối ba trăm chén, ngoảnh lại làm chi khi yêu hận xa rồi.

Đạp ca tự tại đường xa xôi, chung tấm áo cùng giỡn đùa gió tuyết

Thị phi thành bại, chớp mắt hóa hư không.

Qua bao năm, núi lại xanh như trước đến mênh mông...

Tục thế của ai, ai cười ta?

Mỹ nhân trong lòng, ta hoan say một thưởng.”

Trong thanh âm lười nhác của Tiểu Xuân có mang theo chút trong trẻo, tiếng đàn ngân lên như lưu thủy tiên bộc, từng giọt từng giọt tí tách kết thành âm điệu, đượm trong mình một chút tiêu sái phóng đãng, một chút cuồng loạn bất ky(không kiềm chế đc). Rồi tất cả cũng nhanh chóng tán đi, hòa vào trong gió.

Vân Khuynh đang ngồi trong xe nghỉ ngơi nghe thấy, liền hỏi: “Tại sao trong khúc ca nào người hát đều có “mỹ nhân”, “cô nương”, “tỷ nhân” vậy?”

“Ách...” Tiểu Xuân ngừng đàn một chút: “Nếu không có mỹ nhân, cô nương, tỷ nhân, ta quả thực không biết hát ra sao...”

Đoạn, hẳn lại nhẹ gảy hai dây đàn, hát vang: “Thị phi thành bại, quay đầu hóa hư không. Đâu thể sánh với mỹ nhân ôm trong lòng.”

Tiếng cười của Vân Khuynh vọng ra, y nói: “Vào đây đi, bên ngoài lạnh.”

“Hảo.” Tiểu Xuân hoan hỉ chui vào, ngồi xuống tấm thảm lông cáo mềm mại trải trong xe, sau đó đưa tay kéo mỹ nhân vào lòng.

“Hôm nay thấy sao?” Tiểu Xuân bắt mạch cho Vân Khuynh, hỏi.

“Vẫn thế, giống như trước đây.” Vân Khuynh nói.

“Vậy người ngủ thêm chút nữa đi, khi nào được xong ta sẽ gọi người dậy uống.” Tiểu Xuân đẩy Vân Khuynh xuống tấm đệm lông cáo mềm mại, Vân Khuynh không lường trước được việc đột nhiên bị đẩy ngã, lập tức đưa tay nắm lấy Tiểu Xuân, kết quả Tiểu Xuân mất đà cũng ngã nhào lên người y.

“Sao? Ngủ một mình tịch tịch nên muốn ta cùng người? “ – Tiểu Xuân đùa bỡn, đưa ngón trở lướt một đường trên cằm Vân Khuynh.

“Hào.” – Vân Khuynh nói.

“Ách...” – Tiểu Xuân cứng đờ người: “Ta chỉ đùa thôi mà...”

“Tiểu Xuân, ta muốn nhu diện đoàn.” (Nghĩa đen: Nhào bột mì =))~ Nghĩa bóng là *Đỏ mặt* mọi người đều hiểu mà) Vân Khuynh nói. Ngôn ngữ trực tiếp, động tác càng trực tiếp. Y không đợi Tiểu Xuân cự tuyệt, bàn tay đưa thẳng xuống “chỗ hiểm” được tiết lộ che đậy, xoa xoa một hồi.

Tiểu Xuân hít sâu một hơi, thanh âm có chút run rẩy, nói: “Người...Thân thể còn chưa... Hồi phục... Như vậy... không được...”

Vân Khuynh nhìn chăm chú khuôn mặt Tiểu Xuân, dọc theo chiếc cằm gầy gò của hắn, đảo qua nơi cổ, rồi dừng lại trước lồng ngực xanh xao. Vạt áo rộng mở. Cổ họng y có chút khản đặc.

Y đưa ngón trở chậm rãi men theo những chỗ tằm mắt mình vừa lướt qua, hỏi: “Vì sao không được?”

“Thì...thì...thì...” Tiểu Xuân lắp bắp.

Vân Khuynh cởi đai lưng, đem áo khoác ngoài từng chiếc từng chiếc trút hết xuống, cho đến khi lộ ra phần da thịt trắng như tuyết được băng bó cẩn thận. Y chợt nghe thấy Tiểu Xuân ừng ực một tiếng, nuốt nước miếng vào trong.

Lại xoa nhẹ Tiểu Xuân thêm chút nữa. “Ồ ... A

” – Tiểu Xuân rên rỉ, thanh âm kia nghe không giống như đang bị đau. Tiểu Xuân nheo mắt lại, cổ ngẩng lên, gò má ửng đỏ. Lúc này khả năng chống cự của hắn đã tiêu tan hết rồi.

Vân Khuynh lại thoa nhẹ lên đôi môi mềm mại của Tiểu Xuân, ngón tay tham nhập vào bên trong tìm kiếm đầu lưỡi của hắn, đùa giỡn một hồi mới chịu rời ra. Một sợi tơ bằng bạc dính trên đầu ngón tay. Y vươn mình lên phía trước, liếm đi sợi tơ còn vương lại trên môi Tiểu Xuân

Hầu kết Tiểu Xuân chuyển động hỗn loạn, hô hấp dồn dập, hai mắt nhắm tịt lại.

Sau đó Vân Khuynh trở dậy, toàn thân áp lên người Tiểu Xuân.

Tay y ôm lấy hông Tiểu Xuân, giật tung thắt lưng của hắn, vạt áo rút xuống, tiện đường đưa tay xâm nhập xuống bên dưới, nhẹ nhàng lộng phân thân của Tiểu Xuân đang ỉu xìu rũ xuống.

Tiểu Xuân thở hổn hển, “nơi đó” lại bùng lên.

Vân Khuynh khẽ cắn vành tai Tiểu Xuân, trong tay vừa đè ép vừa vuốt ve dục vọng của hắn, có chút đau nhức, lại có chút khoái cảm khiến Tiểu Xuân bứt rứt mà cự mình theo từng động tác của Vân Khuynh, vòng eo run rẩy.

Đầu ngón tay nhẹ xoa lên đỉnh phân thân, chỗ mẫn cảm kia lập tức ứa ra vài giọt bạch dịch, Tiểu Xuân cúi đầu kêu lên một tiếng, Vân Khuynh lúc nào cũng thế, thoát tiên khiến hắn đau đớn, nhưng sau đó hết thấy lại tiêu hồn.

Hồi Xuân cao tỏa ra mùi hương phù dung nhẹ nhẹ, Vân Khuynh thắm ướm một chút, đoạn, đem ngón tay thâm nhập vào ao hác (khe lõm 8-} giữa mông Tiểu Xuân, đầu ngón tay ma sát ấn xuống một đường, mạnh mẽ đụng chạm vào một điểm khiến kẻ khác phải tiêu hồn thực cốt, Tiểu Xuân nhịn không được lại rên khẽ một tiếng.

Chỉ mới lộng vài cái, Vân Khuynh lập tức nâng chân Tiểu Xuân lên, đè xuống trước ngực hắn, lại cúi đầu hôn thoáng qua, sau đó khước môi nhếch lên, nở một nụ cười câu dẫn. Phân thân đi vào, Vân Khuynh đưa mắt nhìn Tiểu Xuân, thấy hắn khe khẽ cau mày, vì y mà nhẫn nại chịu đựng.

Vân Khuynh nói: “Chặt quá, có phải vì lâu rồi chưa tiến vào đúng không?”

“Ồ...” Nội bích Tiểu Xuân không tự chủ được mà thoáng co rút.

“Àn...” Vân Khuynh cúi đầu hừ một tiếng, “Thật thoải mái... lại lần nữa..”

Y tiến thật sâu vào bên trong Tiểu Xuân, thông thả lay qua động lại, động tác mặc dù giữ chừng mực, nhưng vẫn khiến Tiểu Xuân không cách nào nhẫn nại được, từ trong miệng, nường theo những đong đưa qua lại mà phát ra vài tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“A...Ha...”

Có thể là vì đã lâu rồi không làm mấy chuyện này, Tiểu Xuân cảm thấy phân thân của Vân Khuynh trưởng đến mức bất khả tư nghị (không thể tin đc). Nội bích bị căng đến cực hạn, mỗi một lần ma sát đều dâng lên cảm giác khác thường, còn có khuôn mặt Vân Khuynh đang mụ mị đắm chìm trong dục vọng, giống như người say phải mạn đà la hoa, khiến hắn hoàn toàn không thể kiềm chế.

Thanh âm Tiểu Xuân vừa đau đớn lại vừa đượm cái vẻ khoan khoái, cứ gặm nhấm vào tai Vân Khuynh, khiến cho y vô pháp nhẫn nại, liền nâng thất lũng Tiểu Xuân lên, một chút lại một chút trù tống trong cơ thể ẩm áp chặt chội của hắn.

“Không được... lớn quá...”

Tiểu Xuân cơ hồ không thể chịu được cảm giác mãnh liệt nhường này. Hắn thở hổn hển, khoe mắt lấp lánh lệ quang, mỗi lần chỗ mẫn cảm bị đụng tới, khoái cảm kinh luân lại khiến ngón chân hắn co quắp hết cả lên. Nội bích hoàn toàn bị lấp đầy, những nếp nhăn bị kéo căng ra, cơn đau đớn chồng chất như lúc này hắn chưa từng gặp qua, hơn nữa Vân Khuynh làm càng lúc càng nhanh, càng vào càng sâu, cổ họng hắn càng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, muốn dừng cũng không được.

Tay trái Vân Khuynh từ chỗ phân thân đang ứa lệ của Tiểu Xuân đột nhiên trượt xuống, vuốt ve nang đại, sau đó mò tới chỗ hai người giao hợp, đưa ngón trở dò xét, cường ngạnh mà duỗi vào trong.

Tiểu Xuân không thể khống chế được mà thét lên một tiếng chói tai, trước mắt một mảnh bạch quang, phân thân liền bắn ra dịch thể nóng rực. Cả người hắn mềm oặt mà co giật, nhưng Vân Khuynh vẫn tiếp tục đùa bỡn, càng lúc càng nắm chặt, đong đưa không ngừng, không chừa cho hắn lấy một khoảng trống để thở.

“Vân Khuynh... Vân... Ô...”

Ngón tay nằm trong nội bích đang co giật không ngừng cứ ấn tới ấn lui, lướt qua một điểm mật mờ nổi lên trong cơ thể, dục vọng mềm nhũn của Tiểu Xuân lập tức bị Vân Khuynh lay tỉnh. Vân Khuynh không có bất kì dấu hiệu mệt mỏi nào, một lần lại một lần, xuyên thấu Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân rên rỉ đứt quãng, những quãng sáng chói lòa trước mắt khiến hắn giãy giụa không ngừng, toàn thân như đắm trong bể dục, lúc chìm lúc nổi, cứ thế bồng bênh.

Vân Khuynh lật Tiểu Xuân lại, nhắc mông lên để hắn ở tư thế nằm úp sấp, lại tiếp tục tiến nhập từ phía sau.

Tiểu Xuân giương cổ lên, không ngừng thở dốc.

Vân Khuynh cúi người cắn vai Tiểu Xuân, da thịt hắn thoang thoang mùi dục hương thơm mát, khiến y cứ điên cuồng gặm cắn, khó có thể ly khai.

“Tiểu Xuân, ta rất thích làm vậy với ngươi.” Vân Khuynh xoay đầu Tiểu Xuân lại, hôn lên môi hắn.

Đầu lưỡi y ở trong miệng Tiểu Xuân đảo loạn xung quanh, bắt chước những động tác giao hợp mà lên xuống, hết lần này đến lần khác đều phóng đàng đến cực điểm, mang theo những sợi chỉ bạc dâm mỹ.

“Rất thoải mái, Tiểu Xuân, ngươi khiến ta thật thoải mái.” Vân Khuynh nói.

Tiểu Xuân thở hổn hển: “Ngươi thoải mái... ta... Àn...” Vân Khuynh đưa tay xoa khe phân thân của Tiểu Xuân, khiến thanh âm oán giận của hắn đột nhiên hóa thành run rẩy: “...A... Ta khó chịu...”

“Vậy lần sau, ta cho ngươi thoải mái.” Vân Khuynh kẻ sát tai Tiểu Xuân, hơi thở gấp gáp phả vào hán đầy kích thích, “Lần sau tới ngươi, thích làm như thế nào cũng được, miễn là ngươi thoải mái.” Ý dục dục vào hai má Tiểu Xuân, rồi xuống tới cổ hán, ngàn phần yêu thương, vạn phần say đắm, cảm nhận làm da trơn nhẵn mịn màng.

“Àn...” Lời nói của Vân Khuynh khiến Tiểu Xuân bị kích động một trận, cao trào thành linh ập tới làm hán xuất nhanh ra. Tiểu Xuân có chút ngẩn ngơ ngã sấp xuống đệm, nội bích tinh tế co rút, gắt gao cắn chặt lấy dục vọng nóng bừng của Vân Khuynh, khiến y khó nhịn mà rên khê một tiếng, liền sau đó đem toàn bộ phóng thích vào trong cơ thể Tiểu Xuân.

18. Chương 10

Thần Tiên Cốc.

Dải rừng trúc xanh xanh bao quanh một ngôi nhà đơn sơ nằm sâu trong núi. Ngôi nhà vốn không cao, giản dị mà tinh tế. Phía trước, khắp nơi phải trái đều là được điền, trồng đủ mọi loại thảo dược.

Cái sân nhỏ nhỏ trở thành nơi thả gà thả vịt. Một “êm” gà mái đường hoàng tản bộ giữa sân, theo sau còn có lũ gà loắt choắt nối đuôi nhau không ngừng kêu chiêm chiêm. Dưới gốc đại thụ gần đây, một “chú” hoàng cầu đang lười biếng nằm dài, mài lưng trên mặt đất một hồi xong lại chống bốn vó, hướng cái bụng về phía trước mà ngủ tít.

Cặp huynh đệ song sinh Tiểu Ngũ cùng Tiểu Lục dùng cây chổi được bó từ mấy nhánh trúc, vừa vẩy nước vừa quét sân. Cứ quét được một hồi lại đụng phải nhau, cả hai bèn giương cán chổi lên làm binh khí, vừa cười lớn vừa luyện chiêu.

Vân Khuynh từ ngoài rừng chậm chậm tiến vào, từng bước chân ung dung se sẽ.

Mấy ngày nay vì “lỡ” nhu diện đoàn quá sức, Tiểu Xuân mệt mỏi nằm úp mặt trên lưng y ngủ say như chết, vừa nãy có lay gọi thế nào cũng không chịu tỉnh. Vân Khuynh bất đắc dĩ, buộc lòng phải vác hán trở về Thần Tiên Cốc.

Tiểu Ngũ Tiểu Lục chợt phát hiện xung quanh có khí tức khác thường, lập tức quay đầu, thấy Vân Khuynh đang thân nhiên vượt qua hàng rào, cả hai sợ đến mức nhảy dựng lên.

Tiểu Ngũ Tiểu Lục kêu lớn: “Nhị sư huynh! Tam sư huynh! Đoan Vương đến!!!”

Hai người bọn họ rống đến đỏ mặt tía tai, học tốc chạy vào trong, lúc trở ra có thêm một kẻ nữa.

Tiểu Tam vừa trông thấy Vân Khuynh, khuôn mặt cũng lập tức biến sắc, lại chạy vào trong sợ hãi mà hét lên: “Nhị sư huynh! Cái tên Đoan Vương giết người không chớp mắt đang đến đây, làm sao bây giờ? Chắc chắn Tiểu Xuân lại chết rồi!”

Tiểu Ngũ Tiểu Lục cũng đồng loạt chạy theo.

Cả Thần Tiên Cốc nhất thời lâm vào cảnh rối ren, hỗn loạn vô cùng. Lũ vịt trước sân cạc cạc kêu thảm, gà mẹ gà con hoang mang chạy tán loạn khắp nơi, Tiểu Hoàng dưới tán cây cũng không ngừng sủa lớn.

Vân Khuynh cau mày, nhận thấy mấy kẻ kia ầm ĩ quá mức, có khi sẽ đánh thức Tiểu Xuân đang say giấc nồng. Y như dự đoán, Tiểu Xuân đang nằm trên lưng Vân Khuynh khê cửa quậy rồi mở mắt ra, thấy đã về đến nhà, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hán liền vỗ vỗ bả vai Vân Khuynh, để y thả mình xuống.

Thế nhưng khi chân vừa đáp đất, hán ngược mắt lên nhìn, rốt cuộc chẳng thấy bóng ai. “Người đầu mất tiêu rồi?” – Tiểu Xuân dụi dụi đôi mắt còn đang mơ màng, vừa rồi rõ ràng còn nghe thấy tiếng của Tiểu Tam, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục mà.

Sau đó, từ trong phòng trúc có một người chạy như bay ra bên ngoài. Người này mái đầu bạc trắng giống hệt như Tiểu Xuân, thế nhưng lại biết cách chải chuốt chỉnh tề, không lồi thoi như hấn.

“Tiểu Xuân làm sao? Làm sao? Có phải nó lại phá phách gì không???” – Sư phụ vừa chạy vừa hô, khuôn mặt đờm vẻ lo lắng.

“Mau giữ sư phụ lại! Đừng để sư phụ chạy đi!!!” – Từ trong phòng truyền ra tiếng gào thét của các sư huynh.

“Sư phụ!” – Tiểu Xuân nhận ra cái người đang chạy lại phía mình, nhin không được nhảy cẫng lên vui sướng.

Sư phụ ngẩng đầu lên, nhìn thấy tên tiểu đồ đệ của mình đã trở về, hơn nữa lại hoàn toàn lành lặn mà đứng trước mặt, không có phá phách, nhất thời đôi chân mày cong lên hoan hỉ, nỗi thấp thỏm lo âu mấy ngày nay rốt cuộc cũng được giải tỏa. Nhưng dùng một phút y chợt cảm thấy khó thở, khung cảnh trước mắt hóa thành sắc đen, đột nhiên ngắt lịm.

Tiếp sau đó Tiểu Nhị, Tiểu Tam, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục chạy ra, bốn con người lòng dạ rối bời trông thấy vậy liền kinh hãi, Thần Tiên Cốc lại tiếp tục một trận gà bay chó sủa, vệt thét điên cuồng.

“Ai~” – Tiểu Xuân gãi gãi đầu, nhìn về phía Vân Khuynh: “Người nói xem, có phải ta không nên trở về?”

Nhưng Vân Khuynh vẫn chỉ cau mày. Thần Tiên Cốc này toàn một hội dã nhân, thực sự là ồn ào muốn chết.

Dứt lời, Tiểu Xuân liền vội vàng chạy tới, hỗ trợ kiểm tra tình hình sư phụ. Hấn không dám dây dưa kéo dài.

Một lát sau sư phụ tỉnh lại, Tiểu Xuân lập tức “trình bày hoàn cảnh”, nói hấn muốn ở lại Thần Tiên Cốc cùng Vân Khuynh. Ngoài kia rất loạn, cả hai chẳng muốn ra đó nữa.

Sư phụ đương nhiên rất cao hứng rồi, vui đến nỗi viền mắt đỏ hoe: “Rốt cuộc không còn phải lo chuyện Tiểu Xuân xông xáo giang hồ nữa”

Tiểu Xuân hết xấu hổ lại đến ngưỡng ngùng, liếc liếc qua Vân Khuynh. Vân Khuynh đưa tay thấm sạch mồ hôi chảy ròng trên khuôn mặt phong trần mệt mỏi của hấn, cũng chỉ là “bất giác” mà thôi.

A Nhị đứng một bên có chút trầm mặc, nhưng cũng không phản đối việc cho Vân Khuynh ở lại. Chỉ nói quyết định của sư phụ cũng chính là quyết định của y, miễn sao sư phụ thích là tốt rồi.

Trái lại, Tiểu Tam có chút buồn rầu: “Thêm một người, không phải sẽ cần thêm một phòng nữa sao? Mà nay mấy căn phòng trống đều chất đầy dược liệu cả rồi...”

Vân Khuynh nắm chặt tay Tiểu Xuân, uống một ngụm trà rồi khẽ lên tiếng: “Ta và Tiểu Xuân ngủ cùng nhau cũng được, không cần phải cầu kỳ.”

Tiểu Ngũ, Tiểu Lục tiếp tục biến sắc, vẻ mặt Tiểu Xuân cũng thay đổi.

Tiểu Ngũ, Tiểu Lục cùng nhau chọc chọc bát sư đệ nhà mình, thì thào hỏi: “Người... vẫn còn là luyện đồng của Đoan Vương sao? Hiện vẫn còn ngủ cùng nhau á???”

Ánh mắt sắc bén của Vân Khuynh soát một tiếng lờm thảng Tiểu Ngũ Tiểu Lục, Tiểu Xuân vội vàng đưa tay ra che khuất tầm mắt y, thấp giọng nói: “Ai nói ta là luyện đồng của y? Ngũ sư huynh và Lục sư huynh ngày nào chả ngủ cùng nhau, vậy chẳng lẽ Ngũ sư huynh cũng là luyện đồng của Lục sư huynh, hay Lục sư huynh mới chính là luyện đồng của Ngũ sư huynh?” – Cả ba thì thầm rí tai nhau, không dám để cho sư phụ cùng Nhị sư huynh nghe thấy. Hai người kia còn đang bàn bạc nên thu xếp cho Vân Khuynh thế nào mà.

“Cũng đúng.” – Tiểu Ngũ Tiểu Lục thẳng thắn gật đầu.

Tiểu Xuân lại nói: “Vân Khuynh là vợ của đệ, từ nay cũng chính là em dâu của các sư huynh. Ngũ sư huynh cùng Lục sư huynh nên chiếu cố y, đừng ăn hiếp y nha.”

Tiểu Ngũ, Tiểu Lục cùng nhìn sang Vân Khuynh, toàn thân run lấy bầy, rồi lặng lẽ ôm ghé chuyển đến chỗ cạnh Tiểu Tam ngồi. Người này không ăn hiếp mình đã là phúc lắm rồi, ai mà dám cả gan chạm vào y chút.

Vân Khuynh không thèm để ý tới những kẻ khác, vẫn cứ nắm lấy bàn tay của Tiểu Xuân, đưa lên trước mắt mình mà ngắm nghía: “Vẫn còn gầy lắm ...người phải ăn thật nhiều mới hồi lại được.”

“Hảo.” – Tiểu Xuân toét miệng cười.

Tiểu Tam, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục líu ríu bàn bạc với nhau một hồi sau mới ngẩng lên nói: “Người có thể bảo Đao Vương đem toàn bộ binh khí cùng ám khí giao ra đây không?”

Vân Khuynh không đợi Tiểu Xuân mở miệng, lẳng lặng mang một bó to toàn mai hoa châm cùng với Ngân Thương kiếm đang giắt bên hông thả bịch một tiếng xuống bàn. Có lẽ bởi vì y đã cùng với Tiểu Xuân được một thời gian khá khá, mưa dầm thấm lâu, nên không cần phải nói gì nhiều, động tác dứt khoát đầy khí phách.

Tiểu Ngũ, Tiểu Lục cẩn thận gom lấy tất cả, xong xuôi rồi, Tiểu Tam mới trở lại vẻ mặt nghiêm túc, hỏi Vân Khuynh: “Em dâu ~ tối nay muốn ăn gì? Từ nay về sau tuy chỉ là rau dưa đạm bạc, nhưng một khi bước vào Thần Tiên Cốc, nghĩa là đã trở thành người của Thần Tiên Cốc. Sư huynh sẽ không để người bị đói, thích cái gì cứ nói, sẽ cố gắng làm cho người ăn.”

Tiểu Tam ngoài việc dựng nhà dựng cửa, cũng chính là người phụ trách chuyện ăn uống hàng ngày của các sư huynh đệ.

“Bánh bao.” – Vân Khuynh nói.

“Vân Khuynh thích ăn bánh bao, nhất là cái loại vừa to vừa trắng ý.” – Tiểu Xuân hoan hỉ ôm lấy eo Vân Khuynh, bồi thêm một câu.

Tiểu Tam gật đầu, đoạn, hướng về phía Tiểu Ngũ Tiểu Lục: “Hai đệ, một lát nữa đi nhu diện đoàn (cái này thực sự là hiểu theo nghĩa đen ah~ =))) cho bột lên men, nhớ rõ phải nhào cho đều cho kỹ, đừng lười biếng, hôm nay chúng ta sẽ ăn bánh bao.”

“Khụ khụ khụ khụ khụ... “ – Tiểu Xuân phát sắc, ho đến nổi đỏ mặt tía tai.

“Sao thế?” – Tiểu Tam vội vàng đưa tay định xoa lưng Tiểu Xuân, nhưng cái người ngồi cạnh Tiểu Xuân đã làm điều đó nhanh hơn y một bước, giúp hắn thuận khí trở lại.

“Hay là ta đổi ăn cái khác được không... Ta không muốn “nhu diện đoàn...” – Mặt Tiểu Xuân hệt như đồng vỏ quýt bị đem đi hong gió, nhả nhú hết cả lên. Trên xe ngựa dọc đường đi đã bị Vân Khuynh “hành” lâu lắm rồi, nên hẳn giờ đây chỉ cần thoáng nghe thấy ba chữ “nhu diện đoàn”, cả người lập tức run lấy bẩy.

“Ta không để người làm, là ta bảo Tiểu Ngũ Tiểu Lục nhào a~” – Tiểu Tam đáp.

Tiểu Xuân còn muốn nói gì đó, nhưng lại liếc thấy Vân Khuynh đang quan sát hắn. Y nhìn vẻ mặt Tiểu Xuân nhăn nhó như vỏ quýt khô, nhin không được liền nhoèn miệng cười, một nụ cười nhàn nhạt, thoáng qua như gió.

Phút chốc, băng tuyết như tan chảy, mỹ nhân có lúm đồng tiền đẹp như hoa, Tiểu Xuân nhất thời quên sạch bách những gì định nói với Tiểu Tam khi nãy, chỉ biết nhìn Vân Khuynh, ngây ngốc cười đáp lại.

Khung cảnh bỗng nhiên trở nên yên ắng khác thường, mọi người ngồi xung quanh chợt lặng đi, Tiểu Xuân giật mình quay lại, các sư huynh đệ, kể cả sư phụ ngồi giữa, ánh mắt người nào người đấy đều sững sờ, ngơ ngẩn nhìn Vân Khuynh. Tầm mắt của tất cả mọi người đồng loạt dừng lại nơi chiếc lúm đồng tiền trên má y, không chệch một ly, có chút si ngốc.

“Hắc hắc...” – Tiểu Xuân đắc ý đem mỹ nhân ôm vào lòng, liếc mắt nhìn về phía sư phụ cùng các sư huynh mà vênh mặt.

“Sao thế?” – Vân Khuynh hỏi.

“Ta bảo nha~ từ nay về sau người chỉ cần cười nhiều một chút, sư phụ cùng các sư huynh nhất định sẽ nâng niu người như châu như ngọc.”

“Ta không cần.” – Vân Khuynh thẳng thừng nói. Chỉ cần một mình Tiểu Xuân nâng niu cưng chiều y là đủ rồi, còn những kẻ khác, y không cần.

“Ngoan~ vào cửa Thần Tiên Cốc rồi thì chính là người của Thần Tiên Cốc. Nghe lời ta thôi chưa đủ, còn phải nghe cả sư phụ cùng các sư huynh ta. Tất cả mọi người đều rất thương người á

” – Tiểu Xuân hướng về phía Vân Khuynh nháy nháy mắt, chọc cho y phải bật cười.

“Hảo.” – Cuối cùng Vân Khuynh cũng chấp thuận yêu cầu của Tiểu Xuân.

...

Về sau, có một ngày, Tiểu Ngũ hai tay bưng má mơ mơ màng màng: “Kỳ thực, Đao Vương cũng đâu có khủng khiếp lắm đâu. Cười lên một cái thật là đẹp. Có những lúc ta bận việc, y còn thay ta hái thuốc phơi thuốc đó ah~”

“Không thể phủ nhận điều đó.” – Tiểu Lục gật gật đầu. Đao Vương cũng suốt ngày giúp hắn vẩy nước quét sân mà.

Tiểu Xuân mặt vênh lên tự hào, ngồi bên cạnh cười ha hả. “Hủ dấm chua bé nhỏ của ta thực sự rất tốt, không phải chỉ liếc qua một hai cái là có thể nhìn thấy hết đâu. Chậm rãi mà thưởng thức, chậm rãi mà khai quật, phải từng bước dần dần mới có thể nhận thức rõ con người của y được.”

Mà, từ nay về sau, không phải bọn họ sẽ có rất nhiều thời gian sao? Hãy cứ từ từ mà khám phá Vân Khuynh đi nhé! – TOÀN VĂN HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-dang-giang-ho-chi-ma-giao-giao-chu>